

İran'ın Esad hassasiyeti!

Bugüne kadar (TC gibi) resmi anlamda bunu kabul etmeyen İran devleti, nihayet ağızındaki baklayı çıkardı. Financial Times'a konuşan (19 Eylül) İran Meclis Başkanı Laricani'nin, muhaliflerle görüşmelerini ancak görüşmelerin hangi isimlerle ve ne zaman yapıldığını belirtmeyen açıklaması malumun ilanı oldu. ✓ Sayfa 17

Tohum'u ve hayatı anlamak, yaratmak üzerine...

Sıradanlığımızı törpülediğimiz, düşlerimizi ve üretimimizi güçlendiren bir üretim yeridir Tohum. Kendi dünyamızı çeşitlendiren, genişleten, sınırlarımız dışında kalan mil-

yonları dünyamıza almak için yarattığımız/yaratacağımız alanlardan birisidir. ✓ Sayfa 24

“Bir değil, bin defa... İnadına... Tohumu büyütmeğe gerek!”
✓ Sayfa 25

Özgür gelecek

Paşeroja Azad

Sayı: 42 Yayın süresi

26 Eylül- 9 Ekim 2012

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

“AKP demokrasisi” faşizmde ton farkı!

Kaypakkaya ülkemizde faşizmi tanımlarken, onun “herhangi bir emperyalist ülkede olduğu gibi tekelci burjuvazinin diktatörlüğü” olmadığını “Türkiye’de ve Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde faşizm”in “komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının diktatörlüğü” olduğunu ifade ederken aynı zamanda ülkemizde parlamentonun da “başından beri toprak ağaları ve komprador büyük burjuvazinin faşist ve yarı-faşist diktatörlüklerinin maskesi olduğunun” altını çizer. Kaypakkaya ülkemizde hem tek partili hem de çok partili dönemde gerçek anlamda burjuva demokrasininin hiçbir zaman

yaşanmadığından; sadece bazı kırıntılarının yaşandığından bahseder.

Günümüzde de AKP aracılığıyla 12 Eylül, 28 Şubat darbe davaları ve nihayetinde “Balyoz” darbecilerinin ağır cezalara çarptırılması faşizmden “demokrasi”ye (hem de ilerisine!) geçiş değildir. Olsa olsa yaşanan faşizmin “haki rengi ile yeşil rengi” arasında ton farklılığıdır. Kürtlerin deyimiyle “Ker ji kera çedibin.” (Eşekten, eşek doğar.) Tabii sıklıkla dillendirilen “millet iradesi” nakaratıyla, ama bilhassa Kürt ulusu olmak üzere çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halkımız için değişen pek bir şey yok. “Her şey ortada”!

Ha Alî, Ha Velî ya da Ker Ji Kera Çedibin -Sayfa 3-

İMO önünde 215 gün...

İMO önünde açlık grevine giren Cansel Malatyalı'yı ziyaret ettik ve bir söyleşi gerçekleştirdik. ✓ Sayfa 04

“Bilgi”yle direniş...

Bilgi Üniversitesi'nde “küçülme” denilerek işten çıkarılan işçilerden direniş hakkında bilgi aldık. ✓ Sayfa 05

Her gün yeni bir zafer

İşçilerin direnişi karşısında patronun fabrikayı kapatması üzerine sonlanan TOGO direnişi ile ilgili Deri-İş Sendikası ile röportaj yaptık. ✓ Sayfa 06

“Anadilde eğitim...”

Kurdî-Der Mersin Şube Başkanı Selahattin Çam ile anadilde eğitim hakkında konuştuk. ✓ Sayfa 09

Gerçeği okullarda gör!

4+4+4'ün ardından okullarda yaşanan sorunları sınıf öğretmeni Aynur Barkın'dan dinledik. ✓ Sayfa 18

Özgür Gelecek'ten

✓ Sayfa 2

Emekçinin Gündemi

✓ Sayfa 5

Göğün Yarısı

✓ Sayfa 12

Evrensel Bakış

✓ Sayfa 22

Pusulula

✓ Sayfa 26

Askerlik Hatırası!

Yer **Şemzînan-Gever** (Şemdinli-Yüksekova) yolu üzerinde bulunan Haruna (Güzelkonak) Karakolu'nun önü. 40 asker oldukça disiplinli bir biçimde dizilmiş. **Talimat üzerine pozisyon** aldıkları belli olan askerlerden ön sıradakiler çömelmiş. Buraya kadar bir sorun yok. Belli ki askerler **hatıra fotoğrafı** çekirtmek istemiş. Ancak önlerinde boylu boyunca uzanan 8 ceset, bu resmi "**masum**" bir askerlik hatırası olmaktan çıkarıyor. **Vahşetin, zulmün, faşizmin resmi haline getiriyor.**

Yerde yatan **sekiz gerilla**. Üzerlerinde işkence izleri, vücutlarında kasaturlarlarla yaralar açılmış. 40 kişilik asker topluluğunun önünde sergileniyorlar. Bir asker tarafından dijital ortamda yayımlanan bu vahşet fotoğrafı, **19 Eylül** günü **Özgür Gündem** gazetesinde yayımlandı. Fotoğraftaki cenazeler ise 14 Eylül'de Haruna Karakolu'nda çıkan çatışmada yaşamını yitiren 8 HPG'liye ait. İki gün güneş altında bekletilen cenazeler **Güzelkonak İlköğretim Okulu** yanında teşhir edilerek, okuldaki çocuklara izlettiriliyor. İbret olsun diye! Küçük çocukların yüreğine böyle bir **vahşetle korku salmak istemiş** asker besbelli. Askerlerini

böyle ölü gerillaların arkasında sıraya sokan ordunun başbakanı bu resim çektilirken "**80 şehidimize karşı 500 terörist öldürdük**" diyecek, bu vahşete ortak olacaktı.

Biliyoruz ki, bunu ilk defa da yapmıyorlar. Tarih, Türk devletinin buna benzer, sayısız suçuna tanık. Yazmaya **kalemlerin yetmeyeceği**, defterlerin sığmayacağı bu zulüm hatıralarından yakın zamanda biri daha kazanmıştı beynimize. **Şemzînan**'da (Şemdinli) **12 Eylül 2011**'de çıkan çatışmanın ardından 2 HPG'linin ayağına ipler bağlanarak sürüklendiğini ve ardından "**Vatan bir bütündür, parçalanamaz**", "**Ne mutlu Türk'üm diyene**" yazıları önünde teşhir edildiğini gösteren fotoğrafı birçoğunuz hatırlayacaksınız. İpe bağlanmış iki HPG'linin cenazesi... Arkada ise dağa taş yazılmış devleti kutsayan bilindik sözler...

Kürtlerin tarih boyunca yaşadığı katliamın devamını gösteren bir kare. Bu kare kendi ülkesinde çekildiği zamanlarda, Başbakan Erdoğan, Suriye'yi kastederek, "**Bu denli acımasızca insanların öldürüldüğü bir ülkede özgürlük ve demokrasi olamaz**" diyordu. Türk olmaktan mutlu olmayanların, vatani

"**bölmeye çalışanların**" malum sonunu ilan ediyor resim. En azından resmi çekenin amacı bu olmalı. Rakibi **yok ettikten**, kendisine zarar vermesini engelledikten sonra bile **ona zulmetmeye**, parçalamaya devam eden, vahşette sınır tanımayan bir gelenek karşımızdaki.

Kuruluşundan bu yana; kan, gözyaşı ve işkence ile ayakta kalan, **Türk olmaktan ve itaat etmekten başka yol bulanlara** ve bu uğurda dövüşenlere vahşeti reva gören bir devlet gerçekliği söz konusu olan. Başka bir deyişle **düşmanın ölüsünden bile duyulan korkunun yarattığı çaresizliğin hali**. Kürt halkının özgürlük tutkusundan duyulan ölesiye korkunun getirdiği korkunç bir düşkünlük...

Romalı General Pompeius'un **Spartaküs**'ün yoldaşı olan 6000 kişiyi ibret olsun diye yol kenarında çarpmıya gerdirmesi, **İskenderiyeli Hypatia**'nın özgür bir kadın olarak bilimin ışığıyla karanlığa savaş açtığı için **erkek zihniyeti** tarafından taşlanarak, derisi yüzülerek öldürülmesi gibi... Zalimlerin, muktedirlerin zorbalırların insan kanı ve emeğiyle ayakta kalan vampirlerin; özgürlük korkusu... Böyle yaparak **Kürt ulusunun, imha ve inkara** karşı yükselttiği direniş bayrağını indirebileceklerini,

zafer umudunu kırabileceklerini hesaplıyor olmalı. Ancak her zalimin sonunu getiren yolda böylece daha hızlı adımlarla ilerlediklerini bilmiyorlar. **Döktükleri kan onları boğmak üzere bir denize dönüştürüyor giderek.**

Osmanlı'dan günümüze, Kürt halkına karşı bu yolu hep denediler. Dağ başlarını mesken eylemiş bahar çiçeklerini kopararak, onları ezerek baharın gelişini engelleyebileceklerini sandılar. **Koçgiri'de, Şeyh Sait İsyanı'nda, Ağrı'da, Zilan'da, Dersim'de** Kürtlerin bilincine korku ve aman tohumları ekmek istediler. '90'larda yaragsız infazlarla, katliamlarla, köy yakmalarla, insan aklını zorlayan sınırsız bir vahşet ve zorbalıkla Kürt halkına savaş açtılar. **Böylece kendi kuyularını kazdılar.** Zira, hiçbir halk böylesi bir hakarete sessiz kalmaz. **Zulmün kol gezdiği yerde isyandan da söz edilir.**

40 askerin önünde yere sere serpe atılmış 8 yurtsever devrimci, sekiz yiğit çoktan gömüldü Kürt ulusunun yüreğine. Onlar, **Kürt halkının özgürlük ağacını** kanlarıyla suladı. Halkın bilincinde sonsuza kadar ölümsüzleşti. **Savaş çağrıları ve özgürlük düşleri şimdi dostlarının, yoldaşlarının ve Kürt halkının dilinde!**

Ulm Tohum Kültür Merkezi'nde Panel

Avrupa'daki son gelişmeler ve kriz ve ırkçılığın geldiği aşamanın tartışılacağı panele tüm dostlarımızı davet ediyoruz.

Konu: Avrupa Birliği'ndeki gelişmeler, ekonomik kriz ve ırkçılık

KATILIMCILAR:

ATİF Temsilcisi (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu)
Seyhan Taşdemiroğlu (Araştırmacı-Yazar)

Tarih: 07.10.2012 Saat: 13.00

(Ulm Tohum Kültür Merkezi)

KAYPAKKAYA'NIN "SEÇME YAZILAR" I KÜRTÇE BASKIYA HAZIRLANIYOR!

Umut Yaymıcılık olarak Kaypakkaya'nın "Seçme Yazılar" ını Kürtçe-Türkçe yayımlamaya hazırlanıyoruz.

Umut Yaymıcılık Ankara İrtibat Büromuz taşınmıştır.

Yeni adresimiz:

Sağlık Mahallesi Sağlık 1 Sokak Torun Apartmanı 19/9
Sıhhiye/Çankaya/ANKARA

UMUDU TOHUMCA BÜYÜTÜYÜRÜZ!
ŞÖLENİNDE BULUŞALIM!
11 KASIM PAZAR SAAT: 14.00
SINAN ERDEM KAPALI SPOR SALONU (ŞİRİNEVLER METROBÜS DURAĞI YANI)

AGİRE JİYAN / ARZU / BAJAR / CENGİZ ÖZKAN / EMRE SALTİK / ERDAL BAYRAKOĞLU / ERDAL ERZİNCAN / FERHAT TUNÇ / GRUP HAYKIRIŞ / GRUP MUNZUR / İLKAY AKKAYA / MARSİS / MEHMET EKİCİ / MİKAIL ARSLAN / MOĞOLLAR / MUHARREM TEMİZ / PINAR AYDINLAR / ŞEVVAL SAM / TOLGA SAĞ

ATEŞ HALK DANSLARI TOPLULUĞU / ŞİİRLERİYLE / AHMET TELLİ / MEHMET ÖZER / RUHAN MAVRUK / KONUŞMACILAR / SELAHATTİN DEMİRTAŞ / HALUK GERGER / TEMEL DEMİRER

İRTİBAT 0534 410 52 05 / 0212. 521 34 30 / 0216. 306 16 02
tohumkulturmerkezi2012@gmail.com / tohumkulturmerkezi.com

BİLET TEMİN YERLERİ: SEYHAN MÜZİK (KADIKÖY) / SOKAK KÜLTÜR SANAT DERNEĞİ (MALTEPE) / MEPHISTO KİTAPÇEVİ (TAKSİM) / BEYAZ ADAM KİTAPÇEVİ (BAĞCISARAYI) / ZELAL MÜZİK (BAĞCISARAYI) / GÖLGE KÜLTÜR MERKEZİ (ESENYURT) / VİRAN CAFE (ANCIKLAR) / PORTRE MÜZİK MERKEZİ (PENDİK)

ORGANİZASYON: MUNZUR ÇEVRE DERNEĞİ / FATİH SULTAN MEHMET CAD. 103/15 MERKEZİ NO: 7/9-1 BEYOĞLU İSTANBUL

PINAR AYDINLAR VE LAZ MARKS'İN SUNUMUYLA

biletix

Yaygın süreli **Umut Yaymıcılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyaymıcilik@ttmail.com

BÜROLAR
Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya **İzmir:** 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50 **Avrupa Büro:** Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 85 01 Faks: 0049 203 40 69 16

Ha Ali Veli, Ha Veli Ali ya da Ker Ji Kera Çedibin

Yukarıdaki ifadeler halkımızın günlük dilde kullandığı deyimlerdendir ve günümüzde yaşanan kimi gelişmeleri açıklar mahiyettedir. Geçtiğimiz hafta içinde TÜSİAD Başkanı'nın "Vatandaş, Uludere'de ne olduğunu anlamak, Afyon'daki patlamanın arka planını, sebeplerini öğrenmek, bunların sorumlularını bilmek ister. Demokrasilerde işler böyle yürümez" açıklaması ve AKP'nin bu açıklamaya yanıtı, hemen ardından ise "Balyoz" darbe davasının sonuçlanmasıyla birlikte darbeci generallerin çeşitli hapis cezalarına çarptırılması ülkemizde demokrasi tartışmalarını yeniden alevlendirdi. Son yıllarda iktidar mücadelesi ağırlıklı olarak aleni bir şekilde yargı üzerinden sürdürüldüğü için yine ortalığı "adil yargılama", "hukuk", "demokrasi" vb. vb. kelimeler kapladı.

Ama yine burjuva-feodal medyada bir yandan Türk hakim sınıf klikleri arasında iktidar dalaşı sürerken, diğer yandan "ortak düşmana" karşı mücadele tüm hızıyla devam ediyordu. Kürt Ulusal Hareketi'nin etkili askeri vuruşları karşılığını fazlasıyla buluyor, bir yandan CHP "Oslo Mutakabati"na sarılırken, MHP yine bildik "uluma"sını yapıyor, AKP ise çaresizliğiyle, yeni açıklımlardan ve görüşmelerden (B. Arınc) bahsediyordu.

TC devleti özellikle Kürt Ulusal Hareketi'nin "**devrimci hareketi**" karşısında adeta tüm kurumlarıyla felç olmuş durumda. Artık kış aylarının gelmesini ve gerillanın üslenim alanlarına çekilmesini bekler vaziyette. Bu arada da boş durmuyor ve en iyi yaptıkları işlerden birini yapmaya, halkı yine kara propagandalarla aldatmaya çalışıyorlar.

"Askeri Vesayet Bitti Sivil Vesayet Geldi"mi?

Son dönemde özellikle belli çevrelerde Tayyip Erdoğan'ın "Kasımpaşahlığundan" dem vurup aslında hiç de yeni olmayan halk düşmanı pratiklerinden, sinirliliğinden, ona buna çatmasından hareketle, "askeri vesayetin bittiğini" ama yerine sivil vesayetin geldiği" yazılıp çizilir oldu. Bu kadar açıktan olmasa bile bazı yönleriyle devrimci saflara da sirayet eden ve somut olarak "AKP faşizmi" ifadeleriyle dillendirilen bu olgunun arkasında ülkemizdeki faşizmi sınıfsal özüne uygun olarak tahlil edememe durumu vardır.

Aslında yaşananlar Türk hakim sınıf klikleri arasında iktidar dalaşırken, AKP'nin temsilcisi olduğu komprador patron ağaların iktidar dalaşında önemli mevziler elde etmesi biçiminde gelişen bu süreç eğer doğru tanımlanmazsa, halkın düzene karşı tepkisinin yanlış yerlere -ki genellikle yaşandığı üzere hakim sınıf kliklerinden birinin yedeğine- takılması kaçınılmaz olur.

İbrahim Kaypakkaya ülkemizde faşizmi tanımlarken, onun "*herhangi bir emperyalist ülkede olduğu gibi tekeli*

burjuvazinin diktatörlüğü" olmadığını "*Türkiye'de ve Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde faşizm*"in "*komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının diktatörlüğü*" olduğunu ifade ederken aynı zamanda ülkemizde parlamentonun da "*başından beri toprak ağaları ve komprador büyük burjuvazinin faşist ve yarı-faşist diktatörlüklerinin maskesi olduğu*

Aslında yaşananlar Türk hakim sınıf klikleri arasında iktidar dalaşırken, AKP'nin temsilcisi olduğu komprador patron ağaların iktidar dalaşında önemli mevziler elde etmesi biçiminde gelişen bu süreç eğer doğru tanımlanmazsa, halkın düzene karşı tepkisinin yanlış yerlere takılması kaçınılmaz olur.

nun" altını çizer. Kaypakkaya ülkemizde hem tek partili hem de çok partili dönemde gerçek anlamda bir burjuva demokrasisini hiçbir zaman yaşamadığını; sadece bazı kırıntıların yaşandığından bahseder. Ve ekler: "*Bugün de durum değişik değildir. AP hükümetleri döneminde yarı-faşist bir idare mevcuttu. İktisadi ve siyasi buhran, hakim sınıfları faşist zorbalıkları artırmaya zorladı. Adım adım faşizm ilerledi. Yani burjuva demokrasisinden faşizme değil, faşizmin daha ehven bir biçiminden daha koyu bir biçimine geçildi; ama parlamenter maske muhafaza edilerek.*"

Günümüzde de AKP aracılığıyla 12 Eylül, 28 Şubat darbe davaları ve nihayetinde "Balyoz" darbecilerinin ağır cezalara çarptırılması faşizmden "demokrasi"ye (hem de ilerisine!) geçiş değildir. Olsa olsa yaşanan faşizmin "haki rengi ile yeşil rengi" arasında ton farklılığıdır. Kürtlerin deyimleriyle "**Ker ji kera çedibin.**" (Eşekten, eşek doğar.) Başka bir şey değil. Tabii sıklıkla dillendirilen "millet iradesi" nakaratıyla, ama bilhassa Kürt ulusu olmak üzere çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halkımız için değişen pek bir şey yok. "**Herşey ortada!**"

"Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz"

Şunu da vurgulamadan geçmeye-

lim. Bunları ifade ederken, bazı nevi şahsına münhasır çevreler, bizlerin yaşanan değişimleri incelemeyen kolayına kaçıp kestirmeden bir şekilde faşizm diyerek işin içinden çıktığımızı dolayısıyla "dogmatik" olduğumuzu sıklıkla dillendirirler.

Genellikle reformist cemahtan olan bu çevreler kırk yıldır ülkemizde demokrasinin her çeşidini aramışlar ve

vermek tutarlı devrimciliğin, faşizme karşı mücadelenin gerçek adresidir.

"Nasipsiz" Ama Süzme Faşist İçişleri Bakanı!

İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin, Afyon'da ölen İğdır'lı askerin ailesini ziyaretinde: "*Her şey nasip işi. Bizim İğdır'a gelmemiz de bir nasip işidir.*

Aniden karar verdik ve İğdır'a geldik. Şehitlik de, gazilik de, uzun yaşamak da, genç yaşta şehit olmak da nasip işidir" diye buyurmuş!

Bu zat-ı muhteremin "mizahçılara çalıştığı" biliniyor. Ama içinde bulunduğumuz durum, yaşadıklarımız hiç de komik değil! Faşizm tüm hoyratlığı, kıyıcılığı ve katliamcılığıyla halkımıza ölümleri nasip kismet işi olarak propaganda etmeye devam ediyor. Hem de hiç utanmadan sıklıkla. Boşuna demiyor Marks "**utanmak devrimci bir duygudur**" diye. Bunların karşı devrimcilikleri, halk düşmanı vasıfları her yerlerine sinmiş, bilinçlerinde ve tavırlarında zerre kadar halk sevgisi yok. Her fırsatta halka saldırmayı becerebilmeleri bu nite-lik zenginliğiyle açıklanabilir ancak.

Biz bunların cemaziyülevvelini taa 72'lerden Kaypakkaya'dan biliyoruz. Geçim şartlarından yakınan köylüye "**anani da al git**", ölen işçilere "**güzel öldüler**" ya da Kürt ulusal sorununda "**düşünmezsen yoktur**" diyebilen bir zihniyetten bahsediyoruz. Örnekler çoğaltılabilir. Kimilerinin "yenice keşfettiği" faşizmdir bu!

Faşizmin bu denli sıradanlaşması ve artık gündelik dile sirayet eder hale gelmesi, bilhassa Türk hakim sınıflarının Kürt ulusal mücadelesi karşısında düştüğü acz ile açıklanabilir ancak. İdris Naim Şahin'e sormak gerekir; o çokça övündüğü, yoksullara, emekçi halkımıza propaganda ettiği "şehitlik"(!) neden holding patronlarının, bakanların milletvekillerinin, zenginlerin çocuklarına nasip olmaz? Madem bu ölümler nasip işi, bir zahmet halkın arasına yalnız çıksın! Şöyle bir dolaş-versin bakalım ne olacak? "**Nasiplenin garibim yazaktır**" der halkımız... Elbet onun da bu mertebeden yararlanmasını isteyecekler olur.

Aslında tüm bu faşist kişilikler bize görevlerimizi ne kadar az yaptığımızı da söylüyor. Bunların bu derece rahat konuşabilmeleri, bu kadar ölçsüz ve saldırgan olabilmeleri, ülkemiz devrimci hareketinin güçsüzlüğünden kaynaklıdır. Türk-Kürt uluslarından, çeşitli azınlık mezhep ve milliyetlerden halkımızın çeşitli vesilelerle de olsa açığa çıkan "gündelik" sınıf mücadelesine önderlik edip, doğru yöne kanalize edememek ve halkımızın haklı ve meşru devrimci öfkesinden bunları nasiplendirememek; hem bu faşist güruha hem de halkımızın mücadele tarihine haksızlıktır.

ÇİKOLATA İŞÇİLERİ HAKLARINI İSTİYOR

İstanbul: Toplu sözleşmeden doğan hakları verilmeden işten atılan Elit Çikolata işçileri eylem yaptı. 19 Eylül günü İstanbul Sanayi Odası önünde toplanan altı işçi, Elit Çikolata patronu aynı zamanda İSO Başkanı Tanıl Küçük'e ve patronla işbirliği yapan, yasadışı protokol imzalayan Tek Gıda-İş Genel Merkezine uyarıda bulundu. "Toplu iş sözleşmesinde yazılı hakkımız olan fazla mesai ücretlerini istedik. Sendika sattı (Tek Gıda), işveren attı (Elit), işçiler baktı, suçlu kim?" şeklinde bir pankart açtı. "Gün gelecek devran dönecek patronlar işçiye hesap verecek", "Sermayeye teslim olmayacağız" sloganlarını atan işçiler adına Tek Gıda-İş Sendikası Avrupa Yakası Şube Başkanı **Muzaffer Dilek** konuştu. Dilek, 2 işçinin 4 Eylül, 4 işçinin de 17 Eylül'de işten çıkarıldığını buna karşın haklarını arayacaklarını, belirtti. Basın açıklamasına, direnişteki BEDAŞ, Çapa ve Hey Tekstil işçileri destek verdi.

DİRENİŞLER BİRLEŞİYOR!

İstanbul: Her hafta Cumartesi günü, saat 19.30'da Taksim Meydanı'nda biraraya gelen direnişteki işçiler, 15 Eylül günü de Galatasaray Lisesi önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yol boyunca direnişte olan işçiler fabrika isimlerini saydı ve "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız" vb. dövizler taşıdı.

Yürüyüş sırasında Kişili mağazası önünden geçen işçiler kısa bir konuşma yaparak Kişili işçisinin yalnız olmadığını, direnişlerinin direnişleri olduğunu vurguladılar. İşçiler adına açıklamayı Rosetek işçisi **Sezgi Kavgazlı** okudu. Kavgazlı; "Kaderlerimizi patronlar değil, yüzyüze demokrat maskesi takanlar değil, onları koruyan hükümetler değil, biz yazacağız, direnişimizle" dedi.

"HAPİSHANE DEĞİL FABRİKA İSTİYORUZ"

Amed: KESK Amed Şubeler Platformu, TEKEL Yaprak Tütün Fabrikası'nın hapishaneye dönüştürülmesini protesto etti. Konuya ilişkin Tekel Fabrikası önünde basın açıklaması yapan platform, sık sık "Cezaevi değil fabrika istiyoruz", "Emekçiyiz haklıyız kazanacağız" sloganlarını attı.

"Tüm illere fabrika Amed'e cezaevi", "Herkes iş güvencesi verilsin", "4/C köleliğine son", "Fabrika istiyoruz" dövizlerinin taşındığı eylemde açıklamayı Tarım Orkam-Sen Şube Sekreteri **Adil Tektekin** yaptı.

İMO ÖNÜNDE 215 GÜNDÜR ÇADIR, 8 GÜNDÜR AÇLIK...

Ankara: Gazetemizin işçi sayfalarında sürekli olarak gördüğümüz işçi direnişleri ve işten çıkarmalara karşı başlatılan eylemler birçok noktada işçi ve emekçilerin bu haksız uygulamalara karşı sessiz kalmadığını, lokal de olsa tepkilerini örgütle-meye çalıştıklarını gösteriyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin sahiplerinin sürekli krizlerini aşmanın bir yolu, geleceklerinin garantisi gördükleri sendikasılaştırma, güvencesizleştirme, geleceksizleştirme, esnek çalışma koşullarını dayatma uygulamaları da çok tamdır. Ancak bu noktada yaşadığımız diğer örnekler de ders çıkarılması gereken bir mahiyet taşımaktadır.

Bu noktada İMO'da işten çıkarılan **Cansel Malatyalı** direnişine bakmak ve kendisine demokrat diyen bir kurum olması sebebiyle daha dikkatle hareket etmemiz gerekmektedir. Böyle bir uyarı ile birlikte direnişinin 215.

gününde **Cansel Malatyalı** ile son süreci değerlendirmek için bir röportaj yaptık.

ÖG- Öncelikle bütün okurlarımız için oturma eyleminin öncesini İMO'da çalıştığınız süreci biraz anlatabilir misin?

- Biz 10 yıl boyunca eşimle birlikte Özgürlük ve Dayanışma Partisi'nde çalıştık. 10 yılın sonunda ben İMO'da çalışmaya başladım. İşten çıkarılmadan önce de İMO'da 4.5 yıl çalıştım. Yani 15 yıldır verdiğim emek var sol siyasetin içinde; ama yaşadıklarım solun duruşuna yakışır değil. Tam tersine işçi-işveren şeklindeydi ve bana hükmedilerek çalıştım. Bu noktada kesinlikle benim özverimi anlamadılar.

- İşten çıkarılma sürecinizi anlatır mısınız, nasıl oldu, bir anda işten mi çıkarıldınız?

- Bir anda olmadı tabii ki, aslında işe girdiğim günden beri sürekli bir mobinge maruz kalıyordum. Performans gerekçe gösterilerek işten çıkarıldım. Bunu bir gerekçe olarak görmüyorum, bana hakaret olarak görüyorum. Bu gerekçe gerçek olmadığı için de direnişe başladım. 4.5 yıldır uğradığım haksızlığı insanlara anlatmak için direnişe başladım. İMO içersindeki insan haklarına aykırı bu işleyişe karşı çıkmak ve bunu insanlara anlatmak için direnişe başladım.

Ama gerçek anlamda neden işten çıkarıldığımı ben de hala bilmiyorum. İçerde mobingi sadece ben ya-

şamadım, sürekli ve bütün çalışanlar bunu yaşadı ve hala da yaşamaya devam ediyor. Hakaret hiç bitmiyor. Ashında yönetimde sadece bir kişi bunu yapıyor ama diğerleri de sürekli seyirci kalıyor. Ama olayı kişiselleştirmek istemediğim için ben o kişinin ismini vermek istemiyorum.

- Yaşadığınız mobingi biraz anlatabilir misiniz?

- Yönetim katında yangın çıkışına 1 metre boyunda 2 metre eninde bir mutfak yapmışlar. Ben de orada çalışıyordum ve ben o yere tecrit edildim, yönetim katındaki tuvaletleri yasakladılar. Her gün hakarete maruz kaldım. Özellikle çalışanları birbirinin yanında yerin dibine sokuyorlar ve hakaret ediyorlar, birbirimizin yüzüne bakacak hal

birakmıyorlardı.

Yemek paralarımız kesildi ve aylarlık lokal işletmesine verdiler. Kitap dergi okumam yasaklandı.

- Eyleme başlama sürecinizi de kısaca anlatabilir misiniz?

- Oturma eylemine başlamadan önce öncelikle üyesi bulunduğum Tez-Koop İş sendikası ile görüştüm. Ve diğer odalarla ve daha önce İMO'dan işten atılan Celal Uyar'la görüştüm. Bu arkadaşlar da daha önce İstanbul'daki 1 Mayıs eylemine katıldıkları için işten atılmışlardı. Sosyal-İş'in hem şubeleri hem de genel merkezi ile görüştüm. Halk Cephesi'nden arkadaşlar da işten çıkarıldığımı duyunca beni aradılar ve onlarla da görüştüm.

19 gün boyunca sendikamı buraya çekmeye çalıştım. Bazen telefonlarımı açmadılar, bazen ulaşamadım, sürekli bir sıkıntı çıktı. İMO'da çalışan Tez-Koop İş üyesi arkadaşların sendikayı zorladılar, ben de "ben bu basın açıklamasını yapacağım, ister gelin ister gelmeyin" dedim.

Bunun üzerine sendika basın açıklamasına katıldı. İMO ile görüş-

meye çalıştım ama "istediğiniz kadar oturabilirsiniz" demişler. 58 gün boyunca sadece mesai saatlerimde fiili bir oturma eylemi yaptım. 17 Nisan'da da çadır kurdum ve geceli gündüzlü burada kalmaya başladım. Sendikam da çadır kurulduktan sonra çekilme eğilimi göstermeye başladı. Ve ikinci gözaltından sonra tamamen çekildi. Bunun sebebi de EMO, İMO, MMO, Tez-Koop İş sendikası bir araya gelmişler ve anlaşma sağlamışlar. Anlaşma ise tehditten dolayı olmuş, yani "devam ederseniz odalarda çalışan sendikanız üyelerini çekeriz" demişler. Bunun üzerine Tez Koop-İş çekildi.

- Nasıl eylemlilikler yaptınız, bundan da kısaca bahsedebilir misiniz?

- Direnişimin 215. günü ve ben 6 kere gözaltına aldırıldım. Gözdağı vermek için, buradan gitmemi istediler, ama yaptığım bu eylem haklı ve meşru olduğu için eylemden vazgeçemedim. Birilerinin hayatının bazılarının iki dudağı arasında olmasını istemiyorum.

Basın açıklamaları

yaptık, bildiriler dağıttık, 100. günümde, 200. günlerimde yürüyüşler yaptık, İMO'ya pankart astık. Birçok eylem yapmama, İMO yönetimiyle işe geri alınabilmem için görüşmeye çalışmama rağmen hiçbir sonuç alamadım ve bunun için açlık grevine girdim. Açlık grevimin 8. günündeyim. Kendisine devrimciyim, demokratım diyen herkesi buraya direnişime destek olmaya çağırıyorum.

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

- Oturma eylemi yapmak, bildiri dağıtmak, basın açıklaması yapmak, yürüyüş, pankart, hiçbir eylemden pişman değilim. Arkasındayım yaptığım bütün eylemlerin, yanlış olduğunu düşünmüyorum. Ben bir yanlış yapmadım. Asıl yanlış kendisine demokratik diyen İMO'nun içersine polisi sokmaktır, işçisini işten atmaktır, gözaltına aldırmaaktır. Bir insana her türlü hakaret yapılıyorsa, kötü muamele yapılıyorsa işten çıkarılıyorsa -işten çıkarılmak bir yaşam hakkı ihlali bence- yaşam hakkı elinden alınıyorsa her türlü eylem meşrudur. Teşekkür ederim arkadaşlar.

Emekçinin gündemi

Sınıf içinde ittifak ve eylem birliğinin önemi

Ülkemizde sınıfın gündeminin oldukça yoğun olduğu bir dönemden geçmekteyiz. Emperyalist kapitalist sistemin küresel krizinin de etkisiyle ülkemiz hakim sınıflarının işçi sınıfının sınırlı haklarına dahi göz koyduğu ve çalışma rejiminin yasal altyapısını değiştirmek için stratejiler belirlediği bilinmektedir. Bunlar artık gizlenmeye dahi çalışılmamakta, bilhassa özel sektörde fiilen uygulanan kıdem tazminatının verilmemesi, sigortasız-kayıtdışı çalışma, asgari ücretin altında maaş ödeme, aşırı uzun saatler çalışma, izin hakkının gaspı gibi uygulamalar yasallaştırılmak istenmektedir. Yine fiili olarak uygulanan esas işte taşeronun çalışması ve kiralık işçi uygulamaları da artık kurumsal bir karaktere kavuşturulacak, günümüzde genellikle mafyavari ekiplerin organize ettiği bu işler "kurumsal-saygın" şirketler tarafından açıkça yapılacaktır.

Sistemin işçi ve emekçilere ve çalışma rejimine yönelik planları ve aşırı kar hırsı ile emperyalist tekellerin dayatmaları hemen her gün gündemde yeni bir konu olarak karşımıza çıkmaktayken hemen her gün işçilerin eylem ve mücadelelerine de tanıklık etmekteyiz. Oldukça parçalı ve lokal özellikler taşımasına karşın eylem yapan işçilerin niceliksel özellikleri, coğrafi açıdan yaygınlığı ve talepleri sınıfın genel durumunu ve beklentilerini yansıtan bir özelliğe sahiptir. **Ordu**'da Doğu Çay işçilerinden **Antep** tekstil işçilerine, **Elazığ** maden işçilerinden **Lüleburgaz**'da Tekboy tekstil işçilerine, **İstanbul**'da THY, DHL, IKEA, Roseteks, Hey tekstil, BEDAŞ ve sağlık işçilerinden **Ankara**'da Togo işçilerine, **İzmir**'de Kipa, Hugo Boss ve Billur Tuz işçilerinden **Bolu ve Gerede**'de deri ve ayakkabı işçilerine, **Bursa**'da Bosch ve Okiteks işçilerinden **Adıyaman**'da iş bırakan petrol işçilerine ve **Maras**'ta Atlas Giyim işçilerine kadar geniş bir coğrafyada farklı sektörlerden işçiler benzer taleplerle daha insanca şartlarda çalışmak için tepkilerini ortaya sermektedir. Bu örneklerin bir şekilde sendikalarla ve kamuoyuyla bağ kurabilenler olduğunu ve çok daha fazlasının gündeme gelmediğini de vurgulamak gerekmektedir.

Sınıf hareketinin mücadelesinin parçalı duruşuna birkaç örnek vermek gerekirse, 8 Eylül tarihinde İstanbul'da Anadolu Yakasında IKEA işçileri eylem yaparken aynı saatlerde Taksim'de THY işçilerinin açıklaması yapılmaktaydı. 19 Eylül günü aynı saatlerde Ankara'da TMMOB ve Togo işçilerinin, İstanbul'da ise DHL ve Süreyyapaşa sağlık işçilerinin eylem ve etkinlikleri vardı. Bu eylemlere dayanışma gösteren, destek verenlerin sınırlı güçleri de hesaba katıldığında aynı saatlerde yapılan eylem ve etkinliklerin etki gücü daha da zayıflamaktadır.

Gündemdeki yoğunluk ve hareketlilik sınıf içinde çalışma yürüten devrimci demokrat güçlere çeşitli olanaklar sunmaktadır. Ancak mevcut gerçeklik karşısında devrimci demokrat güçlerin mücadelelerinin de genel sınıf hareketinin özelliklerine benzer özellikler gösterdiği, birbirinden kopuk, parçalı ve lokal özellikler gösterdiğini belirtebiliriz. Genel hareketin ortaklaşması açısından öncelikle sınıfın öncü, devrimci, demokratik güçlerinin ortak hareket etmesine ihtiyaç olduğu açıktır.

Sınıf hareketi için mücadele eden, sistemin uygulamalarına karşı çıkan güçlerin sınırlı güçleri dayanışmayı, eylem birliğini, ortak mücadeleyi şart koşmaktadır. Başta mücadele eden işçiler olmak üzere sınıf içinde çalışma yürüten, sistemin saldırılarına karşı çıkan tüm güçlerin koordine içinde ortak çalışması için emek harcamak gereklidir. Bunun için devrimci demokrat güçlerin çeşitli platformlarda buluşmasının yanında SGBP ve çeşitli illerdeki sendika şubelerinin birliklerine kadar birçok aracı değerlendirmek yararlı olacaktır. Eylem birliklerine ve ittifaklara büyük ihtiyaç duyulduğu bir dönemden geçmekteyiz.

Eylem birlikleri ve ittifakların uzun süreli ve başarılı sonuçlar vermesi açısından sınıf bilinçli devrimcilerin daha yoğun çaba harcamasına ihtiyaç vardır. İçinden geçtiğimiz süreçte sınıf içinde çalışmalar yürüten, mücadele eden, katkı sunan çok sayıda demokrat kişi ve kurumlar bulunmaktadır. Genel kitle hareketinin eğilimi de mücadeleye yatkınlık gösteren işçilerin sayısal olarak giderek artacağını öngörememizi mümkün kılmaktadır. Bu temelde sınıf içinde devrimci bir odak oluşturmak, sınıf mücadelesine katkı sunmak isteyen herkes açısından hem ideolojik ve politik açıdan hem de pratik yönden çekim merkezi olabilmek açısından DDSB'ye önemli görevler düşmektedir. Ülkemiz işçi sınıfının öncüsünün 40. yılında bu görevin üstesinden gelebilecek deneyime ve politik öngörüye sahip olan bizler açısından elverişli şartları değerlendirmek için tek yapmamız gereken çalışmalarımızı yoğunlaştırmaktır.

"Bilgi"yle, inatla, kararlılıkla bu direniş sürecektir!

İstanbul: "Küçülme var" denilerek işten atılan Sosyal-İş üyesi temizlik işçileri Bilgi Üniversitesi'nde direnişlerini sürdürüyor. Öğretmenlerin ve öğrencilerin desteği ile başlayan ve tamamlanan sendikal örgütlenme, rektörlük tarafından çeşitli saldırılarla yok edilme isteniyor.

Direnişçiler öğrenci gençliğin işçi sınıfı ile bütünleşme çabasına da vurgu yapıyor.

Biz de Özgür Gelecek gazetesini işçilerden **Mehmet Sevim** ile bir röportaj gerçekleştirdik. Üniversite içinde bulunan direniş çadırını ziyaret ederek süreç hakkında bilgi aldık.

- Sendikalaşma ve işten atılma sürecinizi kısaca anlatır mısınız?

- Sendikalaşma süreci 2010 yılında başladı. Bu süre öncesi buradaki destek hizmetleri taşeron şirkete verilmek istendi. Taşeron, haftanın 4 günü geliyor, burayı geziyordu. Biz de hocalarımızla birlikte "burada taşeron istemiyoruz" şeklinde bir kampanya başlattık. Daha sonra yapılan açıklama ile buradaki hizmet işlerinin taşeronla verilmeyeceği söylendi.

Hocalarımızla bir toplantı yaptık. Onlar bize "okullar kapamıyor, öğrenciler gidiyor, bu dönemde burayı taşeron şirkete satabilirler" dediler ve

bizi Sosyal-İş Sendikası ile tanıştırdılar. 2010 yılının sonunda sendikalaşma sürecimiz başladı. 400'ü aşkın kişiyle birlikte üye olduk.

Daha sonra Rektörlük Genel Sekreterliği baktı ki sendika burada güçleniyor hemen bir toplantı organize ederek süreci lehine çevirmek istedi. Ve yapılan konuşmada kimsenin işten atılmayacağı ve taşeronun buraya girmeyeceği sözü verildi.

Ancak bu toplantıdan 3-4 ay sonra bir grup arkadaş işten atıldı, baskılar başladı, sendikal örgütlenmeye öncülük eden temizlik şefi bir arkadaşımız başka bir kampüse gönderildi sürgün olarak. Bu da yetmezmiş gibi arkadaşımız odaya çekildi, önce makam ve para teklif edildi, kabul etmeyince de tehdit edildi.

Daha sonra bu baskının aynısı bana da yapıldı. Tabii bunlar bizi yıldıramadı ancak sonuç olarak bizi işten çıkardılar. Diyebiliriz ki bunlar sendikayı buradan uzaklaştırıp bizi yıldırmak istediler. Tüm gayeleri bu.

- Çalışma koşullarınız nasıldı?

- Şu an burada bulunan arkadaşlarımız Dolapdere Kampüsü'nde çalışıyorlar ve bir inşaat şirketinin yapması gereken işleri de yapıyorlar. Biz aslında orada temizlik görevlisi olarak görev yapmaktayken hamallık, güvenlik, temizlik, otopark, şoför ne dersin bizim üzerimizdeydi. Şunu da yapıyorduk; yöneticilerin evlerine gidip evlerinin taşınmasından temizliğine kadar işlerle de uğraşıyorduk. Hatta arkadaşlarımız Bursa'ya gidip orada temizlik işi dahi yaptılar. Yalnız ve aç kaldılar. Sahipsiz kal-

dılar.

En son Ramazan ayının 10'una doğru Dolapdere'deki Eski Bina denilen kafeteryanın taşınma işlerini yaptık. Taşınmanın yüzde 80'ini biz yaptık ve bize ödül olarak verdikleri işten atma oldu.

- Maaşlarınızı zamanında alabiliyor muydunuz?

- Sigortamız vardı, onlarda bir problem yoktu. Zaten isteseler de bu noktada yanlış yapamazlar. Maaşlarımızı da zamanında alıyorduk. Ancak örneğin ben burada 7 yıldır çalışmama rağmen maaşım hiç değişmedi. Zaten asgari ücret karşılığında çalışıyorduk. Yol, yemek ile birlikte bunlar 1.000 lirayı buluyordu. Mesela mavi kart parası 150 lira olmasına rağmen burada bize mavi kart parası olarak hala 110 lira veriliyor.

- Yasal mevzuatta burası vakıf üniversitesi olduğundan burada bir kazanç elde edilmesi yasak. Bunu nasıl yorumluyorsun?

- Evet, burası vakıf üniversitesi olduğundan buradan bir kazanç sağlayamazsın. Hatta kâr bile güdemezsin. Ama bu sadece kâğıt üzerinde. Mesela buranın genel sekreteri 33.000 lira maaş alıyor. Genel sekreterin üst mevkileri de var, onların maaşı 50.000 lirayı buluyor.

Burada kâr güdülmüyorsa bu ne? Zaten ülkenin bir yerinde kâr güdülmeyen yer var mı acaba? Yok!

- Önümüzdeki süreçte neler yapmayı düşünüyorsunuz?

- Biz okullar kapandıktan sonra işten atıldık. Bu yüzden planımız okulların açılması ile başlayacak. Öğrenciler ve hocalarla bir toplantı yaparak rektörlüğü ve Bilgi Üniversitesi'nde yaşananları teşhir edeceğiz. Daha yıkıcı bir biçimde direniş şiddetlendireceğiz.

"AKP elini TMMOB'tan çek!"

H. Merkezi: 19 Eylül akşamı Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Dayanışma Günü'nde Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelerek Taksim Tramvay durağına kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. "Mesleğimize, halkımıza ve ülkemize sahip çıkıyoruz" pankartının arkasında meşalelerle yürüyen kitle, yol boyunca sık sık "Güvenceli bir yaşam istiyoruz" sloganlarını haykırdı.

Tramvay Durağında kitle adına açıklama

yapan TMMOB İstanbul İl Komisyon Kurulu Sekreteri **Süleyman Solmaz**; "TMMOB'un çağrısıyla 33 yıl önce mimar, mühendis ve şehir plancılarının yaşam koşullarının düzeltilmesi ve toplu sözleşmeli sendika hakkı için bir günlük iş bırakma eylemlerini gerçekleştirdi. Mühendis, mimar ve şehir plancılarının tarihe not düşükleri o büyük günün mücadele ve dayanışma ile özdeşleşmiş anlamını bugünün mücadelesi üzerinden geleceğe taşımak için 19 Eylül'ü 'TMMOB Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Dayanışma Günü' olarak ilan edişimizin bugün ikinci yıldayız" dedi.

Hey Tekstil'den AKP protestosu

İstanbul: 6 aydan fazla bir zamandır direnen HEY Tekstil işçileri 15 Eylül günü Bakırköy Meydanı'ndaydı. **"Gasp edilen haklarımızı istiyoruz"** pankartı açan işçiler, Bakırköy Meydanı'na kısa bir yürüyüş gerçekleştirdi. Bu sırada orada masa açan AKP, yürüyüş sırasında kapalı olan müziğin sesini açarak işçiye, emekçiye olan tahammülsüzlüğünü bir kez daha ortaya koydu. İşçiler buna karşılık **"Gün gelecek, devran dönecek, AKP işçiye hesap verecek!"** şeklinde slogan atarak AKP'yi protesto etti.

İşçiler adına açıklamayı okuyan **Güllü İlk** *"Ben aylardır direniyorum, zaten evimi zor geçindiriyordum, şimdi çocuklarımın bana en fazla ihtiyaç duyduğu bu zamanda işten çıkarıldım ve yıllarca çalıştım, tazminatımı alamadım"* dedi. İlk, haklarını alana kadar susmayacaklarını ve mücadelelerine devam edeceklerini vurgulayarak sözlerine son verdi. Basın açıklamasını bitmesini ardından işçiler, AKP'nin ses aracına doğru yürüyüşe geçerek, AKP'nin işçi düşmanlığını teşhir etmeye devam etti.

"Hapishane değil, fabrika istiyoruz"

Amed: KESK Amed Şubeler Platformu, TEKEL Yaprak Tütün Fabrikası'nın hapishaneye dönüştürülmesini protesto etti. Konuya ilişkin Tekel Fabrikası önünde basın açıklaması yapan platform, sık sık **"Cezaevi değil fabrika istiyoruz"**, **"Emekçiyiz haklıyız kazanacağız"** sloganlarını attı. **"Tüm illere fabrika Amed'e cezaevi"**, **"Herkes iş güvencesi verilsin"**, **"4/C köleliğine son"**, **"Fabrika istiyoruz"** dövizlerinin taşındığı eylemde açıklamayı Tarım Orkam-Sen Şube Sekreteri **Adil Tektetin** yaptı.

"(Direnişteki) Her gün yeni bir zaferdir!"

Kartal: Direnişe geçen binlerce TEKEL işçisinin ve onlara destek veren binlerce insanın akın ettiği, herkesin "öğrenci ve bürokrasi şehri" olarak tanımladığı Ankara; aradan geçen 2 yılın ardından TOGO direnişi ile yine işçi çehresine bürünmüştü. 145 gün boyunca ODTÜ'lü öğrencilerden devrimcilere, sendikalarından yoldan geçerken korna çalan şoföre kadar destekle büyüyen ve kararlılıkla ilerleyen 35 TOGO işçisinin direnişi sonucu, patron, 75 yıllık ayakkabı fabrikası olan TOGO'yu kapatmak zorunda kaldı. TOGO'nun kesin olarak üretimi durdurduğu ve kapandığı anlaşılınca sendikal mücadeleyi başka fabrikalara da taşıma hevesinde olan işçiler, direnişi sonlandırma kararı aldılar.

TOGO direnişini, kısaca özetlemek gerekirse **"(Direnişteki) Her gün yeni bir zaferdir!"** diyebiliriz. Peru'dan TOGO direnişini selamlama mesajında yer alan ve Perulu işçilerin sloganı olan (asl *"Un dia mas es un triunfo mas!"*tr) bu cümle; evini geçindirmek zorunda olmasına rağmen binbir zorluğu göğüsleyerek direnişi sürdürme kararlılığını gösteren işçilerin sömürücü sistem karşısında her gün verdikleri kavgayı özetlemektedir adeta. Ve aslında kazanılan tek zafer de bu değildir. Daha önce toplumsal muhalefetin hiçbir katmanında yer almamış; hakkını isteyen işçiden parasız eğitim isteyen öğrenciye kadar yapılan tüm eylemlere "terör" gözüyle bakmış olan TOGO işçileri, bu direnişteki her gün bu önyargılarını teker teker kırmış ve dostunu-düşmanını tanımıştır.

19 Eylül günü yaptıkları bir eylemle direnişlerinin sonlandığı açıklanan TOGO ile ilgili direnişin diğer bir öznesi olan Deri-İş Sendikası ile görüştük. Sendikada Örgütlenme ve Uluslararası İlişkiler Uzmanlığı yapan **Eren Korkmaz**'dan bize direnişi kısaca özetlemesini istedik ilk olarak.

"Fiili olarak toplu sözleşme hakkı gasp edilmiş durumda"

"TOGO Ankara'nın bilinen ve başbakanlara, bakanlara, milletvekillerine, üst düzey yöneticilere üretim yapan bir fabrika" diyerek sözlerine başlayan Korkmaz, işçilerin, sene başından itibaren düşük ücretler almaya başladıklarını, çeşitli sıkıntılar yaşadıklarını ve bunun üzerine sendika ile bağ kurmaya karar verdiklerini söyledi. Fabrikada çalışan 55 işçiden 35'inin 2 Nisan'da sendikaya üye olduğunu, kendilerinin de 4 Nisan'da Çalışma Bakanlığı'na yetki başvurusunda bulduklarını, ancak Ocak ayından bu yana Bakanlık "yasa ha değişti, ha değişecek" diye keyfi bir şekilde toplu sözleşmeleri ertelediğini belirten Korkmaz, *"Yürürlükte olan yasa göre 6 gün içinde yetkinin verilmemesi gerekiyor. Biz hala yetkimizi almamış değiliz. Aslında bu sorun, yaklaşık 300 bin işçiyi etkileyen bir durum. Fiili olarak toplu sözleşme hakkı gasp*

edilmiş durumda aslında. Senenin başından bu yana hiçbir sendika toplu sözleşme yapamıyor. Böylelikle de etki gücü azalmış oluyor" dedi.

Patrona ihbar mektubunun gitmesinin ardından işçilerin bir kısmının işten çıkarılması, destek verenlerinse "süresiz izne çıkarılması" direnişin fitilini ateşlemiş. Patron, işçileri bu şekilde vazgeçiremeyeceğini anlayınca bu kez vali, emniyet müdürü, hükümet ile ilişkilerini kullanarak işçileri 3 gün üst üste gözaltına aldırttı. Korkmaz'ın anlatımlarına göre bu süreçte fabrikayı 20-30 yıllık işçilerinden "koruyan" polise barbekü partile-

ri veriliyor, ayakkabı hediye ediliyor. *"Bu olanların şöyle bir etkisi oldu"* diyor Korkmaz, *"İşçi arkadaşlar nezdinde bazı şeyler netleşmiş oldu. Hayatlarında ilk kez karakola 'düştüler'! O güne kadar polisle her şeyi paylaşan, sohbet eden bir işçi profili vardı. Bu gözaltılar bu algının kırılmasında bir etki yarattı."*

"İftar sofraları, eyleme dönüştü!"

Sendikayla işçiler, yaz sürecini daha canlı geçirmek için imza kampanyası düzenlemişler, tam 12 bin imza toplamışlar. Uluslararası kampanyalar örgütlemişler. Ramazan'da iftar sofralarını, Ankara halkının davetli olduğu bir paylaşım sofrasına, bir eyleme dönüştürmüşler. *"Bu süreçte çok sayıda fabrikadan işçi gelip bağ kurdu ve sendikalaşma üzerine bilgi aldı. Hatta bir işyerinde işçiler direnişin etkisiyle sendikal oldular"* diye anlatıyor Korkmaz.

Bayramdan bir süre sonra önceden aldıkları "fabrika kapanıyor" duyumunu, işçiler sayesinde kesinleştirdiklerini ve bu konu üzerine işçilerle toplantı almaya başladıklarını söyleyen Korkmaz direnişi sonlandırma sürecini şöyle özetledi: *"Bir direniş sendika ne kadar başlatmak isterse istesin, işçiler istemediği sürece başlamaz. Aynı şey direnişi bitirme süreçlerinde de geçerli. İşçi arkadaşlar; direnişi sonlandırmanın, sektöre işçi alımlarının arttığı bu dönemde olumlu olacağını, kendilerinin nerede işe girerlerse girsinler sendikal mücadeleyi sürdüreceklerini söylediler. 'Örgütlü bir şekilde başladık, örgütlü bir şekilde direnişimizi sonlandıralım' dediler. Bunun üzerine direnişi sonlandırma kararı aldık!"*

"Demek ki 35 işçi, 75 yıllık işletmeden güçlüymüş"

Direniş üzerine sohbetimiz bu kez direnişin Ankara ve işçiler üzerindeki etkisi üzerine yoğunlaşıyor. *"Direnişteki arkadaşlarımız, direnişten önceye kadar ODTÜ'de bir eylem olduğunda öğrencilere tepki gösteriyorlardı. TEKEL işçileri direnirken, onlara kızıyorlardı. Ama direnişle birlikte hızlı bir değişim gerçekleştirdiler. Polisin bize yaklaşımı, gözaltına alındıktan sonra 500 ODTÜ öğrencisi ve işçisinin bizim için eylem yapması, ODTÜ'den mezun olan öğrencilerin mezuniyetlerini işçilerle kutlaması, devrimci, demokratik örgütlerin destekleri bu konuda çok etkili oldu"* diyor Korkmaz.

"TOGO direnişi Ankara'nın çok merkezi bir bölgesindeydi. Her gün yakımdan binlerce araç geçiyordu. Geçen araçlar korna çalıyor, el sallıyor, arabasını durdurup yardımda bulunanlar, sohbet edenler oluyordu" diyor Korkmaz, bir de şöyle bir ekleme yapıyor; *"Ankara eskiden yalnızca öğrenci ve bürokrat kenti olarak bilinmesine rağmen artık aynı zamanda bir işçi kenti."*

Korkmaz son olarak şunları ekledi sözlerine: *"Sırf sendikayla çalışmamak için 75 yıllık bir fabrikanın kapanması, işverenin kendi tercihi elbette. Bizim yapabileceğimiz bir şey yok ama gerçekten üzücü bir durum. En azından işçi arkadaşlarımız orada 20-30 yıldır emek verdiler. İstedikleri çok büyük şeyler değildi. Biz, 'Ya sendikal çalışacaksın ya da üretim yapmayacaksın' dedik, o ikincisini tercih etti. Demek ki 35 işçi, 75 senelik işletmeden daha kuvvetliymiş."*

Türkiye: İthal et cenneti!

Türkiye, özellikle tarım alanında sahip olduğu ürün çeşitliliğine rağmen, uygulanagelen tarım politikaları nedeniyle, besicileri, artan yem fiyatları karşısında çaresiz bırakmış, yeni bir et ve süt krizinin eşiğine gelmesine sebep olmuştur. Özellikle yem, süt ve et sektörünün birbirine bağlı yapısı dikkate alındığında, üreticinin, yaşadığı sorunların çözümünde söz sahibi olamaması “çözüm” adına sunulan her kararın yeni krizleri doğurmasını zorunlu kılmaktadır.

“Bizim işimiz vatandaşa ucuz et yedirmek” açıklamasını yapan Tarım Bakanı Mehdi Eker’in son iki yıllık tarım politikasının faturası üreticiler için ön-

görülenden de ağır olmuştur. Öncelikle süt ve et yetiştiricilerinin işletme kredilerinde sıfır faizli kredi uygulamasına geçilmiştir. İthalat furçasının hüküm sürdüğü böyle bir dönemde sıfır faizli kredi ile yerli üretimin teşvik (!) edilmesi sadece hayata geçirilen oyunun bir parçası olmaktan öte anlam ifade etmiyordu. Sıfır faizli kredi kararının, tabiri caizse mürekkebi dahi kurumadan et ve hayvan ithal edileceği yönündeki açıklanmanın sadece bir anlamı olabilirdi: **Verilen krediler hayvan talebini yükseltirken, fiyatlar tavan yapacak, iç piyasadaki sınırlı sayıda hayvan sayısı ihtiyacı karşılamayacağından yüksek fi-**

yatlarla hayvan ithal edilecektir.

Planlandığı gibi küçük ve orta ölçekli işletmelerde yüksek oranda bir artış yaşanmış, kısa yoldan para kazanma yolu olarak görülen besiciliğe olağandışı rağbet, sınırlı sayıda büyükbaş hayvanın gerçek değerini iki kat yükseltmiştir. İç piyasada 4 bin liraya alıcı bulabilen damızlık ineğin karaborsada değeri 7-8 bin liraya kadar çıkmıştır. Sıfır faiz uygulamasının, sulama ve yem projeleri ile desteklenmemesi asıl amacın, ithal hayvanın iç piyasadaki hakimiyetini pekiştirerek küçük ve orta ölçekli besicileri tasfiye etmek olduğu bizzat tarım bakanının “*kısa vadede piyasayı dengelemek için aldığımız ithalat tedbirleri var*”

sözlerinden de net olarak anlaşılmaktadır. Kastedilen bu tedbirler ise canlı hayvan ve et ithalatında % 135 ile % 225 arasındaki gümrük vergisi oranları % 0 ile %40 oranına indirerek hayvancılık sektörünü tamamen dışa bağımlı hale getirmek olduğunu göstermiştir.

Yerli üreticinin hayvan ve et ithalinin durdurulması talebine cevap, gümrük vergisi oranlarının süresiz uzatılması olmuştur. (Yaklaşan Kurban Bayramı öncesinde gümrük vergisinin tekrar artırılacağı açıklanması, özellikle büyük ölçekli firmaların bu durumu göz önüne alarak kurbanlık ithal ettiği dikkate alınacak olursa, birçok üretici, zararına satış yapmak zorunda kalacaktır.) Sıfır faizle 7-8 bin liraya satın alınan büyükbaş hayvanların, ithal hayvan ve etin etkisiyle 3-4 bin liraya gerilediği dikkate alındığında üreticinin sıfır faizle satın aldığı hayvan fiyatında dahi % 100 zarar ettiği rakamsal değerlerle de anlaşılmaktadır. Fakat zararın boyutunu

daha da artıran ise kaba yem fiyatlarını % 40 ile % 300 arasında artan oranlar olmuştur.

Ot ve saman gibi kaba yemlerin ve fabrika yemlerinin fiyatının aşırı yükselmesi nedeniyle bir kilo karkas eti 15-16 liraya mal eden besiciler, 12-13 liraya ithal edilen ucuz karkas et ile rekabet edememektedir. Bu nedenle Türkiye’ye ucuz ithal et girerken besiciler kesime gelen hayvanlarını ya yok pahasına kestirmek zorunda kalmakta veya zararına da olsa beslemeye devam etmektedir.

Süt üretimi de bozuldu

Süt üretiminde de benzer sorunlar yaşanmakta, kurulan çiftliklerde elde edilen çiğ süte rağmen üretimdeki artışın nasıl değerlendirileceğine yönelik herhangi bir çalışma yapılmamıştır. Mevcut yapıda bile çiğ sütün pazarlanması sorun olurken ilave yatırımlarla elde edilecek çiğ sütün nasıl değerlendirileceği sorunuyla karşılaşılıyor. Okullarda dağıtılması öngörülen süt ise ilgili bakanlıklar, “**konuyu gündemlerine almayı ve bütçe ayırmayı unuttukları**” için dağıtılamıyor.

Tüketim artmadığına göre, üretim artışı sonucu çiğ sütün fiyatının düşeceği, süttan para kazanamayan üreticinin süt hayvanını kesime götüreceği kaçınılmaz görünmektedir. Bugün itibarıyla 0.80 kuruş olarak belirlenen çiğ süt fiyatının artan maliyete rağmen yaklaşık bir yıldır değerinde bir artış olmaması, süt sanayicilerinin, belirlenen birim fiyatın da altında süt alması, üreticiyi, süt ineklerinin kesmeye mecbur etmektedir.

IMF, DTÖ ve AB’ye bağımlı gerçekleştirilen politikaların küçük ve orta ölçekli işletme ve toprak sahiplerini tasfiye etmesi ve bu sürecin tek kazananı olması emek ve üretim endeksli bir politika gerçekleştirilmediği müddetçe kaçınılmazdır.

“Faşo ağa” Mardin’de işbaşında

H.Merkezi: Mardin’in Mazıdağı ilçesine 18 km uzaklıktaki 45 bin araziye sahip yaklaşık 150 haneli **Kadarlı mezrası**, toprak ağası **Uğur Tellioglu** tarafından gasp edildi.

1993 yılında devletin köy boşaltması nedeniyle topraklarından koparılan köylüler 2000 yılında köylere geri dönüş yapmışlardı. Ancak Tellioglu ailesi tarafından açılan dava nedeniyle topraklarını tekrar kaybettiler. Mahkeme, ağa lehinde karar vererek köylülerin bölgeyi terk etmesini, olmadığı durumda Tellioglu’na kira ödemeleri hükmünü verdi.

Bunun üzerine 21 Eylül günü Kadarlı Mezrası Meydanı’nda bir araya gelen köylüler “**Kahrolsun Ağalık**”, “**Ağalık sistemine son**”, “**Bu sisteme hayır**”, “**Faşizme hayır**” dövizlerin taşıyarak köyünde bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüşün ardından konuya ilişkin açıklama yapan köylülerden Mehmet Yaşar, Tellioglu ailesinin İstanbul’da olduğunu ve bunca mesafeden topraklara el koyduklarını belirtti. Yaşar, açılan 3 davadan birini Tellioglu ailesinin kazandığını ve yargının ağa lehine karar verdiğini belirtti.

RES’ler ile köylüler hapsedildi

H. Merkezi: İzmir’in Karaburun İlçesi’ne bağlı Yaylaköy ve Sarpıncık köylerinin etrafına RES (Rüzgar Enerji Santrali) kurmak için 2 bin adet zeytin ağacı kesildi. Geçimini hayvancılıktan sağlayan köylülerin meraları RES’ler nedeniyle yok edildi. LODOS Elektrik Dağıtım A.Ş tarafından kurulan RES’ler, iki köyün etrafını adeta “hapis-hane” gibi çevrelemiş durumda. Konu TBMM’ye taşınırken henüz çözüm için bir girişim yok. Aksine yeni santrallerin kurulması için ruhsat başvurusu yapıldığı öğrenildi.

Şu an santrallerin kurulma aşamasında ve köyün etrafına 2 metre derinliğinde kuyular kazılmış durumda. Ayrıca bölgenin geçim kaynağı olan hayvancılık da bitme aşamasında. Yok edilen meralar nedeniyle köylüler bu yıl bir verim alamadı. Birçok köylü ise hayvanlarını satmak ve kesime göndermek zorunda kaldı.

Güven Elektrik işçileri direnişte

H. Merkezi: Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube’nin örgütlü olduğu **Güven Elektrik Fabrikası**’nın Haziran ayında kapatılmasının ardından işçiler hiçbir haklarını alamadan işten atıldılar. Güven Elektrik patronu Cenk Cankurtaran ve diğer patron vekilleri işçilere alacaklarını 13 taksite bölerek vereceğini açıklamışlardı. Ancak Güven Elektrik işçileri yaklaşık 3 aydır tazminatlarını alamadılar.

10 Eylül Pazartesi günü BMİS’in patronlarla yaptığı görüşmede patronun 280 işçi için 100 bin lira tazminat teklif etmesi işçiler tarafından tepkiyle karşılandı. Bu görüşmenin ardından işçiler sendika öncülüğünde direnişe geçme kararı aldılar. Güven Elektrik patronuna ait Şişli Bomonti’de bulunan Cankurtaran Holding önünde çadır kuran işçilerin direnişi devam ediyor.

İsdemir’de işten atmalara son

H. Merkezi: İskenderun’da İsdemir fabrikasında işten atmaları protesto eden yaklaşık 6 bin işçi 21 Eylül günü fabrika önünden Genel Müdürlük binası önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. “İşçi Sendika Omuz Omuz” yazılı pankartın açıldığı eylemde “**Direne direne kazanacağız**” “Başkan nerede biz oradayız”, “**Fabrika yönetimi şaşırma sabrımızı taşıma**” sloganları atıldı.

İşçiler adına yapılan açıklamada “*Bu fabrikada bizler alın terimizle büyük fedakârlık göstererek çalışıyoruz. İsdemir’in bu günlere gelmesinde biz çalışanların büyük emekleri var. Nedeni belirsiz ve keyfi işten çıkartmalar biz fabrika çalışanlarını tedirgin ve rahatsız ediyor. Bu konuya mutlaka bir son verilmelidir. Kimse bizim gücümüzü test etmeye kalkmasın*” denildi.

Kürt ulusal sorununun aynasında

“Yeni” CHP, Eski CHP’nin izinde

Kürt ulusal meselesi, devletin politikalarına doğrudan yön vermeye devam ediyor. Uzun yıllardır, hükümet değişikliklerinde büyük payeye sahip olarak gösterdiği etki, artık kimsenin kolay kolay reddedemeyeceği bir gerçeklik. Buna rağmen, hükümet olanların ya da hükmetmeye aday olanların izlemeye devam ettiği istikrarsız ve dolayısıyla güçsüz çizgilerini, bu hususu anlamadıklarıyla açıklamak mümkün değildir. Aksine anladıkları hâlde onları çözüme götüremeyecek bir damardan beslenmeleri ve en önemlisi de haksız olmalarının kendilerinde yarattığı travma, bütün taktilerini boşa çıkarmaya meyillidir.

AKP Hükümetinin duraklama dönemine girdiği güncel gerçeklikte, yeni temsilci yoklaması ve yetiştirilmesi söz konusu olmaya başlamıştır. “Merkez sağ” partiler olarak ifade edilen partilerden farklı olarak dinamik bir tabana sahip görünen ama aslında hiç de öyle olmayan CHP’deki Baykal hükümlerine bir son vermek, dinamizm atfedilen bu tabanın işi olmamıştır. Baykal’ın artık tek atımlık bir kurşununun dahi kalmadığı dönemde sadece bir kasetle dibi boylaması sağlanmıştır.

AKP’nin tam da işine gelen bir “ana muhalefet” tarzından çıkmayı asla istemeyen Baykal CHP’si, ömrü ve takati yeterse AKP hileleriyle boy ölçüşecek bir Kılıçdaroğlu CHP’si ile ikame edilmiştir. “Yeni” addedilen ama üstüne oturmayan bu gömleğe rağmen, Kürt ulusal meselesinde çözüme dair olmasa da daha aktif bir görüntü çizen CHP devreye girmiş bulunmaktadır.

Yeni CHP’nin gerçekten yeni olması için Adnan Menderes’in kabrinin ziyaret etmesinden öte ve tamamen farklı bir

hesaplaşmaya girmesi gerekirdi. Bu hesaplaşmanın, nasıl olması gerektiğine, imkansız olduğu için değinmeye gerek yoktur. Ama konu özgünlüğünde ve söylem düzeyinde CHP’nin ilerlemesi ancak Tayyip’in sarf edeceği

sözleri ifade edebilmek düzeyindedir. Sezgin Tanrıkulu’nun yönetim kademesine getirilmesi, Hüseyin Aygün’ün CHP’li olarak daha görünür olması gibi basit yöntemlere, Kürt raporları hazırlamak, aydın addedilen liberal tiplerle meseleyle ilişkin fikir teatisi yapmak ve ne olursa olsun meseleyle ilişkin daha çok söz söylemek eklenmiştir.

Haluk Koç Amerika’ya Keşfetti!

Güya Sosyalist Enternasyonal sonrası, kendilerine, Tayyip’in, PKK’nin dostları muamelesi yapılmasına çok içeren CHP’li Haluk Koç, Oslo Belgelerini açıklayacağı diyerek çıktı meydana. Kamuoyunun yeni bir belge mi acaba beklentisini boşa çıkaran Koç, kendisi dâhil herkesin zaten bildiği belgeleri açıklayarak hayırlı bir iş yapmış oldu.

Koç’un bu çıkışına Erdoğan’ın adeta alay edercesine: “Benim gönderdiğim istihbarat teşkilatının başındaki müsteşarının veya onun yardımcısının altında imzası var mı yok mu? Bunu ispat edemeyen namerttir” sözleriyle verdiği yanıt CHP’nin politikayı hala birinci sınıf öğrencileri için yapmayı sürdürdüğünün bir kanıtı olsa gerektir. Bundan da kötüsü Koç’un Erdoğan’a yanıtı olmalıydı: “Ben de kendisine şunu soruyorum: Senin PKK ile yaptığın mutabakat protokolünü hakem devlet, iki taraf adına imzalayıp muhafazasına aldı mı almadı mı? Bu mutabakat metni taraflar arasında arabuluculuk yapan hakem devlet temsilcileri tarafından, yani İngiltere tarafından taraflar adına imza altına alınmış ve aslı hakem devlet merkezinde arşive alınmıştır. Sen iradeni İngiltere’ye teslim etmişsin, senin adına imza attığı resmi protokolle belirlenmiş. ‘Benim altında inzam var mı yok mu?’ diye soruyorsun”. Bu tablo CHP’nin inandırıcılıktan yoksunluğu bir yana selendiği kesimleri de aptal yerine koyduğunu fark etmekten ne kadar uzak olduğunun acı bir gerçeği olmalı!

Oslo’da ne oldu?

Oslo görüşmeleri, PKK ile Türk devleti adına

MİT yetkilileri arasında Norveç’in başkenti Oslo’da yapılan görüşmelerdir. 2010 ve 2011’de yapılan görüşmeler, PKK yöneticileri Mustafa Karasu, Zubeyir Aydar ve Sabri Ok ile MİT müsteşarı Hakan Fidan ve Yardımcısı Afet Güneş, eski Müsteşar Emre Taner arasında gerçekleştirilmiş, görüşmelerde hakem devlet olarak İngiltere yer almıştı. Haluk Koç’un duyurduğu ve zaten daha önce kamuoyuna yansıyan belgede; görüşmelerin nasıl devam edeceği ve tarafların anlaşma sağladığı konular maddeler halinde sıralanıyor. Oslo sürecinin devam etmesi, Kürt ulusal sorununun çözümünde diyalog ve müzakere yolunun esas alınması, görüşmelerin Kürt ulusal sorununun siyaset zemininde ve kamuoyu nezdinde tartışılabilir hale gelmesine ciddi katkı sağladığı, üzerinde uzlaşmaya varılan başlıklar. Bununla birlikte görüşmelerde 9 madde üzerinde de mutabakata varıldığı belirtiliyor.

10 Mayıs 2011’de İmralı’da yapılan görüşmede Öcalan tarafından sunulan, “Türkiye’de Temel Toplumsal Sorunların Demokratik Çözüm İlkeleri Taslağı”, “Türkiye’de Devlet ve Toplum İlişkilerinde Adil Barış İlkeleri Taslağı” ve “Kürt Sorununun Demokratik Çözüm ve Adil Barış İçin Eylem Planı Öneri Taslağı” adı altındaki taslak metinleri bu mutabakatın en önemli konusunu oluşturuyor. Yanı sıra, seçimlerden sonra en kısa zamanda PKK’yi temsilen iki kişinin Öcalan’ı ziyaret etmesi, Anayasa Konseyi, Barış Konseyi, Hakikat ve Adalet Komisyonu kurulduktan sonra, birer alt komisyonlarının da Öcalan’la ilişkilendirilmesi konusunda Türk devletinin taahhüt verdiği ifade ediliyor. Metinde süregelen KCK operasyonlarında tutuklananların serbest bırakılması da gündeme alınmış ve bu konuda belli bir çerçeve çizilmiş. Görüşmelerde taraflar, 15 Haziran 2011’e kadar her türlü operasyon ve askeri eylemlerini durdurmaları noktasından da bir mutabakata varıyor.

Kötü Bir Şaka; Kılıçdaroğlu Kürt Ulusal Sorununu Çözecekmiş

Haluk Koç’un Oslo çıkışına anlam veremeyen liberaller, hâliyle çareyi Kılıçdaroğlu’ndan açıklama istemekte buldular. Ancak Kı-

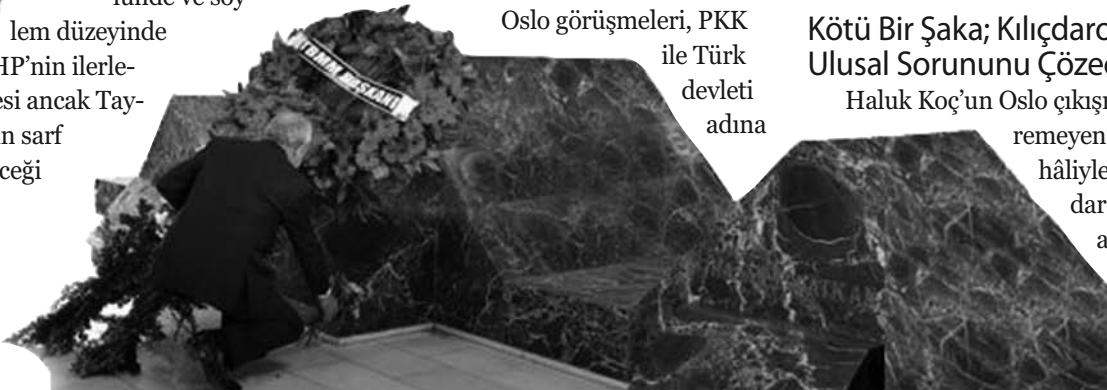

lıçdaroğlu’nun verdiği cevap karşısında soru sorduklarına bin pişman olmaları gerekirdi. Zira Kılıçdaroğlu, Kürt ulusal sorununun çözümü konusunda partilerinin samimi olduğunu ancak anayasa ve idari yapının kırmızı çizgileri olduğunu belirtti. Anayasayı kullanmak yeterli iken, idari yapının da vurgulanmış bulunmadığını doğrudan ifşa etmektedir. Yeni CHP’nin Kürtlere söylediği, Eski CHP’nin Kürtlere söylediğinden farksız olarak, “hâlinize şükredin”den başka bir şey değildir.

Üstelik Oslo görüşmelerine değil, Oslo’da nelerin görüşülebileceği konusunda söylediklerini akılla izah etmek zordur. Hâlihazırda Tayyip’in de “ancak silah bırakırlarsa” görüşürüz şartını, Kılıçdaroğlu yineliyor ve bunu yeni bir şey söyler gibi yapıyor.

Bir yandan çözüme dönük sahte söylemler, öte yandan aslımı gösterir tutum. Bunu, CHP’nin Kemalizm’den feci şekilde etkilenmiş tabanını kaybetmemeye dönük hamleler olarak görmek, CHP’yi olduğundan farklı yere koymak olacaktır. Manipüle edilmiş kitleler, çözümün önündeki son engellerdir ve onların çözümsüzlüğe angaje tutumlarının yaratıcıları devletin ve onun bağrından çıkmış CHP gibi partilerdir. CHP’nin kitle kaygısı vardır, doğrudur. Ancak aslından vazgeçmeyen tavrının bununla ilgisi yoktur.

CHP’nin Kürt ulusal meselesine yaklaşımını belirleyen husus, gücü değil, niteliğidir. Ve o, yarın başka bir şey söylemeye yeltenirse bile Mustafa Kemal’in izinden gitmeye, Mustafa Kemal’in partisi olmaya devam edecektir. Kısacası CHP eskisiyle yenisiyle eşittir faşizmdir.

"Anadilde eğitim evrensel bir haktır"

Mersin: Mersin Kurdi-Der Şube Başkanı **Selahattin Çam** ile anadilde eğitim hakkında bir röportaj gerçekleştirdik. Yaptığımız röportajda anadilde eğitim hakkındaki düşüncelerini, son dönemde devletin yürüttüğü seçmeli ders politikalarını ve Kurdi-Der'in genel çalışmalarını aktardı.

Çam, anadilin evrensel bir hak olduğunu, anadilde verilmeyen eğitimin büyük bir fırsat eşitsizliğine yol açtığına vurgu yaptı.

Özgür Gelecek: Anadilde eğitim hakkı konusundaki düşüncelerinizi alabilir miyiz?

- Bir insan 7 yaşına kadar kendine göre dil yapısını oluşturuyor. Belli seviyede bir kelime hazinesine sahip oluyor. Bunu kendi diliyle yaptığı zaman bu kelimeleri kullanır. Ama anadilinin dışında eğitim yapılıyorsa o yaşına kadar öğrendiği kelimelerin hepsi beyinden siliniyor ve öğretmenin karşısında hiçbir şey bilmeyecek hale geliyor. Bu da insanın kendine güvenini sarsıyor, zorluk çekiyor, kolay yollarından bilgiye ulaşmıyor.

Bu aynı zamanda eşitsizlik yaratıyor. Anadilde eğitim evrensel bir haktır. Dünyada da örnekleri vardır. 3, 4, 5 dille eğitim yapıyorlar bazı ülkelerde. Hatta Hindistan'da 20'nin üzerinde eğitim dili bulunuyor.

- Son dönemde gündeme gelen seçmeli ders politikasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Seçmeli ders başka bir dili öğrenmek anlamındadır. Bir Kürt için ya da başka bir ulustan olan bir

insan için kendi anadili (özelde Kürtçe) seçmeli bir ders kapsamında gösterilemez. Çünkü seçmeli ders denilen şey, anadil dışındaki diller için geçerlidir. Yani yabancı dil statüsündedir.

- Kurdi-Der olarak yaptığınız

çalışmalara dair aktarmak istedikleriniz nelerdir?

- Biz Kurdi-Der olarak Kürt dilinin geliştirilmesi, kullanımının artırılması üzerine çalışmalar yapıyoruz. Kürtçe'nin beş lehçesi bulunuyor. Biz bu lehçelerden Zazakî ve Kûrmancî olmak üzere iki lehçenin eğitimini veriyoruz.

Ayrıca kültürümüzün oturması ve zenginleşmesi için atölye çalışmalarımız da var.

Mersin'deki derneğimiz geçen sene Nisan ayında kuruldu. Amed merkezine bağlı yurtiçi ve yurtdışında 30'a yakın derneğimiz faaliyet yürütmektedir. Bu şubelerimizin hepsinde demo-

"Zimanê Me Rumeta Me Ye"

Mersin: Anadilde eğitim hakkı için 14 Eylül günü Kurdi-Der Mersin Şubesi tarafından bir basın açıklaması düzenlendi. Güneş Çarşısı önünde yapılan basın açıklamasında "Dewlemendiya Min Zimanê Min e", "Ji Zimane Xwe Bê Par Nemînin", "Zimanê Me Rumeta Me Ye", "Ziwanê Dayike Rihê İnsani Yo", "Dilimin Sınırları Dünyamın Sınırlarıdır" yazılı dövizler taşındı. Burada kitle adına basın açıklamasını **Selahattin Çam** okudu. Çam: "Yaşamın her alanında Kürt dili özgürce konuşulmalıdır, okullarda eğitim anadilde olmalıdır. Kürt dili politika dili olmalıdır. Mahkemelerde anadilde savunma hakkı kabul edilmelidir" dedi. Yapılan açıklamaya aralarında **Partizan**'ın da yer aldığı birçok kurum destek verdi.

kratik bir mücadelede veriyoruz. Son olarak söylemem gereken şey, anadilde eğitimin bir hak olarak görülmesi ve anadilde eğitim hakkına "demokratizm" diyen herkesin sahip çıkmasının gerektiğidir.

- Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

- Ben de size teşekkür ediyorum.

Şehit Cemal Kavak ve yoldaşları anıldı

Basel: Devrimci mücadeleye ömrünü vermiş olan **Cemal Hewal** ve Kürt ulusal mücadelesinde şehit düşenler için, **16 Eylül** günü Basel'de

bir anma gerçekleştirildi. Anmaya **Partizan** ve **İTİF** de destek verdi.

Anma şehit düşenler anısına saygı duruşu yapılarak başladı. Daha sonra yapılan konuşmalarda, Kürt halkının mücadele tarihinde zirvede olduğu, hem uluslararası hem de ülkemizde taçlandığı ve TC devleti tarafından Kürtler üzerinde çeşitli oyunlar oynanmak istendiği belirtildi ve "Cemal Kavak'ın bitmeyen enerjisiyle devam ediyoruz. Bunun sonucu özgür demokratik Kürdistan olacaktır. 40 yıldır yenemediler, yenemeyecekler. AKP şimdi yerlerde sürünüyor. Bizde değişmeyen tek şey değişimdir. Cemal hepimize örnektir" denildi. Cemal Kavak'ın oğlu ve İsviçre Partizan temsilcisinin de birer konuşma yaptığı anma, Cemal Kavak ve İbrahim Dolunay'ın mücadele ve yaşamlarının anlatıldığı sinevizyon gösterimi ile sona erdi.

"Güvenlik" adı altında halk mağdur ediliyor

H. Merkezi: Devlet bulduğu her kanaldan Kürt halkına yönelik saldırılarına hız kesmeden devam ediyor. Geçmişten bugüne katliamlarla tarih yazan TC, bugün de bunları çeşitlendirerek uyguluyor. Hakkâri Çukurca karayolu üzerinde bulunan Şine (Tarak) Köprüsü "güvenlik" gerekçesiyle kapatıldı.

Bu karar bölge halkı açısından hayati bir öneme sahip. Çünkü Hakkâri merkeze bağlı Çeltik (KehaHemzo) Köyü ve Lêwin mıntıkasındaki onlarca köy ve mezraya ulaşımı sağlayan bir noktada duruyor. Köprü'nün kapatılması, halkın ihtiyaçlarını karşılayamaması ve sağlıkla ilgili bir durumda ölüme terk edilmesi anlamına geliyor. Karara tepki gösteren köylüler **18 Eylül Salı** günü bir açıklama yaparak köprü üzerine dökülen taşları temizledi.

Sebahat Tuncel: "Terörist ilan ettiğiniz bir halkla yaşayamazsınız!"

İstanbul: BDP İstanbul milletvekili **Sebahat Tuncel**'e hapis hanesinde iken milletvekili seçilmesinin ardından tahliye olduğu davadan 8 yıl 9 ay hapis cezası verilmesi HDK tarafından yapılan bir basın toplantısıyla protesto edildi.

19 Eylül günü saat 12.00'de TMMOB İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirilen basın toplantısında, Sebahat Tuncel'e verilen cezaya tepki gösterilerek kararın hukuki ve siyasi boyutları irdelendi.

"Vekilimiz Sebahat Tuncel'e

sahip çıkıyoruz/Halkların Demokratik Kongresi" yazılı bir pankartın açıldığı basın toplantısında, ilk sözü Tuncel'in avukatı **Ercan Kanar** aldı.

Kanar, Tuncel'in 302. Madde'den yargılanması gerekirken 314. Madde'den yargılandığını altını çizerek, bu kararın da dosyaya bakılmadan verildiğini söyledi. Kanar, kararda infaz tamamlandıktan sonra da denetimli serbestlik getirildiğine dikkat çekerek Özel Yetkili Mahkemenin düşmanla savaş hukuku çerçevesinde hareket ettiği ifade etti.

Verilen ceza ile ilgili konuşan Sebahat Tuncel de iktidarın bu kararla önümüzdeki günlerde Kürt sorununa yaklaşımını göstereceğinin altını çizdi ve Ekim'de mecliste dokunulmazlıkların tartışılacağını ve bu kararın da ön hazırlık olduğunu ifade etti. Tuncel, Erdoğan'a seslenerek şöyle konuştu: "Siz terörist ilan ettiğiniz bir halkla yaşayamazsınız." Devrimci, ilerici birçok kurum, sanatçı

ve aydın da basın toplantısına katılarak Tuncel'i yalnız bırakmadı.

PKK'Lİ ve PAJK'lı tutsaklar süresiz dönüşümsüz açlık grevinde

Amed: 1 yılı aşkın süre geçen ve devlet tarafından uygulanan tecrit politikası ile kendisinden haber alınamayan PKK önderi Abdullah Öcalan için PKK'lı ve PJAK'lı tutsaklar 12 Eylül tarihinde açlık grevi eylemi başlattı. Süresiz ve dönüşümsüz açlık grevi altı hapisaneye ulaşmış durumda.

Bir yılı aşkın süredir Öcalan'ın durumuna ilişkin bilgi alamayan Öcalan'ın ailesi ve avukatlarının koster bozuk, deniz dalgalı... vs. gibi bahaneler üretilerek Öcalan ile görüşülmesi engellendi. Bu nedenle PKK'lı ve PJAK'lı tutsaklar, hapisanelerde askeri darbe dönemini aratmayan uygulamalara karşı 12 Eylül'ün 32. yıldönümünde süresiz-dönüşümsüz açlık grevi başlattıklarını açıkladılar.

Açlık grevinin Öcalan'ın sağlık-güvenlik-özgürlük koşulları oluşturuluncaya kadar devam edeceğini belirten tutsaklar, Kürt halkına karşı gerçekleştirilen fiziki, siyasal ve kültürel soykırım politikalarına, anadil hakkı üzerindeki ırkçı ve inkarcı politikalara karşı tarihsel bir eyleme girdiklerini belirtiyorlar. Süresiz-dönüşümsüz açlık grevleri Diyarbakır D Tipi, Diyarbakır E Tipi, Bolu F Tipi, Kandıra F1 ve F2 ile Siirt Hapishanesi'nde devam ediyor. Toplamda 42 tutsak süresiz-dönüşümsüz açlık grevinde.

Hapishanedeki tüm PKK'lı ve PAJK'lı tutsakların 17 Eylül itibarıyla kapalı görüşlere de çıkmayacakları öğrenildi. Sadece içeride değil dışarıda da birçok basın açıklaması ve eylemler gerçekleşiyor. TUAD üyeleri, Öcalan üzerindeki ağırlaştırılmış tecride son verilmesi ve hasta tutsakların durumuna dikkat çekmek için 12 haftadır Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi önünde eylem yapıyor.

TUHAD-DER Sêrt Şubesi, PKK Lideri Abdullah Öcalan üzerindeki tecrit ve hasta tutukluların durumuna dikkat çekmek amacıyla İHD Sêrt Şubesi önünde basın açıklaması yaptı. Bu arada, Şirnex'in Cizir ilçesinde, Öcalan üzerindeki tecrit ve askeri operasyonları protesto eden gençler ile polis arasında çatışma çıktı. İdil ve Yafes caddelerini trafiğe kapatan ve kimlik kontrolü yapan gençler, bölgeye gelen polisle çatıştı.

Yurtdışında da Öcalan'a özgürlük talebiyle 8 Eylül günü Almanya'nın Mannheim kentinden yola çıkan "Öcalan'a özgürlük" otobüsü Danimarka'nın başkenti Kopenhag'a ulaştı. Otobüs burada kalabalık bir kitle tarafından karşılandı.

Mahkemede yükselen ses; "Ez Livir im" oldu!

İstanbul: 36'sı tutuklu 44 gazetecinin yargılandığı dava **10 Eylül** günü başlayıp **14 Eylül** günü sonlandı ve davadan sadece 2 kişi tahliye oldu. 10 Eylül günü; Dicle Haber Ajansı, Özgür Gündem, Azadiya Welat Gazetesi ve ANF çalışanlarının olduğu dava öncesi birçok aydın, yazar, gazeteci, milletvekili ve devrimci kurum adliye önünde toplandı. Mahkeme süresi boyunca adliye önünde kalabalık bir şekilde sloganlarla beklenildi. Mahkemenin ilk günü bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

"Rehineleri bırakın, müzakereye başlayın" yazılı pankartın açıldığı Adliye önünde Gündem Gazetesi Yayın Yönetmeni **Eren Keskin** bir konuşma yaptı. Özgür Gündem gazetesinin geçmişten bugüne bürolarının bombalandığını, çalışanlarının öldürüldüğünü vurgulayan Keskin **"bugün bize ölüm ile tutsaklık arasında seçenek sunuluyor"** dedi. Daha sonra konuşma yapan BM Hukuk Uzmanı, Eski Parlamenter ve Gazeteci **Norman Peache** **"2011 yılın-**

dan bu yana 100 gazetecinin tutuklanması skandaldır, bu durum tüm gazetecileri tehdit ediyor" derken konuşma yapan milletvekilleri ise davanın utanç verici olduğunu belirterek tutsak gazetecilere özgürlük istedi.

Duruşmanın başlamasıyla kimlik tespiti yapıldı. İsmi okunan tutsaklar **"Ez livir im"** dedi. Gazetecilerin yanıtlarına önce **"anlamıyorum"** diyen mahkeme başkanı daha sonra **"hazır oldukları tespit edildi"** deyince salonda gülüşmeler yaşandı.

Anadilde konuşmak nefes almak gibidir

Kimlik tespitinin ardından söz alan **Avukat Baran Doğan**, **"davanın hukuksal değil, siyasi olduğunu"** belirterek **"Burada yargılanan Kürtler ve Kürt basınıdır"** dedi. Avukat **Sinan Zincir** ise Kürtçe savunma yapacağını açıklarken **Ertunç Bozkurt** da Kürtçe savunma yapacaklarını bildirdi.

Mahkeme Başkanı, Kürtçe sa-

vunma yapılamayacağını söylerken, Özgür Gündem Gazetesi yazarı **Yüksel Genç** sadece bir bildirimde bulunmak için Türkçe konuşacağını söyleyerek, **"Dilin inkârı varsa kimlik inkârı da vardır. Dolayısıyla bir halkı inkâr etme durumu vardır. Anadilde konuşmak nefes almak gibidir. Nefes alamıyorsanız zaten yaşamıyorsunuzdur"** dedi.

Genç, **"Kürt sorunu odaklı yayın yapan, kamuoyunun haber alma hakkına riayet eden biz gazetecilerin yargılanmasının 12 Eylül'e denk gelmesi tarihin bir cilvesi olsa gerek. Tarihsel bir tekerrür yapar gibiyiz. Mahkemene, 12 Eylül utançını yaşamaması için daha büyük görev düşüyor. O yüzden en doğal hak olan anadilde savunmayı kabul edin ve bize tercüman getirin"** çağrısında bulundu.

"Basın Komitesi" davasında iki gazeteci tahliye edildi!

4 gün süren mahkemede gazetecilik meslekleri gereği yaptıkları söyleşi ve haberleri iddianamaya koyan savcılık davanın siyasi bir dava olduğunu baştan ilan etmişti.

12 Eylül Cuntasının yıldönümünde ağızlarına siyah bant takarak mahkemeyi protesto eden gazetecilere sinirlenen mahkeme başkanı duruşmaya ara verdi. Duruşmalar boyunca salondan sık sık **"Özgür basın susturulamaz"** sloganları yükseldi.

Duruşma **12 Kasım'**a ertelenirken mahkeme heyeti, Vatan Gazetesi muhabiri Çağdaş Ulus ve Fırat Dağıtım çalışanı Cihat Ablay'ın tahliyesine, 34 gazetecinin ise tutukluluk halinin devamına karar verdi.

Polis Adana'da kurşun saçtı

H. Merkezi: Polis Adana'da bir çocuğu daha yaraladı. 12 Eylül günü Adana'nın Seyhan ilçesinde Abdullah Öcalan üzerindeki tecride dikkat çekmek için eylem yapan halka gaz bombaları ve plastik kurşunlarla saldıran polis, etrafı kurşun yağmuruna tuttu.

Kurşunlarından biri 7 yaşındaki bir çocuğun gözüne isabet etti. Ağır yaralanan çocuk hastaneye kaldırıldı. Gözünün görmediğini söyleyen küçük çocuk; **"Ben sokakta oynuyordum. Polisler geldi ve kafama doğru kurşun sıktı. Gözüme değdi. Ben görmüyordum. Gözüm, yüzüm, elbiselerim kan içinde kaldı. Ben ağladım. Ağabeyler**

beni kucaklarına alıp, doktora götürdüler. Gözüm halen çok ağrıyor" dedi. Polislerin Kürt olduğu için bunu yaptığını söyleyen U.E, polise **"Abi ben küçüğüm, bana sıkmayın"** diye seslen-

diğini ifade etti.

Anne Zübeyde E. ise duruma şu sözlerle isyan ediyor, **"Çocuklara gaz sıkıyorlar. Çocuklar da tepki gösteriyor. Haksız olan polislerdir. Her sokağın başını tutuyorlar. Çocuklara baskı yapıyorlar. Hele bunları yapmasınlar, bakalım çocuklar bir şey yapacak mı? Çocuklar karşılık verince de rastgele mahalleye gaz bombası atıyorlar. Mahalledeki herkes gazdan hastalanmış. Biz Kürt olduğumuz için bunu yapıyorlar. Bize haklarımızı versinler. Barış, adalet getirsinler. Herkes hakkını almış, biz de hakkımızı istiyoruz. Çocuklarımızı sakat bırakmaya hakları yok. Polisler para kazansın diye, biz Kürtler acı çekiyoruz"** diyerek polisler hakkında suç duyurusunda bulunacağını söyledi.

"Şikâyetçi olmayın ortamı germeyin"

H. Merkezi: Son dönemde artan faşist saldırılara yenileri ekleniyor. 18 Eylül günü saat 23.00 sularında BDP Eyüp İlçe binasına 20-30 kişilik bir grup faşist saldırdı. Çevrede duran in-

sanların söylediğine göre ilçe binası yakınların polis araçlarıyla beklemekteymiş. (Hiç şaşkıncı değil, değil mi?)

Sabah ilçe binasına gelen yöneticiler polisi çağırıyor ve durumdan şika-

yetçi olmak istiyorlar. Polisin bu duruma yaklaşımı ise; **"Şikâyetçi olmayın, ortamı germeyin"** şeklinde oluyor. BDP binalarına her gün saldırılar düzenlenirken, küçücük bedenler toprağa düşerken, gözaltılarda işkence uygulanırken, bölgede okullara saldırılırken ortam daha ne kadar gerilebilir ki!

DEVLETİN AÇMAZI: SONUÇSUZ OPERASYONLAR, NAFİLE HESAPLAR!

Son süreçte devlet cenahında ve bilim uzantısında “Terörle Mücadele”nin nasıl bir boyutta ve kapsamda sürdürüleceği noktasında bir söylem karmaşası var! Uzun yıllardır kulağımızın alıştığı “sınırı aşır yılanın başını eze lim” söylemi daha az kullanılır oldu. PKK’nin askeri etkinliğinin artmasıyla birlikte TC asker ve polis kayıplarının yükseldiği dönemlerde; kılıçlar çekilir bıçaklar bileylenir ve “kahraman Türk ordusu”nun sınır tanımaksızın tüm Kürt coğrafyasını ezip geçmesi gerektiği ifade edilir, bunun hazırlıklarının yapıldığı ve “gerek duyulursa” hemen harekete geçileceği söylenirdi. Sınır ötesi tezkerenin mecliste güncellenmesi ve bunun etkinleşeceği üzerine ağız dolusu açıklamalar peş peşe gelirdi.

HPG son süreçte belli bölgelere odaklı kısmi alan hakimiyetine dayalı gerçekleştirdiği taktikle başarılı sonuçlar alınca devletin tüm kimyası bozuldu. Klasik hale gelen “sınırın ötesinden gelip eylem yapıyor ve sonra tekrar sınır ötesine çekiliyorlar. Elimiz kolumuz bağlanıyor” argümanının artık bir kullanım değeri yok. Zira gerillanın yarattığı yeni durum devletin odaklandığı noktayı değiştirdi. Gerillanın sınır içindeki yeni etkinliği devletin söyleminde de, eylem planında da, argümanlarında da, hamses dilinde de planlı olmasa da doğal ve hızlı bir değişime neden oldu.

Şimdi tüm enerjisini ve ilgisini ve de ülke kamuoyunu “sınır içinde” yaptığı ve yapacağı operasyonlara, saldırılara odaklamış durumda. Tabii devletin “terörün kökünü kazımak” olarak kodladığı şeyin kitlelerin yaşam alanlarından sökülmesi, zulme ve katliama uğraması olduğunu biliyoruz. Bunun koşullarının sürekli zorlandığı, bunu fiili olarak gerçekleştirme fırsatı bulunduğu noktada bir an dahi düşünmeden gerçekleştirdiği ancak esasen sürekli bir şekilde her an katliamlara, zorla yerinden yurdun edilmelere maruz kalacağı psikolojik ortam yaratılmaya çalışılıyor. Devlet siyasi, ideolojik ve psikolojik olarak Kürtler nezdinden net olarak kaybedişini askeri anlamda da sürekli ve istikrarlı bir şekilde yaşamaya devam ediyor. Geline nokta da bunu dengeleyecek askeri hamleleri örgütlemeye çalışıyor. Ancak bu adımları örgütlemeye çalışırken HPG’nin yeni ve güçlü eylemleri bu dengeyi yeniden bozuyor. Son

olarak Bingöl’de peşpeşe polis ve askere yönelik eylemler bunun en büyük kanıtı.

Devlet, Şemzînan’da cehennemine odun taşıyor

Egemenler Şemzînan’da 12 taburla kapsamlı bir operasyona başladığını, yeni operasyonların kapıda olduğunu ilan ederken, bir yandan da uçağını helikopterini sürekli bir şekilde kitlelerin yaşadığı alanlara yakın dağları bombalayarak bir psikolojik operasyon içine giriyor.

Bu genel saldırganlık durumunda devletin yine de bir tedirginlik ve cüretten yoksunluk hali dikkat çekiyor. Geniş kapsamlı saldırıyı ve gerillanın üstesinden gelebilecek en etkili yolun ‘90’lar konsepti olduğu, bu noktada deneyim, birikim, yetenek ve ideolojik formasyonunun “başarı” şansı olduğu algısı içselleşmiş ve belli oranda da sınanmıştır. Bunun dışında sınırlanmış saldırganlık konsepti amaca pek de hizmet etmiyor onlar açısından. Ancak sürecin karakterine ve toplumsal gelişmeye uygun bir mücadele yöntemi ve araçlarını da oluşturabildikleri söylenemez. Bu krizi yönetmek de devlet açısından sıkıntılı oluyor.

Egemenliklerini tesis ettikleri sınırlar içinde ya da sınırların dışında planlanan saldırganlıkların hepsi adeta birer birer çöküyor. Zira gerek bölgesel konjonktür gerekse iç ve dış ittifaklar istenen düzeyde gerçekleşmiyor. Geniş kapsamlı askeri operasyonlar, gözaltılar, katliamlar, yok saymalar ve gerçeği gizleme yaklaşımlarının hiç biri dikiş tutmuyor. Ancak devlet bu “enstrümanlardan” vazgeçmiyor ve son raddesine kadar da “ne pahasına olursa olsun” kullanmaya da devam edecek. Bu saldırganlık hali cehennemine odun taşıma işlevi görse de...

Devletin hafızasında yakın zaman da yaşanan pratiklerde yerini koruyor. Onun cüret ve tedirginliğine bu durum doğrudan yansıyor. 2008’de ala ile vala ile çıkılan sınır ötesi operasyonda süklüm püklüm dönüşler hala toplumsal hafızada capcanlı duruyor. 2008 Zap direnişi ile aldığı askeri yenilgi, yine binlerce yurtseverin tutuklanmasına rağmen sonuç alınamayan süreç, sokak gösterilerine getirilen yasaklar, baskılar, sindirmelerin kitleler tarafından sokaklar zapt edilerek püskürtülmesi, İmra-

lı’da 1.5 yıla yakındır sürdürülen tecridin başarısızlığı, devletin dikkate alamamazlık edemeyeceği gelişmelerdir. Çaresizliğin politikası icra ediliyor adeta.

Düne kadar sınır ötesine bayrak dikme hesabı yapan devlet bugün sınır içinde belli bölgelerde sembolik de olsa müstahkem mevkiilerde bayrağını korumanın telaşına düşmüş durumda. Elindeki tüm araçları en pervasız biçimde kullandı. Gerillanın kış barınma sürecinde tümüyle imhasını hesap edecek ve bu operasyonlarla dizlerinin kırılıp Kürtlerin önünde diz çökmesini hesap edecek kadar araçlarını etkin kullandı. Ancak hiçbir hamlesi amacına ulaşmadı. Direniş ruhunu ve hak taleplerini daha da kuvvetlendirdi.

Bugün de geniş kapsamlı ve büyük çaplı saldırılar yapıyor ve planlıyor. Başta Genelkurmay Başkanı ve tüm kuvvet komutanlarının bizzat önderlik ettiği sınır içi operasyonlar yapılıyor, yüzlerce yurtsever birkaç gün içinde gözaltına alınıp tutuklanıyor. Ama işin gösteriş ve psikolojik unsurlarını ayıklayıp gerçeğe odaklandığımızda ne saldırılarından başarı unsuru var ne de güçlü bir şekilde başarı elde edileceğine inanç. Devletin yetenek ve kabiliyetlerine, deneyimlerine ve de politikasının faşist karakterine uyumlu bir araç oluşturmadığını görüyoruz. Hile, aldatma, manipülasyon ve rüşvet politikası sertlik politikasıyla uyumlu ve senkronize bir şekilde gitmiyor. Faşist karakterli yapı bu beceri ve kabiliyeti engelleyen ve sınırlayan bir özellik haline geliyor.

Devletin planladığı saldırıların kendileri açısından başarıya ulaşamayacağı açık. Ancak bu saldırılara karşı, devrimci ve demokratik bir tavır içinde konumlanmak el-

zemdir. Devletin saldırılarıyla bataklıkta çırpan ve daha da batmasına vesile olan durumuna devrimci bir tavırla ‘katkıda bulunmak’ en önemli görevdir. Kürt direnişini desteklemek, Kürt ulusal haklarını sahiplenmek ve devletin saldırılarını bu bağlamda teşhir direğine oturtmak demokratik bir görevdir aynı zamanda.

Dersim’de okul boykotu

Dersim’in Ovacık İlçesi’nde, 4+4+4 eğitim sistemini protesto eden öğrenciler okulları boykot etti. İlçe merkezinde toplanan yüzlerce öğrenci ve velisi, Hükümet Konağı’na yürüyüş düzenledi. Yürüyüşte sık sık “AKP şaşırma sabrımızı taşırma” sloganları atıldı. Yürüyüşün ardından Eğitim-Sen Üyesi **Deniz Tekinoğlu** tarafından yapılan açıklamanın ardından öğrenciler oturma eylemine geçti. Ardından Eğitim-Sen üyeleri ile Ovacık Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül ve velilerden oluşan heyet, kaymakamlıkla bir görüşme gerçekleştirdi. Kaymakamlık çözüm konusunda yetkililerle görüşme yapacağını, mağduriyetin giderileceğini ifade etti. Görüşmenin ardından öğrenciler mağduriyetleri giderilmediği takdirde yine eylem yapacaklarını belirterek dağıldı.

BDP: Meşru müdafaa hakkımızı kullanacağız

BDP binalarına ve üyelerine yönelik yapılan saldırılar tırmanışa geçerken, son olarak BDP Bingöl binası korucular tarafından basılarak içeride bulunanlar linç edilmeye çalışıldı. Bu saldırılar kar-

şısında BDP Genel Merkezi bir açıklama yaparak “meşru müdafaa haklarını kullanacaklarını ilan etti.

Yapılan açıklamada BDP’ye yönelik saldırıların AKP hükümeti eliyle giderek sistematik ve rutin bir hal aldığına işaret edilirken, Bingöl’de yapılan saldırıda BDP’lilerin linç edilmek istendiği belirtildi. “Saldırı anında olay yerinde en az 3 zırhlı araç eşliğinde polislerin yönlendir-

mesiyle bir grup partimize saldırmıştır. Bu saldırı tümüyle polisin kontrolünde gerçekleşmiştir” ifadesinin kullanıldığı açıklamada şunlar kaydedildi: “Başta bu olayda idari sorumluluğu bulunan Bingöl Valisi ve Emniyet Müdürü olmak üzere olay yerinde bulunan tüm güvenlik güçleri açığa alınmalı, yasalarda tanımlanan görevlerini yerine getirmediği ve saldırganları suça teşvik ettikleri için

haklarında idari ve adli soruşturma derhal başlatılmalıdır. Partimizi ve partililerimizi korumak için yürürlükteki yasalarda tanımlanan ‘meşru müdafaa hakkımızı’ kullanacağımızı tekrar belirtme gereği duyuyoruz. Bu hakkın kullanımından dolayı çıkacak durumların tek sorumlusu İçişleri Bakanı, Hükümet ve Başbakan olacaktır. Kamuoyuna saygıyla duyurulur.”

Göğün yarısı Kendine güven ve "kurtarıcı sendromu" -1-

"Bir işe başlarken, o işi 'acaba yapabilir miyim?' çelişkisini yaşamadan yapabilmek", "Uzun süren mücadele yaşamamızda kazandıklarımızla güvenilir olmak", "Düşüncelerimi, davranışlarımı, yapmak istediklerimi karşımdakine kendimi kasmadan, germeden ifade etmek", "Gücün yansımaları, kişinin kendisiyle barışık olması, ayakları üzerinde durabilme", "Bir toplantıda sessizliği ilk bozan olmak", "Cesaret ve inanç", "Kendi hayatına dair kendi sözünü söyleme gücü ve bu gücü yaratma isteği"...

Bunlar, YDK'lı kadınların bir araya gelerek "oynadıkları" bir "oyun" da ifade ettikleri kendine güvenin tanımları. Bir yerlerde okunmuş, üzerinde çalışma yapılmış ifadeler değil, aksine tamamen kendi yaşamlarından (ya da yaşamlarında olmayandan ama arzu duyduklarından) yola çıkılarak yapılan tanımlamalar, yani o kadar **önemli** ve **gerçek!**

Kendine güven meselesi, sadece kadına dair bir olgu değil kuşkusuz, hele bizim gibi feodalizmin ağır etkisinin sürdürdüğü ülke insanının gerçekliğinde kadın ya da erkek fark etmeksizin tüm toplumu kuşatan öğretilmiş bir duygu da diyebiliriz! Ancak kadını yine burada da ayırmak zorundayız; çünkü "sürüne sürüne olunan" ve de gurur duyulması öğretilen erkeklik, özellikle de kendini kadın üzerinden gerçekleştirerek kendine yabancılaşma (yani insandışılama) pahasına bu duyguyu bastırmayı (ve tersi biçimlerde yansıtmayı) öğrenmiştir.

Biz kadınlar açısından ise dolaysız bir şekilde *olma-olmama* sorunu olarak karşımıza çıkar. Kendine güvensizliğin temellerinden olan beğenilmemek kaygısı, dışlanma korkusu, yetersizlik düşüncesi, kendimizi başkalarının (çoğunlukla da erkeğin) gözünden ve başkalarının kriterleriyle değerlendirme "saplantısı" öyle derindir ki, bu "sonuçlardan" kaçmak, "riskli" durumlardan, başarısızlık olasılığından uzak kalmak için aslında yaşamdan-kendimizden uzak düşeriz. Yani "bir işe başlarken, yapabilir miyim acaba?" çelişkisini yaşayıp çoğunlukla da hiç başlamamayı "seçeriz". Bu tam da kişisel değerimizi "başarı"yla ölçmeye dayanan bir tanımlamadır. Bu tanımlamanın altında yatan en önemli sakatlık ise kendi değerimiz için kendi kriterlerimizi oluşturmak yerine; kurulu, öğretilmiş normları-kriterleri kullanmaktır, ki böylece başkasının onayına bağımlı hale gelirik.

Bu, ilk görüşte zannedilebileceği gibi, bireyin toplum içinde yaşadığını, onun bir parçası olduğunu, toplumsallaştığı oranda kendisini gerçekleştirebileceği gerçeğini dışalamayı gerektirmez. Çünkü burada hangi toplumsal normlardan bahsettiğimiz önem kazanır. Kadını ezen, baskı altında tutan, kendine güvensizleştiren, hiçleştiren bir toplumsal kültürden bahsediyorsak, evet tam da dışalamamız gereken budur.

Yine burada bahsettiğimiz mesele, kendimize güvenerek "acaba" diye sormadan başladığımız bir işte ille de başarılı olacağımız değildir. Başarısızlık, baştan her şeyi planlayarak, kendimizden emin olarak ve üzerinde çalışarak pratiğe girdiğimizde de olasılık dahilindedir. Asıl mesele başarısızlık karşısındaki tavrımızdır. Yani başarısızlığı kendimize tek ölçüt olarak, onun karşısında "bir işe yaramama", "beceriksizlik" vb. tanımlamalarla kendimizi edilgenliğe, çekingenliğe mahkum ediyorsak, pasif kalmayı seçiyorsak, "bir daha da böyle bir şeyi kimse bana yaptıramaz" diyorsak gerçekte edilgenliğimize, güvensizliğimize "mazeret" bulmuş olmaktan başka bir şey yapmıyoruzdur.

Oysa başarısızlık karşısında olması gereken, nedenlerini bulmak, eksiklikleri gidermek, hesaplama hatalarını göz önünde bulundurmak ve bunu da başarılarımız gibi deneyim hanemize yazmaktır. Kimse doğuştan başarıya mahkum olmamıştır. Tamam, yetiştirdiğimiz koşullar, içine doğduğumuz aile vs. hatta şans unsuru çok önemli olsa da, başarı **kazanılması gereken** bir olgudur. Yani topluluk içinde konuşamıyorsa, yazı yazamıyorsa, bir eyleme önderlik edemiyorsa o zaman daha fazla okumak, alıştırmak yapmak, eksiklerimizi gidermek, kendimizi yetiştirmek ve en önemlisi üzerine gitmek zorundayız. Hem bunlardan kendimizi uzak tutup sonra da "ben yapamam" deyip köşeye çekilmek, bir kurtarıcı beklemekle, sihirli bir değneğin başımıza dokunmasını istemekle aynı anlamdadır. Belki de biz kadınlar bu yüzden çok fazla hayal kuruyoruzdur!!!

Toparlarsak; değerimizin kıstası asla başkalarının onayı ya da başarı-başarısızlık değildir. Kendimize başkalarının değil kendi gözümüzden bakmadığımız, gördüğümüz eksiklerimizi tamamlamak için özel bir çaba içine girmediğimiz sürece o sihirli değnek bize dokunmayacak, kurtarıcı da -hiç boşuna beklemeyin- GELMEYECEK!

"Kirlenmiş" bir "namusu" nasıl "temizlersiniz"?

Kadınların maruz kaldığı tecavüz bugün ulaştığı görünürlüğün de ötesinde her geçen gün artarak, kadınları başa çıkması zor bir yıkıma sürüklemeye devam ediyor. Yaşadığı olayla sınırlı kalmıyor "tecavüz vakası", sonrasında ailenin, toplumun, medyanın, yargının... katılımıyla defalarca kez tecavüze uğruyor kadınlar ne acı ki. Kendini adeta aşağılanmış, tüketilmiş, kirlenmiş hissetmek zorunda bırakılıyor. Bütün yargılayıcılığı, ahlak(sız)lığı, gözü dönmüşlüğüyle toplum çullaniyor üzerine, kadını hayatın dışına tükürüp atıyor. Ve kadından **"bununla başa çıkmasını"** bekliyor; tam tersini, kadının yenilgisini umarak. Kadınsa **NAMUS** adı verilen çarpmıta gerilmiş vaziyette hiçbir şey hissedememeyi arzuluyor.

Peki, namus nedir? "Namus, *namustur. Namus için ölürüz de öldürürüz de*" diyor 2008 yılında Filmmor tarafından çekilen belgeselde erkekler. Namus kavramının nasıl hem muğlak hem de mutlak bir şey olduğunu olabileceği en yalın haliyle anlatmış oluyorlar böylece. Ve bir başkası fütursuzca ekliyor: *"Namus kadındır."*

Kadınlarsa kendilerine sorulmaksızın sırtlarına vurulmuş bu yükün altında belleri bükülerek *"böyle olmamalı"* diye acı acı gülümseyebiliyorlar ancak. Oysa hep "böyle oluyor". Bir tacizin, tecavüzün, aldatmanın vs. ardından kadının namusunu tartışırken buluveriyoruz kendimizi. Hemen hemen istisnasız. Hadi kendimize **"namus iki bacak arasında değildir, zihindedir/ bilinçtedir"** diyelim (bizim için ehven-i şer bir kriter değil mi bu?!), rahatlatalım kendimizi. Çözöldü mü? Hala namus deyince aklımıza kadın gelmiyor mu, kendi bilincimizi bir yoklama ihtiyacı hissetmiyor muyuz? Biz de namus tanımını kadın üzerinden kurmuş olmuyor muyuz?

Geçtiğimiz günlerde namus kavramı, üzerine kara kara düşündürecek bir biçimde yeneden gündemimize girdi.

Isparta Yalvaç'ın Koruyaka Köyü'nde 2 çocuk annesi 26 yaşındaki N.Y., silah zoruyla kendisine tecavüz ederek hamile bırakan 2 çocuk babası

Peki, namus nedir? "Namus, *namustur. Namus için ölürüz de öldürürüz de*" diyor Filmmor tarafından çekilen belgeselde erkekler. Namus kavramının nasıl hem muğlak hem de mutlak bir şey olduğunu olabileceği en yalın haliyle anlatmış oluyorlar böylece.

35 yaşındaki Nurettin Gider'i av tüfeğiyle vurup öldürdü. N.Y., daha sonra Nurettin Gider'in başını bıçakla keserek çuvala koydu ve köy meydanına getirdi. Burada **"İşte namusumla oynayanın kellesi"** diye bağırarak N.Y., Gider'in kesik başını köy meydanına attı.

Olayın ardından jandarma tarafından gözaltına alınan N.Y., adliyeye sevk edildi, savcılıktaki ifadesi sonrası çıkarıldığı mahkemece tutuklandı. Ardından Belediye Başkanı Demokrat Partili Tekin Bayram sözüm ona N.Y.'ye destek verdiğini açıkladı. *"Türk ve İslam toplumunda namusun her şeyden üstün tutulduğunu"* belirten Bayram, *"Bir kadının namusuna göz dikilmiş. Yasalar tecavüz suçu işleyenlere yeterince ceza vermiyor, mağdurları da koruyamıyor. Bu nedenle Nevin Y. kendisine tecavüz eden kişinin cezasını eliyle verme yolunu seçmiş. Aslında hiç de istemediğimiz şeyler oldu. Ama ben şahsen o bayanın yaptığı olayın kötü niyetli ve ahlaken bozulmuş insanlar için caydırıcı olacağına inanıyorum. N.Y., ahlaksızlara ders verdi, destekliyorum. Türk ve İslam kadınının gerçekten yapması gerekeni yaptığı kanaatinde taşıyorum"* dedi.

"Sayın bay başkan"ın N.Y.'nin yaşadığı olayların ağırlığı konusunda hiçbir fikri yokken, umursamazca ve tepeden bir "aferin"le verdiği "destek" kaçımızı tatmin etti acaba? Bu sözleriyle Bayram, aslında sistemin ikiyüzlülüğünü kendi

şahsında somutlaştırmanın dışında hiçbir şey söylememiş ve yapmamış oldu. Kendine hiçbir paye biçmedi. Kimseyi bu meseleden sorumlu tutmadı. Gerçek çözüme katkı sunabilecek hiçbir söz sarf etmedi, bu konuda kafa yormaya niyeti olmadığı daha açık olamazdı. Gösterdiği adres açık: Kadınlar tecavüzcülerini öldürebiliyorsa öldürsün, olmadı kendini öldürsün. Bir veya birkaç cinayet bu işi çözer!

Öldüremiyorsa veya ölemiyorsa da utancını boyunda ağır bir zincir gibi taşıyın. Zira Türk İslam toplumuna layık olamayacaktır! Ve sistemin, toplumun, devletin, ailenin... o kadına ve tecavüze uğramama hakkına dair hiçbir olumlu yükümü bulunmamaktadır. Sorun kadından kaynaklanmaktadır ve bedeli o ödemelidir.

Evet, N.Y. dışarıdan dümdüz bir okumayla tecavüzcüsünü öldürerek "namusunu temizlediği" için içi ferahlanmış(!) görünüyordu, çocuklarına **"namussuz kadının çocukları"** denilmeyeceğini umuyordu. Bir kez daha namus kavramının yeniden ve yeniden kadını eşitlemesi!

Tecavüzcüsünün üzerinden hiçbir zaman tanımlanmamış namus kavramının soluğunu ensesinde hissedererek kendisine yaşatılan iğrençliğe tüm haklı öfkelerini, acısını boşaltarak "intikam almıştı" N.Y.; fakat kim olursa olsun bir insanı öldürmüştü ve psikolojisinin bundan olumsuz etkilenmediğini düşünebilir miyiz?

(Bir YDK'lı)

657 SAYILI “KADININ AHLAKSIZLIĞINA” DAİR KANUN

Ataerkil sistem, kadınların yaşamı üzerinde türlü şekillerde denetim kurar. Öğretilmiş kadınlığın, öğretilmiş ahlakın dışına çıktıysanız, daha da “korkuncu” **“toplumda yerleşmiş yüksek ahlaki değerlere tezat olan, adap ve aile düzenini tahribe yönellik olan cürümlerde”** bulunmuşsanız iyi bir dersi hak etmişsinizdir(!) İşte o zaman “yüksek ahlak” sahibi haşmetli devlet büyükleriniz(!) parmağını size doğrultur, ancak “egemen” olmanın verebileceği bir rahatlıkla “ahlak” üzerine türlü söylevler vererek yanlış yaptığınızı söyler. O yanlış ki toplumsal değerlere ve ahlaka aykırıdır. Ödeyeceğiniz bedel ise çeşitlilik gösterir.

İşte bir örnek; kamu görevlisi bir kadının ayrılmak istediği sevgilisi tarafından uyuşturucu bir madde verilerek zorla çıplak resimleri ve görüntüleri çekiliyor. Aylarca şiddete ve şantaj maruz kalarak tek başına defetmeye çalışıyor adamı ama nafiye.

Ailesinden, arkadaşlarından, toplumsal baskıdan korktuğu için polise gidemiyor. Bir yılı aşkın bir süre bu şekilde devam ediyor. Artan şantaj ve tehditlerle baş edemeyecek noktaya gelince şikâyetle bulunuyor. Yağmurdan kaçarken doluya tutulma misali sığındığı devlet, birçok kararda olduğu gibi gerçek yüzünü gösteriyor. Aylarca tehdit edilen kadının mağduriyetini daha da derinleştirecek kararlar veriyor.

Görüntüler devlet lojmanında çekildiği için kadın hakkında idari soruşturma açılıyor. Açılan idari soruşturma sonrası kadının görev yaptığı bakanlık, 657 sayılı Devlet Memurluğu Kanun’unda yer alan “memurluk sıfatıyla bağdaşmayacak nitelik ve derecede yüz kızartıcı ve utanç verici hareket niteliğinde olduğu” hükmüne varıp **“devlet memurluğundan çıkarma”** cezası veriyor.

Erkeğe ise “basit tehdit” suçundan mahkûmiyet verse de hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına karar vererek serbest bırakıyor. Danıştay da

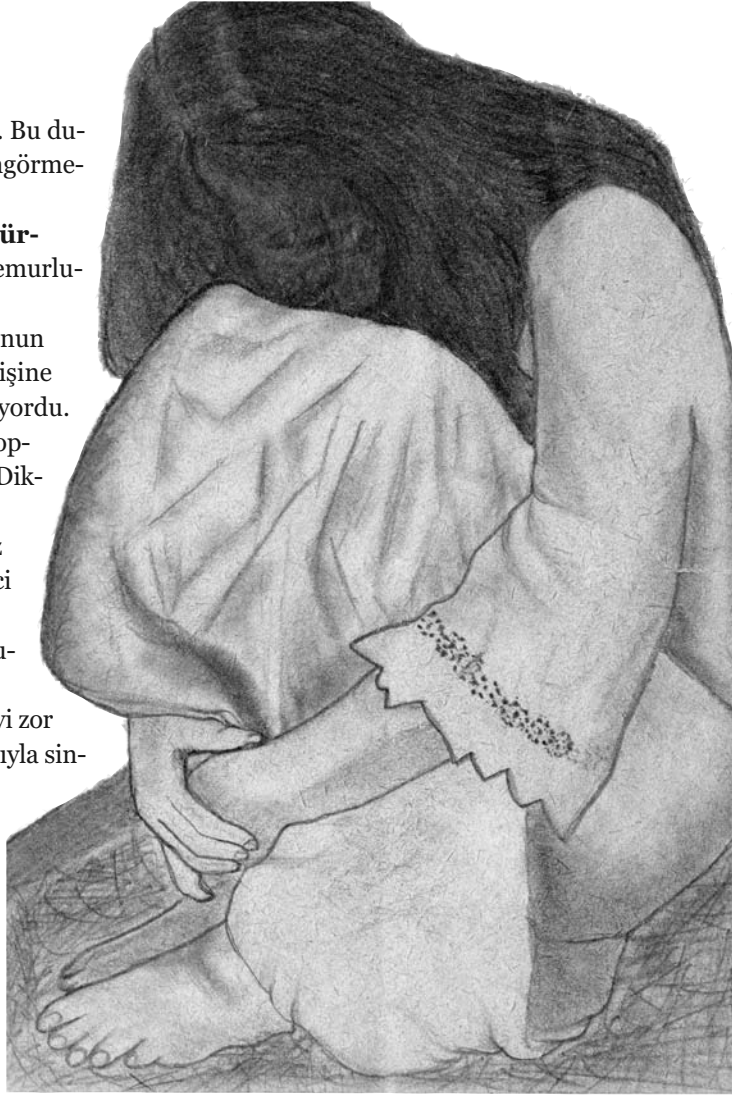
kararını değiştirmede. Bu durumun sonuçlarını öngörme-yerek **“dikkatsiz ve özensiz bir hayat sürdüğü”** için, devlet memurluğunun “itibarını” zedelemişti kadın. Bunun için en ağır ceza olan işine son verilmeyi hak ediyordu.

Sahi neydi bizim toplumsal değerlerimiz? Dikkatsiz ve özensiz bir yaşam sürmemek, yüz kızartıcı ve utanç verici davranışlarda bulunmamak kadının boynunun borcu olagelmış. Bunu maddi ve manevi zor yoluyla, şiddetle, baskıyla sindiriyoruz zaten. Fakat erkek egemenliğinin ahlaki çıtası öyle yüksek ki (hatırlamakta fayda var) 13 yaşında kıza dört bir yanı ahlaka kesilmiş 26 adam (aralarında devlet memurları da var) tecavüz ederken,

yargının adalet dağıtıcıları toplumsal ahlaktan dem vurmazlar niyeyse. Tecavüzcü devlet memurları salıverilip ortaklıkta dolanırken kamu vicdanı sızlamaz!

Erkek egemen bir toplumda ahlak ne ola ki! Bunun için tecavüz olayı devlet memurlarının mesleki itibarını zedelemeyi, yüzlerini kızartmaz. Görev yerleri değiştirilerek işin üstesinden gelinir. Onlar için ahlak hayatın üzerinde soyut bir örtüdür çünkü. İstedikleri zaman olanca ağırlığıyla kadın yaşamının üzerine çullanır. İstemezlerse hiç var olmaz, görünmez olur. Onların anladığı ahlaklı bir yaşam sürmek ve ahlak, kadın yaşamı üzerinde maddileşir ve somut karşılığını bulur. Tüm kadınlardan evde, sokakta, işte ve yaşamın tüm alanında zinhar ahlaksızca ve utanç verici eylemlerde bulunmaması istenir.

Şimdi ismini, yerini, yurdu bilme-

diğimiz o kadın ne yapacak? En ağır ceza-yı veren devletin kurumu kadının görevine son verdi. Toplumsal yaşamdan uzaklaştırarak iktisadi dayanağını elinden çekti aldı. “Ahlaklı” olmanın kutsandığı bizim gibi yarı-feodal ülkenin anlayışıyla yapayalnız kaldı. Etrafındakilere ne anlatacağının derdine düştü ister istemez. Son çare olarak Danıştay’a yazdığı mektupta olanlar duyulursa ailesinin onu öldüreceğini söylüyor ve işini geri istiyor.

Erkek egemen devlet ve bağlı tüm kurumları kadınların hayatını karartan tek yanlı, cinsiyetçi kararlar vermeye devam ediyor. Utanmadan bunu kamu vicdanı ve kamu ahlakı adına yaptığını söylüyor. O kamu ahlakı ki kadınların yaşamında bir kara delik! Acaba kaç kadın bu ittifak karşısında o kara delikte yutuldu/yutulacak?

“Ankara Barosu örgütsel gücünü kötüye kullanıyor”

Ankara Kadın Platformu, Fethiye davası sanıklarının avukatlığını yapan Muğla Barosu Başkanı **Mustafa İlker Gürkan**’ın protesto edildiği bir eylemde açıklamayı okuyan avukat arkadaşları **Canan Dumrul**’a Ankara Barosu tarafından soruşturma açılmasını protesto etti.

Ankara Adliyesi önünde yapılan açıklamaya katılan Platform üyeleri, **“Ey Ankara Barosu platform üyelerimizi soruşturma, kadın düşmanlığı yapma”** pankartı açtı. Platform adına açıklama yapan **Tuğba Özcan**, **“Biliyoruz ki bu ülkede taciz, tecavüz davalarında fail-**

ler değil, kadınlar yargılanıyor! Bu ülkenin demokratik kitle örgütleri ne yazık ki ya bunun başını çekiyorlar ya da tüm gelişmeler karşısında aciz kalıyorlar” dedi.

Kadınların erkeklere “komplo” kurmakla suçlandığına dikkat çeken Özcan, erkek sanıkların ise her zaman **“saygın”** ve **“suçsuz”** görüldüğünü kaydetti. Özcan, Fethiye davasının bir erkek dayanışması olduğunu vurgulayarak, tecavüzcülerden birinin Muğla Baro Başkanı Mustafa İlker Gürkan tarafından savunulduğunu hatırlattı.

Baro Başkanı Gürkan’ın tecavüzcülerin avukatlığını üstlenmiş olmasının

mağdurun adil yargılanma sınırlarını daralttığını ifade ederek, adil yargılama sınırlarının daraltılmasının sanığın yargı önünde meşruiyet kazanmasına yol açtığını söyledi.

Özcan, Ankara Barosu’nun baskıcı ve otoriter zihniyete sahip olması nedeniyle kadın avukat arkadaşlarına soruşturma başlattıklarını dile getirerek, Ankara Barosu’nun örgütsel gücünü kötüye kullandığını belirtti.

Kaos GL 18. Yılıni Dostlarıyla Kutladı

Müziyen Hakan Vreskala ve grubunun performansı ile “Kaos GL’nin mücadeledeki 18. yılı” Ankara’da, Nefes Sahnesi’nde kutlandı.

Gecede Grup Yorum ve Koma Amed’den şarkılar yorumlanırken Kaos GL dostları hep birlikte halaya durdu. Neşet Ertaş’tan **“Bahçe Duvarından Aştım”** ile Vreskala’nın yazdığı **“Dağın Lan”** şarkılarında özellikle grup üyelerinin solo katkılarıyla gecede coşkunun doruğa çıkması dikkat çekti.

Gecede konukları genç bir Kaos GL üyesi selamladı ve şunları söyledi: **“18 yıl önce bugün sabah, Kaos GL Dergisinin ilk sayısı dört kat gazete kâğıdına sarılmış halde, Mamak Demirlibahçe’deki evinden yürüyerek yola çıkan bir arkadaşımız tarafından Kızılay Konur Sokak’taki Dost Kitapevine ulaştırıldı. Kitapevine dergileri teslim etmek için yırtılan o gazete kâğıdının sesi hepimizin çığlığı olurken o sabah kitapevine doğru atılan adımlar bugün binlerin adımlarına dönüştü.”** (www.kaosgl.com)

Önce taciz edildi, sonra sürgün!

Cinsel tacize uğrayan **Sibel Yüksel** önce tacizciyle aynı odada çalışmak zorunda kaldı, ardından başka bir odaya sürgün edildi.

İş-Kur’da çalışırken cinsel tacize maruz kalan Sibel Yüksel, bu duruma sessiz kalmayarak olayı yargıya taşıdı. Hem mobinge hem cinsel tacize maruz kalan Yüksel, 2000 yılında açtığı davayı kazandı, ancak 3 ay 22 gün ceza alan tacizcinin cezası ertelendi. Bu yetmiyor-muş gibi tacizci, Yüksel’in çalıştığı odaya verildi. Yüksel bu duruma itiraz etti ve müdürlüğe bir dilekçe yazarak bu kişinin başka bir yerde görevlendirilmesini istedi.

Ancak İş-Kur “çözümü” Sibel Yüksel’i başka yere sürmekte buldu. Büro Emekçileri Sendikası’nda örgütlü olan Sibel Yüksel “sürgün cezasının” iptal edilmesini ve tacize sessiz kalınmamasını istedi. Yüksel Çalışma Bakanlığı’nı yaptırımında bulunması için göreve çağırdı.

Kadına yönelik şiddet, cinayet ve nedenlerine dair tartışmalar

Son on yılda yüzde bin 400 oranında artan kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri, yine yükselmek yerine yıldı yıla gerileyen kadın istihdam oranları. Devletin kadın kimliğini yok sayarak, kadını esasta aile ile sınırlayan politikaları ve beraberindeki yasal düzenlemeleri (örneğin "Kadın Bakanlığı"nın "Kadın ve Aileden Sorumlu" bakanlığa, "Kadın Erkek Eşitlik Komisyonu"nun "Kadın Erkek Fırsat Eşitliği Komisyonu"na dönüştürülmesi gibi örneklerle son olarak sezaryen ve kürtaj hakkının da sınırlandırılması da eklendi) adım adım yaşama geçiriliyor. Kadına yönelik uygulanan cinsiyetçi politikalar ve artarak devam eden tüm bu saldırılar, şiddet ve cinayet haberleri beraberinde bu saldırıların "neden" ve "niçinine" dair tartışmaları da getirdi.

Bu tartışmalara ve kadına yönelik şiddet, cinayet ve saldırıların artmasının altında yatan nedenlere dair kullanılan argümanlara göz atacak olursak; **Birinci görüş;** Türkiye'de ve dünyada emperyalizmin neoliberal saldırılarıyla birlikte açlığın, yoksulluğun, işsizliğin arttığı, bunların yarattığı bunalım ve yıkımın yansımaları olduğu. Yine kadın istihdam oranlarının düşmesinin nedeni olarak da artan özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim ve kazanılmış sosyal hakların gaspı gibi saldırılar, yedek işgücü olarak görülen kadınları daha fazla vurduğu biçiminde.

İkincisi ise; Toplumda genel olarak şiddetin ve militarizmin arttığı/artırıldığı, kadına yönelik katliam-şiddet ve saldırıların da bunun bir parçası olduğu...

Üçüncü neden olarak; Kadınların daha fazla bilinçlendiği, daha fazla kendi ayakları üzerinde durabileceği koşulların geliştiği ve eskisi gibi kadınların itaat etmedikleri, baskılara karşı koydukları, direndikleri ve gerekti-

ğinde boşanmaya, ayrı yaşamaya cesaret edebilmelerinin, sistem karşısında güçsüzleşen erkeklerin, son kaleleri olarak gördükleri "iktidar"larını kaybetmelerinin onları saldırganlaştırdığı ve kadına yönelik şiddet ve cinayetlere dönüştüğü şeklinde.

Dördüncü neden de; toplumda artan muhafazakarlığın bu sonuca yol açtığı biçiminde. Aynı şekilde kadın istihdam oranlarındaki düşüşün de kadını ev ve aile ile sınırlayan muhafazakar politikalarından dolayı olduğu savunulmakta.

Kadınlara yönelik saldırıların yoğunlaşmasının nedenlerini ne sadece ekonomiye bağlayabiliriz ne sosyolojik gelişmelere ne de kültüre vs. koşullara, sosyo-kültürel yapıya göre farklılıklar olsa da her birinin altında ekonomik, politik, sosyolojik, kültürel, psikolojik nedenler, erkek egemen anlayış ve sistem bulunmakta. Yukarıda sayılan görüşlerin her biri başlı başına, kadına yönelik şiddet, cinayet ve katliamların artmasının tek nedeni olmamakla birlikte hepsinin rolü ve etkileri şu ya da

Ancak ortada bize "yeni" olarak gözüken bir yaklaşım bulunmamakta. Kapitalist-emperyalist sistemin kadın emeği ve bedeni üzerindeki talan ve sömürüsünün biçimi, dönemsel ihtiyaçlarına, koşullara ve mücadelenin seyrine göre farklılıklar arz etse de, özü değişmemekte.

bu oranda farklılaşsa da, azalıp-çoğalsa da bütünlüklü olarak görülüp değerlendirilmesi gerektiği aşikar.

Biz bu yazımızda muhafazakarlığın kadına yönelik saldırılarda aldığı "yeni" biçim olarak dile getirilen "yeni muhafazakarlık" kavramı üzerinde duracağız.

"Eski" olan "yeni muhafazakarlık"

Artık Türkiye'de muhafazakarlığın arttığı ve "yeni muhafazakarlık" (ya da "neo-muhafazakarlık") tartışmalarına dönecek olursak; kimi çevreler AKP hükümetiyle birlikte son on yılda muhafazakarlığın arttığı ancak bu muhafazakarlığın kadını aile ile sınırlayan klasik muhafazakarlıkla çatışan, "yeni muhafazakarlık" olduğunu belirttik. Ve "yeni muhafazakarlığın" kadının aile içindeki rollerinin dışında ucuz ve güvencesiz ücretli işgücünden de yararlandığını, bu anlamıyla geleneksel muhafazakar anlayışı çözdüğünü savunmaktalar. Yine "yeni muhafazakar" anlayışın liberalizmden devralınan "cinsiyet eşitliği" gibi kavramlardan "fırsat eşitliği" gibi kavramlara geçtiğini, böylece cinsiyet rollerinin ve cinsiyetçi işbölümünün de korunduğunu dile getirmekteler. "Yeni muhafazakar" anlayışın kadınların "cinsiyet farklılığı"na öne çıkarırken geri konumunun, düşük ücretli ve aşağı işlerde çalıştırılmalarının nedeninin, erkekle eşitsiz oldukları biçiminde açıklamakta. Türkiye'de de AKP hükümetiyle birlikte başlayan bu politikaların kadını birey ve eşit vatandaş olarak görmediği, aileyi esas aldığı biçiminde.

"Yeni muhafazakarlık" olarak adlandırılan yaklaşıma baktığımızda kadınların ücretli ve ücretsiz emeğinin sömürülmesi, cinsiyetçi rollerin pekiştirilmesi vs. bizlerin de tespit ettiği gerçekler. Ancak ortada bize "yeni" olarak gözüken bir yaklaşım bulunmamakta. Kapitalist-emperyalist sistemin kadın emeği ve bedeni üzerindeki talan ve sömürüsünün biçimi, dönemsel ihtiyaçlarına, koşullara ve mücadelenin seyrine göre farklılıklar arz etse de, özü değişmemekte. Biliyoruz ki kapitalizmin doğuşundan itibaren egemenler, ihtiyaçlarına göre, kadınları kitleler halinde ucuz işgücü olarak emek pazarına çekerken kriz ve bunalım dönemlerinde

de ilk işten çıkartılanlar kadınlar olmakta. Her dönemde ve koşulda egemenlerin vazgeçemediği ise kadınların toplumsal rolünün; evi, ailesi, çocukları, eşi vb. olduğu, yeniden üretimin (üremenin) sağlanması, yeni nesil işgücünün yetiştirilmesi ve var olan işgücünün sürekliliğinin sağlanması, bakım hizmetlerinin karşılanması olduğudur. Bunun altyapısını sağlarken propagandasını sürdürmektedir.

Görüldüğü gibi bugün AKP eliyle uygulanan politikalar da yeni değil, sadece "eski-yeni"nin tekrar tekrar yaşama geçirilmesidir. "Neoliberal" saldırıların yarattığı yıkım ve krizle birlikte egemenlerin tüm dünyada daha ziyade "muhafazakar-demokrat" eğitimleri öne çıkarması da tam da bu ihtiyaçlarıyla bağlantılıdır. Tıpkı Türkiye'de de emperyalizmin ihtiyaçları ve bölgesel çıkarları için "ılımlı İslam" projesi çerçevesinde "muhafazakar İslamcı" kliğin temsilcisi AKP'nin iktidara getirilmesi, emperyalizme uşaklık görevinin verilmesi ve AKP iktidarı eliyle emperyalist sömürü politikalarının yaşama geçirilmesi gibi...

Bugün AKP hükümetinin kadınlara, işçilere, emekçilere, öğrencilere, köylülere ve diğerlerine dönük yaşama geçirdiği "muhafazakar demokrat" saldırılar sadece AKP'nin "gerici", "dinci", "feodal", "faşist"liğinden değil, emperyalizme bağımlılığından, halka düşmanlığından ileri gelmekte. "Yeni muhafazakarlık" denilen saldırılar da "yeni" değil, kapitalist-emperyalist sistemin bildik, daha fazla sömürü ve kâr için dizginsiz ve kuralsız sömürü ve saldırısından başka bir şey değil. Tıpkı "neoliberal" kavramının kendisi gibi "yeni muhafazakar" söylemi de eski saldırıların "yeni" ambalajlarla sunulmasıdır. Böyle adlandırılan açılarından da emperyalizmin ve faşizmin niteliğini, ülkede büründüğü biçimleri görüp, anlayamamak, sınıf mücadelesinin özünü kavramamak, egemenler arası klik çatışmalarını görememek anlamına geldiği gibi, kadınlara yönelik her türden faşist-feodal gerici saldırıların ve sömürünün kaynağının doğru tespit edilmesini de engelleyecektir. Ve tespit edilen o kaynağa yönelmesi gerekirken kavram karmaşası ve kafa karışıklığı yaratılarak erkek egemen sistemin değirmenine de su taşımaktan başka işlevi olmayacaktır.

Gebze Kadın Hapishanesi'nden tutsak bir Partizan

Nasıl bir çalışma yöntemi

bir plan-program dahilinde olmalı. Kolektif kafa yoruşun ve kolektif harekete geçişin başlangıcı olan bu plan ve program, eksiklerin kolektif tarafından kapatılmasında,

Büyük-küçük her hedefimizin hayata geçirilip, geniş gençlik kesimlerinin devrimci mücadeleye biraz daha yakınlaşmasında politikalarımız başat bir noktada durmaktadır. Ancak bu doğru politikaların bir örgüt mekanizması içerisinde hedef kitlesine nasıl götürüleceği de son derece önemlidir. Çünkü bugün baktığımızda çalışma yöntemlerimizde ciddi sorunlar gözlemekteyiz. Dağınık, düzensiz, bireysel, sürekli içe dönük olan çalışma yöntemleri sıkça yaşadığımız sorunların kökenlerini oluşturmaktadır. Disiplinden uzak, bugün olan ama yarın ne olacağı belli olmayan, kolektife değil de kişilere bağlı bir çalışma bizi hedefimize götürmez. Hedeflerin hızla gerçekleştirilmesi için, bu yöntemler üzerinde daha fazla durmalıyız.

Dağınık değil düzenli, bireysel değil kolektif

Yürüteceğimiz çalışmalar kuşkusuz

hataların daha aza indirilmesinde ve denetim mekanizmalarının işletilmesinde son derece önemlidir. Ayrıca plan, program yapılmaksızın başlanan bir işin kendiliğinden, işin sorumluluğunu almış kişiye bağlı bir şekilde sürdürüleceği açıktır. O nedenle önce politikadan yola çıkarak bir alanda, üniversite veya lisede hedeflerimiz nedir, neleri öne çıkartıp neleri biraz daha geride tutacağız, hangi araçları kullanacağız gibi daha birçok konuda kolektif bir kafa yoruşla plan yapılmalıdır. Sonrasında bu plana uygun bir biçimde görevlerimizi aksatmadan harekete geçmeliyiz.

Kuşkusuz yapımızın milyonlarca insanın görüş ve düşüncelerini barındıracak kadar geniş olması gerekir. Sistemin yaratmak istediği "tek tip insan"ın zıddı olacak şekilde biz, farklı görüş ve düşüncelerin mücadelesiyle varacağımız doğru noktayı yakalamalıyız. Bununla beraber ortak bir kültürle

hareket edecek, ortak değerleri yaratabilecek ve geliştirebilecek, aynı disiplin içerisinde hareket edebilecek bir devrimci gençlik örgütünün yaratılmasını da sağlamalıyız. Bu tek başına bir kaç kişinin yapabileceği bir şey değildir. Kitlelerin bu uğurda seferber edilmesi gerekmektedir. Böylesi bir seferberlik de ancak kolektif bir emekle, kolektifi oluşturan bileşenlerin disiplinli ve sürekli bir çalışmasıyla yaratılabilir. Bu, geçmiş süreçlerde örgütlediğimiz köy çalışmalarında çokça gördüğümüz bir şeydir. Kolektif bir şekilde ve disiplinli bir şekilde örülen her çalışmada olmaz deneni olur kılabiliriz, yapamayacağımızı düşündüğümüzü yapabiliriz. bu nedenle sadece "doğru politika" demiyoruz; "doğru politika ve doğru yöntem" diyoruz.

Burada temel sorun kitleleri ne için ileri taşıyacağımızın, örgütleyeceğimizin doğru kavranmasıdır. Kitlelere gitmekte yaşadığımız sorunlar bugün bizim temel sorunlarımızdandır. Bu temel sorunu aşmada önemli bir mesafe kat edebilmemiz için de **kitlelerin örgütlenmesinde belirlenmiş politikaların, belirli örgütsel biçimlerle değil belirli bir biçime uygun her biçime açık yöntemlerle pratiğe geçirilmesi gerekir.** Ufkumuz, belli devrimci kriterlerin ışığında aktif, sürekliliği sağlanmış, kitlenin gündemini yakalayan bir noktaya ulaşacak genişlikte olmalıdır. Kendimizi, örgütlülüğümüzü politik bir güç olarak görmeli, meşruluğumuzu akıldan çıkarmamalıyız. Ayrıca politikalarımıza kafa yormalı, onları kavrama ve ileriye taşıma çabası içerisinde olmalıyız.

Ajitasyon ve propaganda araçlarının yeniden ve yeniden üretilerek aktif bi-

çimde kullanılmasının da kitlelerin daha ileriye taşınmasında son derece önemli bir rolü vardır. Bugün baktığımızda egemenler, politikalarıyla ezilen kesimlere tesir etmede son derece ileri düzeydedir. Bu ileri düzeyde son teknolojilerini kullanarak nasıl bir ajitasyon\propaganda faaliyeti yürüttüklerini görmeliyiz.

Bugün her ne kadar karşılığını istediğimiz kadar bulduğumuzu söyleyemesek de nehirler, akacak yatak aramaktadır. Halk gençliği egemenlerin saldırıları karşısında, geleceğinin ve özgürlüğünün çalınması karşısında bir çıkar yol aramaktadır. Bizim görevimiz bu çıkar yolun devrim mücadelesinden geçtiğini anlatmaktan ve bu çıkar yol için onları seferber etmekten geçmektedir.

Koşullar bu seferberliğin adımlarını hızlandırmak için son derece elverişlidir. Öğrenci gençlik cephesinde "harçların kaldırılması" adı altında oynanan oyunda egemenlerin ipliği kolaylıkla pazara çıkartılabilir, YÖK'ün disiplin yönetmeliğinde yaptığı değişikliklerle "üniversitede siyaset serbest" yalanlarının teşhiri rahatlıkla yapılabilir. "Parasız eğitim getirdik" diyenlere neden hala parasız eğitim isteyenler okuldan uzaklaştırılmış, atılmış, tutuklanarak eğitim hakkı elinden alınmış diyebilmek için çalışma tarzımızda değişikliklere gitmeliyiz. Kendi içine hapsolmuş bir faaliyetten uzaklaşmalı, kitle inisiyatifini açığa çıkartacak alanlar yaratmalıyız. Burada yanlış yapma korkusunu bir kenara bırakarak, eleştiri-özeleştiri silahını aktif bir biçimde kullanmalıyız. Ne de olsa bu silah bizi bütün geriliklerimizden arındırabilecek bir kudrete sahiptir, eğer kullanmasını bilirsek.

Yurtlarda sorunlar bitmiyor!

Öğrencilerin sabrı okullar açılmasına rağmen bir türlü bitmeyen sorunlar yüzünde taşma noktasına geldi. 18 Eylül 2012 tarihinde akşam 21.00 saatlerinde Dicle Üniversitesi öğrencilerinin kaldığı Ziya Gökalp Yurdu'nda protesto yürüyüşü gerçekleştirildi.

Eylül ayının başından itibaren yurda yerleşen öğrenciler temiz yatak, çarşaf ve temiz banyo, tuvalet sıkıntısı çekmekte. Ayrıca parası peşin alınmasına rağmen ayın ortasına kadar yemek verilmemiştir. Erkek öğrenciler ayın ortasında halledilmiş, ancak kız öğrencilerin yemek sorunun hala devam etmektedir. Yurdun A, B ve C blokları eski binalardır, herhangi hafif bir depremde dahi zarar görme riski vardır.

Yurdun üst tarafına yapılan yeni yurt yerleşkeleri, okullar açılmasına rağmen hala tamamlanmamıştır ve bu yurtlara sadece kız öğrencilerin yerleştirilmesi tepki çekmiştir. Erkek ve kız öğrencileri ayırarak haremlik selamlık uygulamasını getirmek istemektedirler. Lakin yıllardır birlikte olan öğrenciler olumlu bir sinerji oluşturmuşlardır ve bundan vazgeçmek istememektedirler. Bu konuda ta-

lepleri, kız öğrencilerin yeni yapılan yurtların yarısına erkek öğrencilerin yerleşmesidir. Bu talepler doğrultusunda harekete geçen öğrenci kitlesi, akşam saatlerinde toplanıp genel bilgilendirme toplantısı ve akabinde yurt içinde yürüyüş gerçekleştirmiştir.

Protesto yürüyüşü devam ederken yurt müdürü söz almış ve sorunları dinlemiş fakat her yönetici gibi oyalama yoluna gitmiştir. Daha sonra öğrenci kitlesi yurt girişine doğru yönelmiştir.

İdarece çağrılan polis ekipleri, 10 civarında ekip arabası ve bir akrep olmak üzere kapıda belirmişlerdir. Polis çelik yelek ve ellerinde otomatik silahlar öğrencilerin önünde geçmiştir. Öğrenci kitlesi her ne kadar demokratik hak arayışlarını kullansalar da polis her zamanki tavrının göstermiştir, ellerinde silahlarla öğrencileri durdurmuşlardır. Yapılan görüşme sonucu 5 kişilik öğrenci heyeti seçilmiş ve idare ile toplantı yapılmasına karar verilmiştir.

Öğrenci kitlesi protesto alkışlarıyla sorunların çözülmesi halinde tekrar yürüyüş ve boykot yapacaklarını belirtmişler, alkış ve sloganlarla yurtlarına geri dönmüşlerdir. (Amed YDG)

Çanakkale'de öğrenci ailelerine baskı

19 Eylül günü öğle saatlerinde Çanakkale'de okuyan biri YDG'li iki öğrencinin ailelerine yaşadıkları şehirlerdeki emniyet müdürlükleri tarafından telefonla tacizde bulunuldu. YDG'li öğrencinin ailesine "çocuğunuz Çanakkale'deki olayların başında, bulunduğu çevreden uzaklaştırın, konuştuklarımız aramızda kalsın" şeklinde "uyarılarda" bulunan polis, aileyi buldukları ildeki emniyet müdürlüğüne çağırarak gitmedikleri halde evlerine baskın yapacaklarını söyleyerek tehdit ettiler. Ayrıca Çanakkale'de demokratik kurumlardan bir kişiye emniyet tarafından ajanlık teklif edildiği, YDG'li kişiler ve çevresindekiler hakkında bilgi istendiği öğrenildi.

Devletin bu ne ilk ne de son olan aileyi korkutma-sindirme, kişileri ajanlaştırma çabaları sonuç vermedi-vermeyecektir. Bütün bu baskılara, yıldırma politikalarına karşı mücadelemizi büyüterek sürdürmeye devam edeceğiz.

(Çanakkale YDG)

"İftiracı, çarpıtıcı, ötekileştirici, düşmanlaştırıcı söylem üstadı"

İletişim Bölümü Öğretim Üyesi Doç. Dr. **Esra Arsan'a** aittir.) Size **Yeni Akit'i** anlatmaya nereden başlayalım? Açıkçası bilemedik. En iyisi sondan başlayalım diye düşündük. Eh ne de olsa, neresinden başlarsak başlayalım, nefretin tetikçiliğini açıktan mesleğe dönüştüren bir gazeteyi anlatacağız.

Kürt düşmanı ve nefret üretim merkezi!

Geçtiğimiz günlerde BDP Mersin Milletvekili Ertuğrul Kürkçü'yü hedef alarak, "**Şişli'de Kürtçü Taksim'de homo**" başlıklı bir haber yayımlayan **Yeni Akit'in** bu başlığı bile tek başına niteliğini ortaya koyan cinsten. Devam edip, haberin giriş cümlesine bakalım: "**Kaş'ta sevgilisi olduğu iddia edilen bir kadınla tatil yaparken fotoğraflanan BDP Mersin Milletvekili Ertuğrul Kürkçü'nün eşcinsel haklarını savunduğu ortaya çıktı**"!!!

Egemenlerin son dönemdeki politikaları izlendiğinde, gerek dokunulmazlık tartışmaları gerek tehditkar tavırları ile BDP milletvekillerini hedefe koyduklarını söyleyebiliriz. En son Sebahat Tuncel için verilen hapis cezası ve yurtdışına çıkış yasağını da bu kapsamda değerlendirmek gerekir. Egemenlerin bugünkü temsilcisi AKP hükümetinin adeta tetikçiliğini üstlenen **Yeni Akit'in** bu saldırganlığını kendine biçtiği misyon üzerinden değerlendirmek gerektiği gibi...

Habere geri dönersek; bir kere Ertuğrul Kürkçü'nün bir sevgilisi olmasını ve sevgilisi olduğu "düşünülen" kişi ile tatil yapmasını başlı başına bir olay olarak ele alıyor **Yeni Akit...** Ve bunu düşmanca bir dille yazıyor. Malum **Yeni Akit'in** hitap ettiği kesim; toplumun en gerici ve ırkçı kesimleri. Dolayısıyla zaten "Kürtçü" olmakla en büyük "günah" işlemiş olan Kürkçü'nün üstüne üstlük bir kadınla -hem de "eşi" olmadığı halde sevgilisi olduğu "iddia" edilen bir kadınla- tatile çıkınca da al sana "ahlaksızlığın daniskası"!

"Bomba haberciliği" yapmanın ustası olan **Yeni Akit**, haberin devamında bir "gizli-saklı", "bilinmeyen" olayı daha açığa çıkartan "savaş muhabiri" edasında Kürkçü'nün "**eşcinsel haklarını savunduğu ortaya çıkardı**" diyor! Düşünün toplumun en geri duygularına hitap eden **Yeni Akit** için eşcinsellik ne olabilir? "Ahlaksızlık", "dinsizlik" ve de elbette ki "cinsel sapkınlık"! Bu açıdan zaten mimli olan Kürkçü'nün "suçlarına bir suç daha" eklenmiştir! Ve "katli vaciptir"!

Kürt düşmanlığı konusunda, BDP milletvekillerini hedef alan efendilerinin tetikçisi olma görevini üstlenen **Yeni Akit'in** bu haberi, onun Kürt düşmanlığının ilk göstergesi değildir. Roboski'de 34 Kürt gencinin İHA'larla bombalanarak katledilmesinin ardından geçtiğimiz Mayıs ayında süren tartışmalara ilişkin gazetenin köşe yazarı (faşizmin dibine vurmuş olan) **Hasan Karakaya**, şöyle yazıyordu köşesinde; "**Uzun lâfın kısası; Uludere'ye hemen her gün ve hemen her fırsatta 'ağıt' yakanlar, 'PKK'nın ekmeğine yağ' sürmektedir... Açık ve net söylüyorum; Uludere için akıtılan 'gözyaşı', PKK için 'cansuyu'dur!... Ben bunu bilir, bunu söylerim!..**" (Mayıs 2012)

Roboski katliamı; son bir yıl içerisinde yaşadığımız, bizi en çok sarsan ve devletin her ne kadar diline "demokrasi"yi pelesenk etse de katliamcı niteliğini hiç yitirmediğini/yitirmeyeceğini gösteren bir olay oldu. Bizzat devlet eliyle Kürt halkının katledildiği, parçalanmış çocuk ve genç cesetler arasında gezinen-gezinmeyen herkes için gün gibi açıktaydı. Bu açıklık nedeniyledir ki, dün ne yediğimizi bile bize unutturmaya, bizi "balık hafızalı" bir halka çevirmeye çalışan egemenlerin yumuşak karnı haline geldi Roboski.

Karakaya'nın bizzat devletin dilini kullandığı bu köşe yazısı da aslında devletin Kürt meselesine ve dolayısıyla Roboski katliamına yaklaşımını da kısaca özetliyor.

Sonrasında da Roboski'ye kim dokunduysa, hedef haline geldi/getirildi.

Onlardan biri de Ermeni gazeteci kimliği nedeniyle hedef gösterilerek katledilen Hrant Dink'in eşi **Rakel Dink** oldu. Geçtiğimiz aylarda Roboski'ye giderek, katledilenlerin ailelerini ziyaret eden Dink'in, konu ile ilgili DİHA'ya verdiği röportajını gerekçe gösteren **Yeni Akit** "Rakel Dink'ten bölücülük" başlığıyla düşmanlığı, nefreti yine en üst seviyelere taşıdı.

Sırada kadın düşmanlığı var!

O dönemi hatırlarsınız; Roboski tartışmaları yeniden alevlenmiş, devletin etekleri tutuşmuştu. Keza aynı dönem **Yeni Akit'in** "ustası" Başbakan R. T. Erdoğan, "**Yatıp kalkıp Uludere diyorsunuz. Ben sezaryene karşı bir başbakanım. Yapılan her sezaryen, her kürtaj bir Uludere'dir**" diyerek, gündemi Roboski üzerinden çekmeye çalışmış ve cebinde hazır bulunan kadın düşmanlığı ile halka saldırıya geçmişti.

Bu süreçte, devletin dilini en adi şekilde kullanan **Yeni Akit'ten** ne beklersiniz! Tabii ki de kadın düşmanlığında dibe vurmasını! Merak etmeyin **Yeni Akit** bizi bu konuda da

yanılmıyor ve o dönemde çeşitli nefret söylemleriyle kadına saldıranlar arasında en üst sıraya **Yeni Akit** gazetesi oturuyor.

Kadınların binlerle sokağa döküldüğü "Bedenimiz bizimdir" mitingi sonrasında gazeteye üst manşetten haber veren **Yeni Akit**, kadınlara "hayvandan aşağı" anlamına gelen "bahus mahal" (?) küfrünü kullanmış ve "**Hayvandan aşağı yaratıklar kürtaj için devrede**" başlığıyla haber yapmıştı.

Aynı dönem yaptığı diğer nefret ve düşmanlık dolu yazılarını bir kenara bıraksak bile erkek egemenliğinin kadına bakışımı, dine dayandığı bu söylemiyle en açık şekilde dile getiren **Yeni Akit**, bu konuda da devletin (daha doğrusu o dönemde bu konuda en çok konuşan kadın düşmanı Erdoğan ve erkek tayfasının -içine Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin'i de ekleyebiliriz-) dile getiremediği, "tövbe tövbee" çekip "terbiyesini koruma" çabasına girdiği bu konuda da devletin tetikçiliğini yapmış, devleti rahatlatmıştır.

AKP'nin "mücahid"i Yeni Akit

Yeni Akit'e egemenlerin tetikçiliği misyonunu biçmemiz elbette sadece Kürt ve kadın meselelerine dair düşman yaklaşımlarından kaynaklı değil. Egemenlerin halka yönelik tüm saldırılarını allayıp pullayan **Yeni Akit**, bu politikalara muhalif eden herkesi -ama herkesi- bir "mücahid" edasıyla hedef tahtasına oturtmuştur.

Keza Yeni Akit; Ağustos ayından bu yana devletin ve de onun temsilcisi AKP hükümetinin Kürt meselesine "son dönem yaklaşımını" (o da ne demekse, sanki daha önceki yaklaşımları farklıymış gibi) "eleştiren" Cengiz Çandar ve Ahmet Altan gibi hükümetlerin değil bizzat devletin kalemsözlüğünü yapan, onlara politika öğreten isimleri bile bu "eleştirilerinden" kaynaklı hedef tahtasına koymuştur.

Hatta bu süreçte Cengiz Çandar gibi deneyimli (ve arkası sağlam) birinin bile bu gazeteyi bu kadar ciddiye alıp, geçmiş dönemde yapılan suikastları hatırlatması ve "beni hedef gösteriyorlar" diyerek telaşa kapılması Yeni Akit'in öyle "boş beleş", "yerinde atıp tutan" bir gazete işlevi görmediğini de göstermiş oluyor.

Kendilerine "muhalif" olan tüm burjuva-feodal medya üyelerini "laflarını ağzına tıkmakla" tehdit eden (İçişleri Bakanı İ. N. Şahin'e aittir bu söz) bir hükümetin tetikçiliğini üstlenmek, öyle "her babayığidin harcı" olamaz elbette. Hele de AKP hükümetinin milliyetçi damara oynadığı böylesi bir süreçte bu gazetenin misyonunun artması tesadüfi değildir.

Hiç **Yeni Akit** gazetesi okudunuz mu? Okumadıysanız bile mutlaka duymuşsunuzdur.

Biz onu tanımlamak için şöyle diyelim: "**İftiracı, çarpıtıcı, ötekileştirici, düşmanlaştırıcı söylem üstadı**"! (Bu tanımlama, **Yeni Akit** gazetesinin "Öğretim üyesinden PKK dili" başlığıyla haber yaparak hedef gösterdiği Bilgi Üniversitesi Medya

İran'ın Esad Hassasiyeti!

Muhafifler, Suriye'nin Rakka kenti Tel Abyad Sınır Kapısı'nı neredeyse Türk kanallarından canlı yayımla dünyaya duyurarak ele geçirirken; Türkiye sınırının adeta yol geçen hamına döndüğü bugünlerde, Suriye'de yaşananlar gündelik yaşamımızı her gün daha fazla işgal ediyor.

Çatışmalar sırasında Urfa'nın (Riha'nın) Akçakale ilçesinde okulların tatil edildiği, kurşunların okul ve evlerin duvarlarına isabet ettiği hatta yaralıların olduğu haberleri de bu gerçeğe işaret ediyor. Özellikle Suriye'ye sınır bölgeleri, TC'nin bu ülkeye dönük savaş politikalarından ilk elden etkileniyor. Hatay Valiliğinin Antakya'da fiili OHAL ilan ederek, her türlü eylem, basın açıklaması ve yürüyüşü yasaklaması bunun bir parçası. Sözü ettiğimiz kentlerde tansiyonun her gün biraz daha yükseldiğini, AKP'ye yönelik tepkilerin geliştiğini söylemek mümkün. Geçtiğimiz hafta Antakya'da, İşçi Partisinin düzenlemek istediği mitingin yasaklanmasını kınayarak dağılmasına karşın, binlerce insanın AKP'ye yönelik tepkisini dışa vurması ve gün boyunca mahallerde süren çatışmalar bunun bir izdüşümü. TC devleti, Antakya dahil olmak üzere, izlediği savaş politikalarıyla sınır illerinde "sınırları" her gün biraz daha zorluyor. Söz konusu bölgeler, kendini bir anda Suriye ekseninde emperyalist güçler arasında yürütülen mücadeleden merkezinde buldu. ABD'den AB'ye; Çin'den Rusya ve İran'a kadar güçler dengesindeki her değişiklik, karşılıklı her hamle yakından takip ediliyor. Bu ülkeler arasında hem uluslararası alanda hem de bölgesel düzlemde (Kürt ulusal sorunu ve mezhep çatışması bağlamında) İran'ın en etkin aktörlerden biri olduğu söylenebilir. Bu gerçekten hareketle, İran'a Suriye perspektifinden daha yakından bakmak faydalı olabilir.

Devrim Muhafızları Komutanı: Esad'a destek veriyoruz!

Öteden beri "Şii İran"ın "Alevi Esad" a destek verdiği bilinen bir gerçek. İran, ABD emperyalizminin Büyük Ortadoğu Projesiyle birlikte şer odağı ilan ettiği ülkelerin başını çekiyor. Projenin yaşama geçilebilmesi için söz konusu direnç noktalarının yıkılması ABD açısından öncelikli hedef olageldi. ABD ve işbirliği halindeki emperyalistler, "Arap Baharı" nı, söz konusu projeyi yaşama geçirmek için bir manivela olarak kullanmaya karar verdi. "Arap Baharı" nın patlak vermesi, projenin planlanandan erkene alınmasına neden oldu. Emperyalistler, bu süreci kendi politikalarına angaje etmek ve gelişen hareketi manipüle etmek üzere harekete geçti. Bu durum, Suriye'de başlayan ve yaklaşık 18 ayı dolmayan direniş için de geçerli. Geline aşamada emperyalistler, Suriye muhalefeti üzerinden Esad'ı devirerek Ortadoğu'da ilk kaleyi ele geçirmeyi hedefliyor. Sonrasında sıranın İran'a geleceği ise herkesin kabulü. Geniş bir ölçekte, bu durumun Rusya ve Çin'i de yakından ilgilendirdiğini söylemek yanlış olmaz. İran egemen sınıfları, böylesi bir tablo içinde "doğal olarak" başından beri Esad'ı destekledi. Erdoğan'ın "Suriye bizim iç meselemizdir" düsturuna uygun bir biçimde davrandı. Uluslararası ve yerel düzlemde Esad üzerindeki baskı arttıkça İran'ın ses tonu yükseldi, açıklamaları sertleşti. TC'nin silahlı muhaliflere eğitim verdiği nasıl bir gerçekse, İran devletinin Esad'ın askerlerine lojistik, mühimmat ve askeri desteği de o kadar gerçek.

Bugüne kadar (TC gibi) resmi anlamda bunu kabul etmeyen İran devleti, nihayet ağızdaki baklayı çıkardı. Financial Times'a konuşan (19 Eylül) İran Meclis Başkanı Laricani'nin, muhaliflerle görüştiklerini ancak görüşmelerin hangi isimlerle ve ne zaman

yapıldığını belirtmeyen açıklaması malumun ilanı oldu. Bu "itiraf" İran Devrim Muhafızları Ordusu komutanı Muhammed Ali Caferi'nin, İran (17 Eylül Sabah Gazetesi) birliklerinin Suriye'de görev yaptığı ancak çatışmalara katılmadıkları, gerekirse çatışmalara da katılabilecekleri açıklamasının siyasi düzlemdeki ilk kabulüydü. Öte yandan bu açıklamanın üzerinden birkaç gün geçmeden ABD Hazine Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada, Amerikan yaptırımları altında olan İran havayolu şirketleri Iran Air, Mahan Air ve Yas Air'e ait 117 uçağın, Esad rejimine, insani yardım adı altında İran Devrim Muhafızları'na bağlı Kudüs Gücü'ne mensup personele ve silahlar taşıdığı açıklaması geldi.

İran'dan Diplomasi Atağı!

Suriye konusunda askeri alanın dışında, siyasi arenada da yoğun bir faaliyet yürüten İran, bu kapsamda birçok ülkeyle temas kuruyor. İsrail'le nükleer krizin yeniden tırmandığı şu günlerde, İran Ulusal Güvenlik Yüksek Konseyi Başkanı Said Celili, Erdoğan'la nükleer silah ve Suriye konusunda (18 Eylül) görüştü. Bunun yanı sıra Suriye Dışişleri Bakanı Ali Akbar Salehi, Suriye'ye giderek (20 Eylül) Devlet Başkanı Beşar Esad ve diğer hükümet yetkilileriyle görüştü. Salih'i daha önce her iki tarafı da şiddete son vermeye çağırmış

ve Suriye'ye dış müdahale olmaksızın, barışçıl bir çözüm bulunması gerektiğini ilan etmişti. İran kuşkusuz yalnızca bölgesel bir aktör de değil. Suriye konusunda Rusya ve Irak başta olmak üzere pek çok aktörle sık sık görüşen İran, bunun yanında uluslararası alanda da Esad rejimine zaman kazandıracak politikalar geliştiriyor.

İran, Eylül ayı başında **Bağlantısızlar Hareketi**'nin (BH) Tahran'daki toplantı-

sına hem ev sahipliği, hem başkanlık, hem de öncülük yaptı. Toplantıya 120 ülkeyi temsilen katılan delegeler arasında, 31 devlet başkanı ve 29 dışişleri bakanı vardı. Hatta Washington'un sözcüsü diye bilinen Birleşmiş Milletler (BM) Genel Sekreteri Ban Ki-Moon da, ABD Dışişleri'nden ve İsrail'den gelen itirazlara rağmen, BM üyesi ülkelerin üçte ikisinin katıldığı forumda konuştu. Toplantıdan çıkan, Mısır Cumhurbaşkanı Mursi'nin, Batı destekli paralı askerlerin Suriye'ye yönelik saldırısına destek çağrısına ret kararının; ABD'nin Suriye'de bir rejim değişikliğine yönelik uluslararası desteği sağlama çabasına önemli bir darbe olarak değerlendirilebilir.

İran'ın Bağlantısızlar Hareketi toplantısına önderliği ve katılımın yüksekliği aynı zamanda, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin kendi üzerinde uyguladığı tecrit politikasına vurulmuş bir darbedir. Bu anlamıyla **diplomatik bir zaferdir**.

İran'ın uluslararası alanda temasları sürerken Birleşmiş Milletler (BM) Genel Sekreteri Ban Ki-Moon, BM Genel Kurulu'nda (20 Eylül) yaptığı konuşmada Suriye'deki krizin askeri yollarla çözülemeyeceğini söyleyerek, Suriye işgalini savunan ülkelere karşı çıkmış oldu. Benzer şekilde İnsan Hakları İzleme Örgütü (HRW) de Suriye'de muhaliflerin yaptığı hak ihlallerine dikkat çekerek, muhalif grupların Halep, Lazkiye ve İdlid'de gözaltında tuttukları kişilere işkence yaptıklarını ve yargısız infazlar gerçekleştirdiğini açıkladı.

BM'ye paralel biçimde; Mısır'ın girişimiyle kurulan "**Suriye temas grubu**" nun (Türkiye, Mısır, İran, Suudi Arabistan) Kahire'de düzenlediği (18 Eylül) ilk toplantısında Dışişleri Bakanı Ali Ekber Salih'i'nin, bu dört ülkenin Suriye'ye gözlemci gönderilmesini, çatışma ve şiddetin karşılıklı olarak durdurulmasını; yabancı müdahale olmadan barışçı çözüm bulunmasını ve Suriye muhalefetine maddi, askeri eğitim yardımının sona ermesi talebi üzerinde durmak gerekiyor.

Görünen o ki İran, önümüzdeki günlerde de Suriye eksenli tartışmaların en faal aktörlerinden biri olacak!

Dersim: Hatırlanacağı üzere, 30 Haziran 2012 tarihinde Cemal Beyazgül'e ait araç TKP/ML TIKKO gerillaları tarafından durdurulmuş ve araçta bulunan Ovacık İlçe Jandarma Karakol Komutanlığı, Kuşluca Jandarma Karakol Komutanlığı ve Karaoğlan Jandarma Karakol Komutanlığı'na ait çeşitli belgelere ve kimi gizli evraklara el konmuştu. Aynı şekilde Nur Ekmekçilik şirketinin sahibi Süleyman Beyazgül ise uyarılmıştı.

Yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre, tüm uyarılara rağmen Nur Ekmekçilik'in aynı çalışmalara devam etmesi üzerine TKP/ML TIKKO gerillaları tarafından Nur Ekmekçilik'e ait bir araç Çambulak Karakolu'na ekmek taşıdığı sırada, Ağdat Köyü'nde içindeki ekmekler çıkartıldıktan sonra yakıldı.

Araç sürücüsü Deniz Beyazgül gözaltına alınmış, yanındaki işçi ise serbest bırakılmıştır. Gözaltına alınan Deniz Beyazgül 17 Eylül günü serbest bırakılmıştır. Serbest bırakılan Deniz Beyazgül kendisini alıkoyanların TKP/ML TIKKO gerillaları olduğunu ifade etmiştir.

İbrahim Çuhadar ölümsüzlüğe uğurlandı

İstanbul: 11 Eylül günü 75. Yıl Sultan Gazi Polis Karakolu'na yönelik "feda eylemi" gerçekleştiren DHKP-C militanı İbrahim Çuhadar, 16 Eylül günü ölümsüzlüğe uğurlandı. İbrahim Çuhadar bir devrimci olarak öncesinde katledilen Engin

Çeber, Erdal Dalgıç ve Hasan Selim Gönen'in hesabını sormak için bir beden olarak düşman kalesinde korku saldı.

"Kahramanlar ölmez halk yenilmez", "İbrahim Çuhadar ölümsüzdür" sloganlarıyla Gazi Karakol Durağı'nda karşılanan Çuhadar'ın cenazesi yüzlerce kişinin omzunda yükselerek Gazi Cemevi'ne getirildi. Buradaki işlemlerin ardından kitle Gazi Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçti. Yol üzerinde bulunan Mobese kameraları DHKP-C milisleri tarafından yakılarak etkisiz hale getirildi. 75. Yıl Sultan Gazi Polis Karakolu'na yaklaşıldığında ise polislerin karakolu özel harekâtçılarla doldurduğu dikkat çekti.

Gazi Mezarlığı'nda toprağa verilen cenaze, daha sonra kızıl karanfil ve bayrakla örtülmüştü. Defin işleminin ardından konuşmalar yapılarak Çuhadar hakkında bilgi verildi.

Çuhadar'ın inşaatta çalışırken devrimci mücadele ile tanıştığı, 1994'te tutuklandığı ve çeşitli hapisanelerde 10 yıl tutuklu kaldığı belirtildi.

Açıklamada ayrıca polis şiddetinin gün geçtikçe arttığı, bu polislerle ilgili yargılamaların da göstermelik yapıldığı ifade edildi.

"Herkes gerçeği gelip okullarda, sınıflarda görmeli!"

İstanbul: 4+4+4 ile birlikte 60 ve 66 aylık çocukların okulların açılmasıyla yaşları birbirlerinden farklı çocuklar aynı sınıflarda eğitim görmeye başladı. Okullarda yaşanan sorunlarla ilgili Şair Fevzi Kutlu İlkokulu sınıf öğretmenlerinden Aynur Barkın'la bir röportaj yaptık.

- 4+4+4 eğitim sistemiyle ilgili düşüncelerinizi kısaca öğrenebilir miyiz?

- Ben on yıllık öğretmenim. Şu anda 4. sınıf öğrencilerini okutuyorum. Direkt etkilenen öğrencileri okutmuyorum ama okulda yaşanan her şeyi görüyoruz ve yaşıyoruz. Her hükümet döneminde sisteme dair, eğitime dair pek çok değişiklik yapılır. Bu hükümet de iktidara geldiğinde sözde eğitimin kalitesini artırmak için böyle bir sisteme geçti, fakat gerçek öyle değil.

Önceden 8 yıllık zorunlu sistem, bir de isteğe bağlı lise eğitimi vardı. Bu sistemle 12 yıllık zorunlu eğitime geçildi gibi görünse de, aslında ilk 4'ten sonra örgün eğitimden çıkılarak dışarıdan okulu bitirmek söz konusu. **Yani 12 yıl zorunlu eğitim söz konusu değil.**

Bu sistemle hükümet her yasadaki olduğu gibi "ben isterim olur, ben yaparım olur" mantığıyla bu yasadaki etkilenecek hiç kimseye sormadan hareket etti. Bizler en başından beri 60 aylık çocukların okula başlamasına karşı çıktık. Çünkü zaten okul öncesi eğitim bu ülkede çok yaygın değil. Pedagojik, bilimsel, fiziksel, bilişsel, gelişimsel olarak çocukların 72 ay ve sonrası okula başlaması gerekmektedir. Ama şimdi 60 ay yani 5 yaşındaki çocuğu biz 1. sınıftan başlatmış olduk. Bugün okullarda sürekli ağlayan çocuklar var.

- Okulda ne gibi sorun-

HKO gerillaları bir aracı ateşe verdi

H. Merkezi: Yerel kaynaklardan aldığımız bilgiye göre, 17 Eylül Pazartesi günü sabah 09.00 sularında MKP önderliğindeki HKO'ya bağlı gerilla birimi Dersim'in Ovacık ilçesine 10 km. uzaklıkta bu-

larla karşılaşıyorsunuz?

- Bir kere uyum sorunu yaşadığından ve fiziksel anlamda yüzlerce sorundan bahsedebiliriz. Bunun yanında birçok eksiklik var zaten, okul öncesi eğitim almadan gelen öğrenciler var. Okul öncesi eğitim önceden de çok az yerde uygulanmaktaydı. Devlet okullarında 2 sınıf ayrılyordu ve veliler ücretle çocuklarını bu eğitime gönderebiliyorlardı. Yani okul öncesi eğitim alması gereken çocuklar şimdi 1. sınıfta.

Ayrıca şu an sınıflar, sıralar yani okullar hiçbir şekilde bu yaştaki çocuklara uygun değil. Ancak 72 ay ve sonrasında somut şeyler algılanmaya başlanıyor. Soyut şeyler ise 11 yaşında algılanmaya başlanır. Şimdi 8-9 yaşlarında soyut şeyleri öğrenmek zorunda kalacaklar, bunların bilimsel olarak yerleşmesi çok daha zor.

Sistem hayata geçirilmeye çalışılırken 60 aylık çocukların okula başlaması zorunlu değil denildi. Ama şimdi veliler devletin de korutmaları nedeniyle 66 değil 60 aylık çocukları da okula göndermiş oldular. **"Bu yaşta okula başlaması uygun değildir raporu alınırsa okula başlaması gerekmiyor"** diye bir ibare vardı. Ama rapor almak da ayrı bir sakat durum.

Raporu çocuk doktorları verecekti. Peki hangi kriterler gözetilecek? Bir de başbakanın çıkıp "çocuklarınız geri zekâlı mı ki rapor alacaksınız" gibi söylemlerde bulunması insanları daha da çekimser davranmaya itti. Aileler çocuklarının damgalanacağını, gelişimlerinin yetersiz olduğunu ve bunun okulda karşılama çıkacağını düşündükleri için 60 aylık çocuklarına rapor almadan okula gönderdiler.

Şimdi 1. sınıfa başlayan çok fazla öğrenci var. Sınıflar çok kalabalık. Örneğin Esenyurt'ta 40'tan fazla okul var, bunlardan 26'sında 70'den fazla öğrenci var bir sınıfta. Aynı sınıfta 60, 66, 72, 75 hatta 80 aylığa kadar çocuklar var ve bu çocuklar aynı sınıf ortamındalar. Bu çocuklar hem fiziksel anlamda hem gelişimsel anlamda birbirlerinden farklılar. Hepsini aynı müfredata tabi olacaklar, algılayışları birbirinden farklı bu çocuklara aynı eğitimi vermek zorunda kalacağız.

O kadar küçük çocuklar var ki, bunlar sıralarda dizleri üzerinde oturarak ders dinliyorlar. Dersler

40 dakika, bu sürede onları tutmak çok zor zaten. Çocuklar zaten bir merdiven basamağı kadarlar, bu onlar için çok tehlikeli. Bir de aynı okulda 4. sınıfa kadar çocuklar var. Küçük bir bahçenin içinde oynayan 10 yaşına kadar çocuklarla 5 yaşında çocuklar bir arada.

Sonra tuvaletler hiç uygun değil. O Milli Eğitim'in sitesindeki görüntüler gerçeği yansıtmıyor. Gelip Esenyurt'a okulların, sıraların, tuvaletlerin nasıl olduğunu görmeliler.

Bir de öğretmenler açısından değerlendirdiğimizde, şimdi 1. sınıflara okul öncesi eğitim verilmekte aslında. Ve biz sınıf öğretmenleri, okul öncesi eğitimi almadık, öğrenmedik. Bizlerin pedagojik eğitimi bu yaşlardaki çocuklara göre değil, 7 yaşındakilere göre verilmiş bir eğitim. Yani hiçbir alt yapı yok, bir kaynak ayrılmış değil. Esenyurt'taki her okul için 5'er bin liralık kaynak verilmiş. Bu parayla tuvaletler bile uygun hale getirilemez. Okullardaki tüm malzemeler velilerden istenecek. Şimdiden sürekli bir şeyler istenmekte velilerden. Zaten paralı olan eğitim şimdi hat safhada.

İlkokullardan "zorunlu ve parasız" eğitim ibaresini çıkardılar yasadaki. **Yani eğitimin ticarileştirilmesi ayağı örülmüş oldu.** Bununla birlikte ikinci 4'ten sonra dışarıdan okuyan öğrenciler çalışmaya başlayacak. Önceden, bir iş yerinde çalıştırılacak stajyer sınırı % 10 iken torba yasa ile bu sınır kaldırıldı, yani 11 yaşındaki çocuklarla ucuz iş gücü sağlanacak. En önemli kısmı bu. Örgün eğitimin dışında diploma verilmesi, okul bitirilmesiyle kız çocukları evlere kapatılacak yani bir yönü de **çocuk gelinler.** Ortaokulların İmam Hatiplere çevrilmesi, zorunlu seçmeli dersler, din dersi ve imamların okutulması...

Bu yasalaşmış olsa da bizler Eğitim-Sen olarak velilerle birlikte mücadele vermeye devam edeceğiz.

lunan bir alanda özel bir şirkete ait alkollü içki ve toptan gıda dağıtım yapan bir kamyonu ateşe verdi. Gerillalar, aracı yaktıktan sonra olay yerinden uzaklaştı. Araç şoförünün şehir merkezine ulaşması ile öğrenilen olayın ardından askeri operasyon başlatıldığı öğrenildi.

“Dev Yıkım” Kim İçin Dev Yıkım Olacak?

Mersin: Kentsel Dönüşüm Projesi'nde sonun başlangıcına yaklaşıyoruz. “Depreme dayanıklı evler yapacağız”, “ciddi riskler taşıyan evler yıkılacak”, “halkımız insanca yaşama yakışır evlerde yaşayacak” söylemleriyle allanıp pullanan, kentsel dönüşüm projesi ile ilgili konuşma yapan; Erdoğan Bayraktar, Tayyip Erdoğan gibi devlet yetkilileri, “iyilik perileri”, “halkın sevgili dostları”ymışçasına sanki halkın canına, yaşam hakkına çok değer veriyorlarmış gibi halkın canının malından önce geldiğini dillendirerek kentsel dönüşüm için yıkımların startını verdi.

“**Büyük Yıkım Projesi**”, “**Dev Yıkım Projesi**” olarak adlandırdıkları kentsel dönüşüm uygulamasının yani talan ve rant politikasının ilk adımı 5 Ekim sabahı 33 ilde atılacak. Katıldığı bir televizyon programında yıkımlara dair konuşma yapan, kendi anlamıyla omuzunda yedinci kata tenekleyle harç çıkaran, 23 yaşındayken müteahhit olup, 7 ortak şirket kuran ve bu sayede henüz öğrencilik yıllarında binlerce emekçiyi sömürmeye başlayan Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar, yılların vermiş olduğu deneyim ve sistemden aldığı güç ile 5 Ekim tarihinde daha kapsamlı bir sömürünün ilk adımını atacak.

Bayraktar, “**topluların yıkım yapacağız**” diyerek ilk etapta İstanbul olmak üzere Ankara, İzmir, Bursa, Kocaeli de dâhil 33 ilde aynı gün içeri-

sinde 150 bina ve 2 bin konut ve işyerinin yıkılacağını açıkladı. Bir gün içerisinde yapılacak olan bu yıkımlar, binlerce insanı evsiz bırakarak barınma hakkının elinden alınacağı anlamına geliyor.

Zira evleri gönüllü veya gönülsüz yıkılanlara iki seçenek sunuluyor. Bunlardan biri devlet tarafından evlerini gönüllü yıktırılana kira yardımı yapmak -ki ülkemizde devletin yaptığı yardımların sır gibi saklandığı biliniyor. Bir diğer yol ise evleri yıkılanların bankalardan faizle borç alarak rezerv alan-

larına TOKİ tarafından yapılan konutlarda kira karşılığı oturmak. Bankalardan alınacak olan bu krediler, kredileri kullanmak zorunda bırakılan insanları binlerce liralık borcun altına itecek, zaten geri ödeme gücü olmayan halkın büyük bir bölümünün ise, bankalara borçlandırılarak yaşam boyu sömürülüp, hayatları boyunca bankadan gelen faiz borçlarını ödemeye zorunlu bırakılacak.

Yine Erdoğan Bayraktar aynı konuşmasında evlerini yıktırmayan insanların evlerini zorla yıkacaklarını “*Mal hakkı, mülkiyet hakkı kutsal. Ama yaşama hakkı daha kutsal, daha önemli. Yasanın ruhunda bu var, yaptırım gücünde de bu var*” diyerek halkın yaşam hakkından dem vurmış ancak bunları konuşurken, Samsun'da TOKİ tarafından dere yatağına yapılan evlerde 12 insanın sel sonucu yaşamını yitirmesini unutmuş olsa gerek.

Kentsel dönüşüm projesiyle bir taraftan milyonlarca insanın evleri yıkılarak evsiz kalacağı, iş yerlerinin yıkılarak işsiz bırakılacağı ve sisteme muhalif olan mahallelerin, yerleşim yerlerinin daha iyi yaşam aldatmacasıyla talan edileceği görülüyor.

5 Ekim'de ilk yıkımların başlamasıyla, **dev yıkım** projesine girecek olan devletin karşısında, halkın bu konuda biri-

ken öfkesini karşısında görmesi kuvvetle muhtemel! Halkın barınma hakkına pervasız bir şekilde saldırılar, yıkacakları binlerce ailenin evini “dev yıkım projesi”, “büyük yıkım projesi” gibi şaşıaal isimlerle adlandırarak gerçeğin üzerini kapatmaya çalışıyorlar. Ancak bilmeleri gereken bir şey var ki o da, yıkımların kurdukları hayaller için de bir o kadar dev olma potansiyelini içerisinde barındırdığıdır.

Kızıl Bayrak gazetesi toplatıldı!

H. Merkezi: Egemenlerin halka yönelik saldırılar hız kesmeden devam ederken, ilerici-devrimci güçlere yönelik saldırıları da buna paralel artmakta ve sosyalist basın da bundan payını fazlasıyla almaktadır.

Son olarak “Sosyalizm için Kızıl Bayrak” gazetesine de; 14 Eylül tarihli sayısı hakkında mahkemece toplatma kararı verildi. İstanbul 1 No'lu Hâkimliği tarafından verilen toplatma kararında gerekçe; “3713 sayılı Terörle Mücadele

Yasası'nın 6/2 ve 7/2 Maddelerinde düzenlenen “yasadışı örgüt propagandası”, “terör örgütünün açıklamalarını yayınlamak”, “suç ve suçluyu övmek” şeklinde gösterildi.

Kızıl Bayrak gazetesi yaptığı açıklamada “*Ayrıca kirli propagandaya sarılarak infaz listeleri yayınlayan, devrimciler hakkında türlü kirli propagandayı yayan ve cenazelerini almak isteyen ailelere dahi vahşice saldırıyan devlet, kuşkusuz ki devrimci basından rahatsız olmakta ve türlü yöntemlerle sesimizi kısmaya çalışmaktadır*” dedi.

“Devlet kemiklerimizden bile korkuyor!”

390. Hafta

İstanbul: Cumartesi Anneleri 12 Eylül AFC'n dan 32 yıl sonrada yakınlının akibetini sordu. Cumartesi Anneleri, 15 Eylül saat 12.00'da Galatasaray Lisesi önünde, 12 Eylül'ün üzerinden 32 yıl geçtiğini ama hala kaybedilen yakınlarına dair hiçbir haber verilmediğini, hiçbir şeyin değişmediğini belirterek başladı sözlerine.

12 Eylül 1980 yılında yapılan darbeyle birlikte gözaltında kaybedilenlerin aileleri, yakınları söz alarak “kayıplarımız nerede, yereye gömdüğünüzü biliyorsunuz. Hiç olmazsa kemiklerini verin” şeklinde isyan etti. 12 Eylül darbesinde kaybedilenlerin yakınlarından sonra haftanın basın açıklama-

masına geçildi. Nur Süre'nin okuduğu açıklamada bugün 12 Eylül'de kaybedilen onlarca insan için bir araya geldikleri, kaybedilen çocuklarının akibetini sormak için buluştukları dile getirildi.

391. Hafta

Cumartesi Anneleri 22 Eylül saat 12.00'de 391.kez Galatasaray Lise'si önündeydi.

Batman'da gözaltına alınarak kaybedilen İbrahim Çelik ve oğlu Edip Çelik için yapılan bu haftaki eylemde İbrahim Çelik'in kızı Feryal Çelik ilk sözü aldı. Batman'da 18 yıl önce kaybedilen kardeşi Edip ve babası İbrahim Çelik yıllardır haber alınmadığını dile getiren Feryal Çelik duygusal anlar yaşadı.

Daha sonra söz alan Hasan Ocak'ın abisi Ali Ocak, “*Bizleri korkutmaya çalışmalarının yanı sıra ölümlere, kayıplara alıştırmaya çalışıyorlar. 30 yıldır alışmayacağız! Teslim olmayacağız, bunu haykırıyoruz!*” dedi.

Ardından haftanın basın açıklamasını Cumartesi Anneleri adına Başak Can okudu.

CHP, Gülsuyu'nda toplantı yapmak isteyince...

CHP İstanbul İl Örgütü tarafından 21 Eylül Cuma günü Kartal Meydanı'nda düzenlenecek olan “Barış Mitingi” öncesinde CHP Maltepe İlçe Başkanlığı Gülsuyu-Gülensu Mahallesi'nde 20 Eylül akşamında bir toplantı düzenlemek istedi. Bu haber üzerine biz de biraraya gelerek toplantıya katılmaya karar verdik.

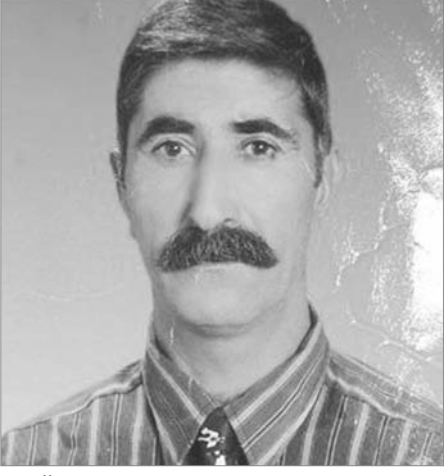
Toplantıda Maltepe İlçe Başkanı **Süleyman Kıpırtı**, Gülsuyu Mahallesi'nin sorunlarını sahiplendiklerini iddia etti. Geçtiğimiz günlerde Malatya Sürgü'de Alevilere dönük saldırının ardından devrimcilerin binbir emekle düzenlediği ve mahalle halkından binlerce kişinin katıldığı yürüyüşün “kendiliğinden” olduğunu ifade eden Kıpırtı “vatanş olarak CHP'nin de bu yürüyüşte halkla yan yana olduğunu” iddia etti. Bunun üzerine biz de tepki göstererek “*yürüyüşün kendiliğinden olmadığını, örgütlenmesinde devrimcilerin çok büyük emeği olduğunu ve CHP'nin bu mahallede devrimcileri yok saymaya çalıştığını*” söyledik.

“*Toplantıyı provoke ederek sorunlarımızı çözemeyeceğimizi, bir sorumluluk varsa sormamızı isteyen*” CHP'lilere ilk olarak; CHP'li Maltepe Belediyesi'nden atılan ve ardından kendilerine “işe geri alma” sözü verilen ama tutulmayan işçilerin geçtiğimiz günlerde CHP Maltepe İlçe Binası'nda yaptıkları eylemin ardından yaşananları sorduk. Orada işçiler binaya girerek eylem yapmış, Maltepe İlçe Başkanlığı da üyelerine “ilçe binamız saldırıya uğramıştır” diye mesaj çekerek işçileri linç etmeye çalışmıştı. Bu soru karşısında egemenlerin klasik tutumunu takınan Maltepe İlçe Başkanı, işe alınmasına engel olduğunu kabul ettiği bir işçi içinse “*provokatördü, marjinaldi*” gibi ifadeleri kullanarak CHP'nin işçilere bakış açısını bir kez daha ortaya koydu.

Bu arada toplantıya katılanlardan bir mahalleli CHP'lilerin bize karşı takındığı saldırgan tutuma tepki göstererek, “*Siz bu mahallede, bu gençlere böyle davranamazsınız. Devrimciler olmasaydı bu mahallede fuhuştan, uyuşturucudan geçilmezdi. Biz bu mahallede yaşıyorsak, devrimciler sayesindeyiz*” dedi ve toplantıyı terk etti. Yine toplantıda bulunanlardan bir mahalleli de yerel seçimlerden önce CHP'nin mahalleye geldiğinde verdiği sözleri hala neden tutmadığını sordu. Kıpırtı'nın ilçe başkanlığına “yeni” başladığı için bunlardan bilgisi olmadığını söylemesi üzerine buna da tepki gösteren mahalleli “*Ne yani! Her yeni gelene biz bu taleplerimizi tekrar tekrar mı anlatacağız?*” dedi.

Tartışmaların artması ve sertleşmesinin ardından toplantıyı sonlandıran CHP heyeti, toplantıyı yapamadan mahalleden ayrılmak zorunda kaldı. Biz de “**Kahrolsun faşist Kemalist dikta-törlük**”, “**Biji Biratiya Gelan**”, “**Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya**” şeklinde slogan atarak, toplantının yapıldığı yerden ayrıldık.

(Gülsuyu Partizan)

Ölüm döşeğindeyken vedalaşamamak ve ölümden çok sevdiklerinin tepkilerini düşlemek... Ne olacağı ve nasıl olacağı bir kurt gibi kemirirken yüreği, anın önemi ve hesabı manidar olmaya başlar. Tüklenen zamanda yakalanabilen her şey kârdır. En acısız vedalaşmadan ayrılık. İşte bu bazen ölümün başka bir tarifidir. Sadece kendin için anı yakaladığın zamana koca bir **hoşçakal** sığdırırsın. 9 Eylül günü vedalaşma özleminin çığlığı bir ayrılığa dönüştü. Ölmeden önce ailesi ile vedalaşma, komşularıyla mangal yapıp, biraz çamur biraz taş parçası ile ellerinde şekillenen gecekondusunda solumak istedi havayı **Muhlis Barut**.

Devlet efradının azgınlaşmış suretlerinde, soytarılaşmış açıklamalarında hemen her gün yeni bir ölüm seyri izlenirken Muhlis Barut hayatını kaybetti. Zira devletin geçmişten bugüne "kan" ile ebedileşen iktidarı ve sürekli sömürü ile güçlenen sermayesinde daha nice ölümleri göreceğiz.

Muhlis Barut'un ölümü bir devlet

Onurlu bir ölümü metanetle karşılayacağım

Sincan 2 No'lu F Tipi Hapishane'de kalan kan kanseri hastası **Abdulsamet Çelik**, Numune Hastanesi'nin "tahliye" raporuna rağmen, 5 defa Adli Tıp'ın ret cevabıyla karşı karşıya kaldı. Çelik DİHA'ya gönderdiği mektupta Adli Tıp Kurumu'nun tavrının hükümetin yaklaşımı ile bağlantılı olduğuna dikkat çekerken, bu durumun zindanlardan çıkan cenazeler ile anlaşıldığını kaydetti. Hasta tutsaklar konusunda yeterince organize olunamamasının bir tercih olduğunu belirten Çelik, "Konu kamuoyunda fazlasıyla anlaşılmalıdır. Bizim 'neden harekete geçilmiyor. Sonuç alıcı

bir yaklaşım sergilenmiyor' deme lüksümüz yok. Kendi adıma böyle bir talebim yok, olamaz da. Zira bu konu vasat düzeyde gündeme getirildikçe, gündemde tutuldukça, belli bir kanıksamaya yol açıyor ve açmış durumda" dedi. Kendisi için hiç bir başvuru, bilgi paylaşımı yapmayacağını dile getiren Çelik, "Her yerde her kurumda durumumuzu izah eden raporlar mevcuttur. Bunu tekrar etmek ve bunu sürekli tekrar etmek anlamsız. Ki bir süreden sonra 'tahliye dilencisi' olgusunun oluşması bile mümkündür. Zira bu onurumuzu kırıyor. Böyle bir şey zemin olmam mümkün değil" ifadesini kullandı. Çelik, "Zindanda da olsam, onurlu bir ölümü her yoldaşım gibi metanetle karşılayacağım" dedi.

Muhlis Barut'a bakınca görünenin ötesi...

gerçekliğinin yanısıra bir toplumun gerek geçmiş gerekse de güncel anatomisini; ancak daimi olan realitesini ortaya koydu. Zira sağlık alanında yaşanan sömürü ve insan sağlığının ölçüm değeri olan paranın kuyusunda yaşama tutunmaya çalışan Barut, gasp edilen haklarını ve ayaklar altına alınmak istenen onurunu korumak için elindeki av tüfeği ile bastı sağlık merkezini. Yeşil kartının iptal edildiğini öğrenen Barut'u, tartıştığı sağlık merkezinde tekme tokat dövülerek dışarıya atılması böylesi bir eyleme yönlendirdi.

Barut ne ilk ne de son! Hasta tutsaklar ölüm döşeğinde!

Barut'un ardından hafızalara yerleşen ve toplumsal hafızada belki de tekrar canlanan bir gerçek de **hasta mahpusların katledilişi** oldu. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün "devreye girmesi" ile tahliye beklentisi içinde olan Barut ailesi, Barut'un ölümünün ardından bir devlet gerçekliğini gördüler.

Hemen her gün tutuklama furiasının arttığı bir süreçten geçerken, dolup taşan hapishanelerle beraber tutsakların yaşam koşulları ve sağlık durumları giderek kötüleşiyor. Yapılan tabutluklar, ölüm mangaları toplumsal dinamizmi yok etme amacına uygun olarak şekillendiriliyor. Kadın sorunu, çocuk sorunu, insan hakları ve demokrasi gibi gerçekler de devlet yaklaşımlarını görmek için seçim meydanlarına, kürsü konuşmalarına ve ulusa sesleniş açıklamalarına

bakmak miyop gözlerle bulanık suda define aramaya benzer.

Öyle ki bugün devletin faşist niteliğini görmek için hapishaneler gerçekliğini görmek yeterli olacaktır. Zira "Adalet" Bakanlığı'nın yaptığı açıklamalar dahi yanıltıcılığıyla ciddi bir gerçeğe işaret ediyor. Açıklamada hapishanelerde hayatını kaybeden hükümlü ve tutuklu sayısının 2000 yılında **193**; 2001 yılında **158**; 2002 yılında **89**; 2003 yılında **163**; 2004 yılında **54**; 2005 yılında **59**; 2006 yılında **157**; 2007 yılında **176**; 2008 yılında **211**; 2009 yılında **196**; 2010 yılında **252**; 2011 yılında **268**; 2012 yılında **70** olmak üzere toplam **2 bin 46** olduğu belirtildi.

Bu tabloda devlet gerçeğine dair bir realite var. Bu tabloda resmi rakamlara göre 302 hasta tutsak daha var. Çok uzaklarda arananın aslında yakında olduğu anlaşıldığında bu zamana kadar yaşananların feryadına sarılmak, çözümden uzak, bireyin kendini anlık rehabilitasyonudur. Zira bugün hapishaneler gerçeğine baktığımızda birçok Muhlis Barut'u göreceğiz. Abdullah Akçay'ın gözlerini Güler Zere'nin inandına gülüşlerini göreceğiz. Ve ayrıca gerçeğin saklanışında gizli olan hesap soruşu göreceğiz.

(Bir ÖG okuru)

"Tecrit öldürüyor..."

İstanbul: İHD Cezaevi Komisyonu 15 Eylül Cumartesi günü Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya gelerek "**Tecrit öldürüyor, F tipi hapishaneler kapatılsın**" dedi. F tipi hapishanelerin can almaya devam ettiğini vurgulayan İHD İstanbul Şube Başkanı **Ümit Efe**, hasta tutsakların ölümüne terk edildiğine ve tüm bu yaşananlar dikkat çekmek için F oturma eylemlerine devam edeceklerini açıkladı.

Efe'nin ardından komisyon adına açıklama yapan **Pınar Yanardağ**; "**Bizler, tanıdığı olduğumuz tecrit işkencesine, mahpusu insandan saymayan anlayışa karşı hep mücadele ettik, bundan sonra da edeceğiz. Hapishanelerde sağlığa erişimin önündeki tüm engeller derhal kaldırılsın**" dedi.

Kürkçüler'de tecavüze uğrayan genç, intihar girişiminde bulundu

H. Merkezi: Adana'da bir internet kafede otururken gözaltına alınan ve tutuklanan A.E, Kürkçüler Hapishanesi'ne konulmuştu. Kürkçüler F Tipi Hapishane'de cinsel şiddete uğrayan A.E, tahliye olduktan sonra intihar girişiminde bulundu.

Balcalı Tıp Fakültesi Hastanesi'ne sevk edilen ve hayati tehlikesi süren A.E'yi, BDP Mersin Milletvekili **Ertuğrul Kürkçü**, BDP Adana İl Başkanı **Uğur Bayrak**, İHD MYK Üyesi **Osman Kara** ve TUHAD-DER yöneticileri ziyaret etti.

18 Eylül günü yoğun bakım ünitesine girip, A.E. ile görüşen Kürkçü, konu ile ilgili DİHA'ya yaptığı açıklama

mada ailenin anlattıklarına ilişkin şunları söyledi: "**Cezaevinde kaldığı sürenin son iki ayında kendisine fiziki işkence, cinsel organlarına copla taciz ve elektrik verildiğine dair iddialar var. İntihar ile iddialar arasında bir paralellik var. Aile ve sağır, dilsiz eşi bize cezaevine girmeden önce genel anlamda sağlıklı olduğunu, 2 yıl aşamadığını ifade ettiler.**"

AKP döneminde hapishanelerin tam bir felakete dönüştüğünü söyleyen Kürkçü, hapishanenin kendisinin bir işkence ortamı haline geldiğini söyleyerek, yaşanan hak ihlallerine değindi.

Çocukların sistematik bir işkenceye

tabi tutulduğunu, özellikle Kürkçüler'e gelen çocukların soyulup üzerlerine su döküldükten sonra hortumla dövüldüklerini ve cinsel tacize uğradıklarını açığa çıkaran raporlar hazırladıklarını söyle-

yen İHD MYK Üyesi **Osman Kara**, A.E.'de de benzer bir durumun yaşandığını, gece uyanıp "**Bana su dökmeyin, dövmeyin, elektrik vermeyin**" dediğini dile getirdi.

"İradeleşmeye karşı imha planı devrede"

İstanbul: Bakırköy Hapishanesi önünde biraraya gelen TUAD, bir kez daha tutsaklar üzerindeki baskı, zulüm ve tecride son verilmesini istedi. "**Tecrit değil özgürlük, savaş değil müzakere**" pankartı açan kitle adına açıklamayı okuyan **Nurettin Kılıç**, "**AKP hükümetinin her alanda gelişen Kürt iradeleşmesine karşı kapsamlı imha planları devreye soktuğunu**" belirterek, buna karşılık tutsakların 12 Eylül'den itibaren hapishanelerde süresiz, dönüşümsüz açlık grevleri başlattığını hatırlattı. Kılıç, Öcalan üzerinde uygulanan tecride dikkat çekerek, devletin ülkenin her yerinde zulüm, baskı ve linç politikalarını artırdığını vurguladı.

Bilinen gerçek Struma

TC devleti 103'ü çocuk 759 kişinin ölümlüyle sonuçlanan Struma katliamındaki sorumluluğunu hala kabul etmiyor...

Tarihi katliamlarla dolu olan TC devletinin bilinmeyen, saklanmaya, çarpıtılmaya çalışılan bir katliamı da 759 Yahudi'nin katline sebep olan **Struma katliamıdır.**

Geçtiğimiz günlerde Ortadoğu'dan, Türkiye'ye buradan da Avrupa'ya gitmek isteyen Suriye, Filistin ve Iraklı 61 mülteci, Ege Denizi açıklarında teknelerinin batması sonucu hayatını kaybetmişti. Şüphesiz bu olay, haksız savaştan kaçan ve ölümlü sonuçlanan ilk olay değil. Ne TC tarihi ne de dünya tarihi açısından. İşte bunlardan birisi de Hitler faşizminden kaçanların yaşamını yitirdiği Karadeniz'de emperyalizmin ve uşaklarının elbirliğiyle yaptıkları Struma katliamıdır. 1942'de yaşanan katliamın üzerinden 70 yıl geçmesine rağmen, bugün Ege Denizi açıklarında 61 kişinin yaşamını yitirmesi ya da Türkiye'ye yerleşen Suriyeli mültecilerin yaşadığı dram; TC devletinin ve uşaklığını ettiği emperyalist ülkelerin "dış politikasına" ve katliamcı geleneğine örnektir.

Struma olayı

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın olduğu 1940'lı yıllarda Avrupa'yı saran Hitler faşizminden kaçmak isteyen Romanyalı 759 Yahudi, Filistin'e gitmek üzere Struma adlı gemiyi kiralar. 12 Aralık 1941'de 10 mürettebatıyla

Köstenci'den yola çıkan gemi bir süre sonra İstanbul'a ulaşır. Gemi içerisinde gıda ve temizlik sıkıntısı çeken yolcular, Türkiye tarafından ülkeye sokulmak istenmez ve zaten arızalı olan gemi 72 gün Sarayburnu'nda bekletildikten sonra bir römorköre bağlanarak Karadeniz'de uluslararası sulara bırakılır. Ve bırakıldığı günün (23 Şubat 1942) sabahına da torpidoyla vurularak batırılır. 759 yolcusu bulunan gemiden sadece 9 kişi Vehbi Koç'un kendi çıkarları için verdiği çaba sonucu, bir kişi de yapılan saldırıdan sonra karaya yüzerek kurtulur. Geriye kalan yolculardan 103'ü çocuk 759 kişi hayatını kaybeder.

Çaresizlik içinde 72 gün ve "yardımsever" TC

O yıllar (bugün açısından da değişen bir şey yok) Türkiye açısından mecliste Mussoloni ve Hitler'in övüldüğü, faşizan derneklerin kurulduğu, basında faşizmi öven yazıların ve karikatürlerin çıktığı, dönemin başbakanı Refik Saydam'ın "*Türkiye başka ülkelerden göçmen kabul edemez*", "*(...) Türkiye, başkaları tarafından arzu edilmeyen insanlara meclâ olamaz*" dediği bir süreç.

Böylesi bir süreçte tabiidir ki TC de kendisine biçilen misyonu oynamış ve savaştan kaçan yolcuları kabul et-

mediği gibi yapılan yardımları da engellemiştir. Bugün her ne kadar "Kızılay yardım etti" denilse de gemi, Türkiye kıyılarına yanaştıktan 15 gün sonra gemiye bir Yahudi çıkmış ve gözlemlenmiştir. Yine iddia edilenin aksine Kızılay değil Türkiye'de yaşayan içerisinde İshak Alaton'un da olduğu Yahudiler yardım etmiştir. Üstelik de "el altından".

Kurtarılan 9 kişi ise tamamen Türk egemen sınıflarının sınıfsal çıkarları için kurtarılmıştır. Kurtarılanlardan Martin Segal, Standart Oil Company of New York (Socony- şimdiki adı ile Mobil Oil) petrol şirketinin Romanya Genel Müdürüdür.

Martin Segal ve ailesinin Filistin vizesi, geminin Köstence Limanı'ndan hareketinden önce verildi. Bu sayede aile İstanbul'a varduktan sonra trenle Filistin'e geçti. Segal ailesinin kurtarılmasında aktif rol oynayan Vehbi Koç aynı şirketin Türkiye temsilcisiydi. Krom ticareti yaptığı bu şirketle ilişkilerini düzeltmek-ilerletmek için yaptığı görüşmelerden Koç, anılarında açık bir şekilde bahseder.

Bugün Struma katliamına dair elimizde "somut", daha doğrusu birkaç aydın yazar, tarihçinin çarpıtmalarla dolu, milliyetçi, devletçi tarih yazıcılığıyla ele aldığı makalenin, romanın dışında kaynak olmaması TC devletinin ve uşaklığını yaptığı emperyalizmin "ekmeğine yağ sürüyor" gibi görünse de bu çarpıtılmış kaynaklarda dahi gerçekler sırtıyor.

Sözünü ettiğimiz bu kaynakların yazarlarının olağanüstü çabalarına rağmen TC'nin katliamcı yüzü bu olayda da karşımıza çıkıyor. Bu yazarlar, Struma katliamının esas yönünü çarpıtıp, Türkiye'yi aklama çabasıyla "*Türkiye, her şeye rağmen üzerine düşenleri bütünüyle yapmıştır*" (Çetin Yetkin "Batılıların Kirli Yüzü: Struma"), "*Suçlamak işin en kolay yanı*", "*Fakat yine de o günün koşullarını dikkate alarak değerlendirmek gerekir*" (Halit Kakinç, Struma) deseler de dönemin Başbakanlarının, Cumhurbaşkanlarının açıklamaları ve Struma katliamı öncesi Türkiye'nin birçok pratiği katliamdaki rolünü gizlemelerine yetmiyor. Ya da Struma gemisini "**Stalin'in emriyle bir Sovyet denizaltısı vurmuştur**" çarpıtmasına en net cevabı ise gemiden sağ kurtulan tek yolcu, David Stoliar İsrail silahlı kuvvetler radyosuna verdiği bir demeçte; "**geminin bir Türk torpido botunun açtığı ateş ile batırıldığını**" söyleyerek verdi.

Şimdi bir düşünün yardımsever Türkiye'nin basınında, Cumhuriyet Gazetesi'nde o süreçte yani gemi Sarayburnu'nda iken şöyle bir karikatür yayımlanıyor; üç kişi oturuyor birisi "*yahu bu Marmara Denizi bu kadar pis kokmazdı*"; diğeri "*normaldir yakında bir Yahudi dolu gemi var, 800 kadar Yahudi'nin kokusu geliyor*" diyerek cevap veriyor.

Yazının başında da ifade ettiğimiz gibi yaşanan Struma katliamının üzerinden 70 yıl geçmesine rağmen, yaşanmış bir deneyim olmasına rağmen bugün TC hala katliamcı, kendinden olmayana uygulanan pratiğine devam etmektedir. Antakya'da mültecilerin yaşadığı yoksulluk-yoksunluk da, yine Antakya'ya yerleştirilen egemen sınıfların sadık "militanlarının" yaşadığı "bol-luk" da bizi doğrular nitelikte.

(İzmir'den bir ÖG okuru)

Ankara emir verdi, 769 Müsevi sulara gömüldü

Tarihten kısa kısa...

► **28 Eylül 1864:** Uluslararası İşçiler Derneği (I. Enternasyonal) Marks ve Engels'in önderliğinde Londra'da kuruldu.

► **7 Ekim 1928:** İstanbul'da tramvay işçileri greve çıktı. Grev 8 gün sürdü.

► **1 Ekim 1949:** Mao Zedung önderliğinde Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu. Çin Komünist Partisi'nin önderliğinde emperyalistleri ve yerli işbirlikçilerini yenmeyi başaran Çin halkı, demokratik halk diktatörlüğünü

inşa etmeye girişti.

► **29 Eylül 1976:** İstanbul Profilo Fabrikası işçilerine saldıran polis bir işçiyi katletti.

► **9 Ekim 1978:** Ankara Bahçelievler'de faşistler 7 TIP'li genci katletti. Devlet faşistlere sahip çıktı ve açılan davada çeşitli cezalar verilmesine karşın faşistlere kimse dokunmadı. Davada bir süre tutuklu kalanlar ise 3. Yargı Paketi ile serbest bırakıldı.

► **1 Ekim 1979:** Niğde Hapishanesi'nde 300 devrimci tutsak açlık grevine başladı.

► **7 Ekim 1980:** Kurtuluş Hare-

keti dava tutsağı **Necdet Adalı** Ankara'da idam edildi.

► **3 Ekim 1981:** Belfast'ta, İrlanda Cumhuriyet Ordusu (IRA) tutsaklarının yaptığı açlık grevi bitti. Zaferle sonuçlanan açlık grevi 7 ay sürmüştü ve aralarında **Bobby Sands**'in de bulunduğu 10 IRA üyesi ölümsüzleşmişti.

► **2 Ekim 1984:** 12 Eylül 1980 sonrası ilk grev Tuzla'da iki tersanede başladı.

► **6 Ekim 1984:** Devrimci Yol dava tutsağı **İlyas Has** İzmir'de idam edildi.

► **26 Eylül 1999:** Devlet, Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'nde (Ulucanlar) katliam yaptı. Hapishane koşullarının düzeltilmesini isteyen devrimci tutsakların taleplerini reddeden idare, bilinçli bir şekilde ortamı gererek katliam için ortam yarattı.

Ulucanlar katliamı **19 Aralık 2000** tarihinde gerçekleştirilen "Hayata Dönüş" katliamının bir provası niteliğindedir. Jandarma, Özel Harekât Timleri'nin gaz bombaları ve kurşunlarla gerçekleştirdiği operasyonda, 10 devrimci tutsak katledilirken onlarca tutsak işkencelerden geçirildi.

Evrensel Bakış

NATO'nun yürüttüğü psikolojik savaşların bir kanıtı daha...

Psikolojik operasyonlar ya da psikolojik savaşları emperyalistlerin ve uşaklarının amaçlarına ulaşmak için kullandığını hepimiz biliriz. Ancak psikolojik savaşın yürütüldüğünün genel kabulü çoğu kez somutta kimlerin ve neyin üzerinden uygulandığına geldiğinde “derin” anlaşmazlıklar kendisini gösterir. Genelde devrimcilerin bu yönlü vurgularına genelde “abarttıkları” söylenir. Ancak her zaman için de egemenler arasında faaliyetlerini anlatanlar da çıkar. Bunun son örneğini, Turquie Diplomatique sayı 43’de çıkan “Irak İşgalinde Yapılan Gizli Operasyonlar” makalesidir. Makalenin yazarı NATO’nun Belçika/Mons’ta bulunan Müttefik Kuvvetler Karargahı’nın Operasyon Bölümü’nde PSİKOP (Psikolojik Operasyon) Başkanı olan Yarbay Steven Collins’tir.

Collins makalesinde, NATO’nun gerek Irak operasyonunda gerekse de Balkanlar operasyonunda “Algı Yönetiminin” ne kadar önemli olduğunu ifade ediyor. Makalede “Algı Yönetimi” ise şöyle tanımlanıyor: “Yabancıların tutumlarını ve tarafsız düşünme yeteneklerini etkilemek için girilen her türlü eylemi kapsar ve Kamu Diplomasisi, Psikolojik Operasyonlar, Kamu Bilgilendirme, Aldatma ve Gizli Eylem faaliyetlerinden oluşur.”

Irak’ta yürütülen psikolojik savaşta Kamu Diplomasisi ile Psikolojik Operasyonları kullandıklarını açık bir şekilde ifade eden Collins, ABD’nin İslam dünyasına yönelik olarak sadece Ortadoğu için kullanmak üzere 750 milyon dolarlık bir fon ayırdığını ifade ediyor.

Genel kanının ABD’nin her şeye kadir olduğu bir ortamda, sürekli olarak işin gerçeğinin böyle olmadığını, ABD’nin hegemonyasının gerilemekte olduğunu vurguluyoruz. Collins makalesinde bu çabanın bugüne kadar bir sonuç vermediğini ifade ettikten sonra, Arab American News yayıncısı Osama Sibliani’den şu alıntıyı yapıyor: “Amerika Birleşik Devletleri halkla ilişkiler görevini Hazreti Muhammed’e bile verse yakın gelecekte bir sonuç alamaz.” Gerçekten de düşünelim, ABD’nin imajını düzeltmek için yoğun bir çaba içerisinde olan ABD ve uşakları, ülkemiz de dahil bölgede ne kadar desteklenmektedir. Bu bile bütün çabaların sonuç vermediğinin en güzel kanıtıdır.

Irak işgalinde uygulanan yöntemler arasında radyo istasyonları kurarak, bildirileri kullanarak doğrudan Irak halkına seslendiği araçları bol miktarda kullandığını makalede ifade ediliyor. Bununla birlikte, Irak işgali sırasında bütün askeri birliklerin içerisine muhabirler yerleştirilmiş, bu muhabirlere görev başlamadan kısa bir askeri eğitim verilerek, ABD askerlerinin psikolojisinin anlaşılması hedeflenmiştir. Bu yöntemin oldukça işe yaradığını vurgulamış durumdadır. Bugün emperyalistlerin uşağı olan Özgür Suriye Ordusu ile cepheye çalışan muhabirlerin ülke kamuoyunu etkilemek için yazdıkları yazıları bu gözle de okumakta fayda var.

Bu çabalara Irak devletinde kara mekanizmalarında yer alan bürokratlara ve görevlilere gönderilen telefon mesajları ve mailerle yoğun bir ablukaya aldıklarını da eklemek gerekiyor. Collins bütün bu uygulamaları “Kara PSİKOP” olarak ifade ediyor. “Kara PSİKOP” uygulamalarında kaynak çok belirgin olarak ifade ediyor. ABD açıktan ya da gizli bir şekilde devlet görevlilerine ve halka çağrı yapıyor: “Saddam’ı desteklemeyin!”, “Saddam’a karşı çıkın gibi.”

Bir de “Beyaz PSİKOP” taktikleri var ki orada kaynak tamamen belirsiz. Halka kendilerinden biriymiş gibi sesleniyor. Irak’ın Tikrit kenti uzun bir süre Saddam yanlısı bir duruş sergilediği için, burada kurulan radyo istasyonu ilk başta Saddam yanlısı, işgal karşıtı bir çizgi izliyor. İlk birkaç hafta böyle devam ettikten sonra, yavaş yavaş işgal karşıtlığını devam ettiren, Saddam’ı da eleştirmeye başlıyor. Süreç bir süre sonra işgal karşıtı bırakılıp, Saddam karşıtlığına döndürülmeye çalışılıyor.

Bütün bu uygulamaların Türk sürümlerini görebiliriz, bilhassa da Kürt sorununda. Öyle ki neredeyse bütün basın neredeyse Kürt halkından yana. Tarafın evrimini bu gözle izlemek faydalı olabilir. İlk çıkışıyla, şimdiki yerini bir hatırlayalım.

Evet, psikolojik savaş elbette önemli ancak, hiçbir zaman belirleyici bir noktada durmuyor. Nitekim ABD bütün çabalarına karşı elde etmek istediklerinden hala uzak kalabiliyor. Esas olan halkın egemenlerle yaşadığı çelişiklerdir, bunları hiçbir kuvvet yok edemez.

“Müslümanların Masumiyeti”: Galası “Evrensel Yahudi” olan filmin ikinci gösterimi

Hegel’in tarih üzerine çok meşhur olan sözünü hepimiz biliriz, hani Marks’ın “ilkinde trajedi, ikincisinde komedi” ekini yaptığı sözü: “Bütün tarihsel büyük olaylar ve kişiler, hemen hemen iki kez yinelenir.”

“Müslümanların Masumiyeti” adlı filmin 16 dakikalık görüntülerinin internete dolanmasının ardından “tarih yineleniyor mu?” demekten kendimizi alamadık. Gerçi mevzu tarihin yinelenmesinden ziyade, egemenlerin, her dönem geçerli olan ama bilhassa kriz dönemlerinde geçerlilik oranı yükselen, kendi çıkarlarını yaşama geçirme tarzlarıdır.

Hepimizin bildiği gibi, Alman faşizmi, Alman burjuvazisinin taleplerini hayata geçirmek için diğer emperyalistlerle bir “ölüm kalım” mücadelesine girişmiş, girişilen mücadeleye haklılık kazandırmak, kitleleri yanına çekebilmek için, Yahudi düşmanlığını körüklemek için hissetmişti. Kullandığı araç olarak da sinema tercih edilmişti. Nazi propagandası taşıyan ve toplumda Yahudi düşmanlığını körükleyen ve Alman egemenlerin politikalarına haklılık taşıyan belgeselin adı “Evrensel Yahudi”ydi.

Faşistlerin çektiği belgeselde Yahudiler, “Batı Medeniyetiyle” kaynaşması mümkün olmayan, barbar ve şiddet yanlısı (yanlış okumadınız Hitler tarafından Yahudiler şiddet yanlısı olarak damgalanmıştır) olarak propaganda edilmiştir. Aynen bugünkü dini inancı Müslüman olan halklar için söylenenler gibi. Faşizm üzerine çalışmalarını bilinen Enzo Traverso’nun söylediklerinden de anlıyoruz: “İslâmofobi günümüzde yeni ırkçılık için, vaktiyle II. Dünya Savaşı’ndan önce milliyetçilikler ve faşizm için Yahudi karşıtlığının oynamış olduğu rolü üstlenmiş durumdadır.”⁽¹⁾ Bu bir tesadüf değildir; aksine egemenlerin politikalarını yaşama geçirme biçimidir.

Filmin etkisi tam emperyalistler açısından beklenildiği gibi oldu. Her ne kadar, hesaplarında, “Libya’da olağanüstü umut ve de-

ğişim döneminde yer aldığı için⁽²⁾ kendisini şanslı gören büyükelçinin öldürülmesi olmasa da. Aynı şekilde vakti zamanında Kaddafi’nin öldürülmesi üzerine “geldik, gördük ve o öldü” diyen Hillary Clinton’un “özgürleştirdiğimiz bir ülkede nasıl olur?” diye şaşırmasın da aldanmamak gerekir. Çünkü Independent’in haberine göre ABD, Libya’daki temsilciliğine yapılacak saldırıyı 48 saat öncesinden haber aldığını açıkladı. Elbette bu gibi durumlarda burjuva basının açıklamaları genelde bilgi kirliliği yaratmak amaçlıdır. Bakıldığında, ABD’nin temsilciliğine yapılan saldırıyı önceden haber almasının da bir önemi yok. Olay sonrasındaki gelişmelere baktığımızda bu durumu daha iyi görüyoruz.

Libya Başbakanı, daha koltuğuna yeni oturmuştu ki, olaylar sonucunda ABD 2 savaş gemisini ülkeye gönderirken, 50 Deniz Piyadesini ve CIA casuslarını Libya toprakları içerisinde konumlandırdı.

Her ne kadar komplocu düşünenler tarafından Arap coğrafyasındaki

gelişmeler ABD ile açıklansa da “Arap Baharı” sürecini, malum devlet tarafından planlanmadığı çok aşikâr. Emperyalist bir devlet olarak ABD, süreçte inisiyatifli sürekli elinde bulundurmaya istiyor. Bunun için de süreç kendisini zorladığında müdahil olabilecek fırsatlar yaratmaya, sürece dâhil olmaya çalışıyor.

Arap halklarının isyanına, koltuklarına daha fazla sıkı tutunarak cevap veren diktatörler, bu fırtınanın karşısında duramadılar.

Diktatörlerin arkasındaki emperyalist güçler de gelişen halk muhalefetini, hareketin kendiliğindenliğini de göz önünde bulundurarak yedekleyebilecekleri

umudu, emperyalistleri bir süre sonra diktatörlerin arkasındaki desteğini çekmesine yol açtı. Elbette böylesi devrimci durumlarda çeşitli siyasi aktörler ortaya çıkar. Ve süreç kendi içerisinde belirsizliği de beraberinde taşır ve işler her zaman planlandığı gibi gitmez.

Nitekim ABD açısından da işlerin planladıkları gibi gitmediği açık... Aynı Irak’ın işgal edilmesi sürecinin getirdikleri gibi... Saddam diktatörlüğünü devirerek Irak’ı kontrol altına almak isteyen ABD, sürecin sonunda sadece Kürt bölgesiyle yetinmek zorunda kaldı. Benzer bir tehlikeyi ABD emperyalizmi de Mısır’da da hissediyor. Zamanında çıkarlarını ABD’yle özdeşleştiren Mısır için, günümüzde Obama’nın şu söyledikleri de böyle yorumlayabiliriz: “Onlar ne müttefikimiz ne de düşmanımız.”

Mısır’da ve Libya’da tehlikenin farkında olan ABD, bir yandan önlem almaya çalışıyor. Bingazi’de kayıp verirken, firçayı Mısır’a basıyor. Mısır’da istediği düzenlemelerin bir an önce geçmesini istiyor ve aynı zamanda Mısır’ın İsrail’e “daha saygılı” bir tavır takınmasını arzular.

“Müslümanların Masumiyeti” projesini ipleri elinden kayan ABD’nin yeniden inisiyatif alma çabası olarak yorumlamak sanırız yanlış olmayacaktır.

Bununla birlikte, bütün burjuva basında bir provokasyon muhabbetidir almış başını gidiyor. Provokasyonlar, burjuva devlet aygıtının vazgeçilmez bir parçasıdır. Esas olan provokasyona katılan kitlelerin genişliğidir. Bu genişlik de bir kez daha göstermektedir ki, Arap halklarında devrimci durum devam ediyor.

⁽¹⁾ Bakınız Ekspres dergisinin internet sitesindeki “Evrensel Yahudi”den “Müslümanların Masumiyeti”ne adlı makalesi

⁽²⁾ Prof. Dr. Celalettin Yavuz’un, 13 Eylül tarihli, “Libya Örneği-ABD Düzen Vermeye Çalıştığı BOP Ülkelerinde Dışlanıyor” makalesi

MLPD heyeti büromuzu ziyaret etti

İstanbul: Almanya Marksist Leninist Partisi (MLPD) Genel Sekreteri ve Devrimci Örgütler Uluslararası Koordinasyonu (ICOR) Sözcüsü **Stefan Engel** ile MLPD Uluslararası İşler Sorumlusu **Roland Maester** gazetemiz Özgür Gelecek’in Ak-saray’da bulunan bürosunu ziyaret etti.

Marksist Teori Dergisi’nin davetlisi olarak Türkiye’ye gelen Engel ve Maester’le son gelişmeler

hakkında tartışma fırsatı bulduk. Emperyalizmin içinde bulunduğu süreç, dünya devriminin yol ve yöntemleri; ülkemizde sınıf mücadelesinin bugünkü seyri ve uluslararası dayanışmanın olanakları dahil olmak üzere pek çok konu hakkında fikir alışverişinde bulduk.

Yayınlarımız Stefan Engelin, “**Küreselleşme Tanrıların Günbatımı/Uluslararası Üretim Yeniden örgütlenmesi**” isimli kitabının basımını gerçekleştirmişti.

ABD Seçimleri Üzerine...

Dünyanın her yerinde, seçimler büyük bir ilgiyle takip edilmiştir. Bütün medya organları günler öncesinden büyük bir tantanayla sayfalarını ve ekranlarının önemli bir bölümünü burjuva partilerin propagandasına ayırırlar. Hele ki, bu seçimler dünyanın en gelişmiş emperyalist devletlerinden ABD'de olunca ilgi daha da artıyor. Ne de olsa, oradaki seçimin sonucu bütün dünyayı bir şekilde etkileyecek.

ABD'de başkanlık için yarışan adayların propagandalarında öne çıkan ortak noktaların nedenleri üzerinde duralım. Tüm seçimlerde ulusalcı dil, partilerin ortak dili olagelmıştır. Bu vurgu ABD için de geçerlidir. Ancak bu seçim sürecinde yapılan propagandada bu ulusalcı özellikler olduğundan daha fazla yapılıyor. "*Tarihin en yüce ulusu*", "*dünyanın lideri*" gibi vurgular, gözümüze sokulmaya çalışılıyor.

Bir ulus ya da bir parti büyüklük vurgusunu abartılı yapmaya başladığında, bunun altında yatan ciddi bir kriz vardır. Bunun en basit sağlamasını Türk egemenlerinin bütün propagandalarına sinen, faşist söylemlerle bezenmiş o büyüklük vurgusunun gerçeklikten uzaklığıdır. Doğru, ABD emperyalizmi uzun bir süredir dünya üzerindeki en büyük hegemonik güç olarak sistemin başını çekiyor. ABD, eski şaşalı günlerinden

oldukça uzak bir noktada. Dünya üzerindeki hegemonyası her geçen gün gerileyen, girdiği savaşlardan kayıplarla ayrılan (Irak, Afganistan vb.), bir ülke durumundadır. 21. yüzyıla oğul Bush önderliğinde dünyaya gerekirse tek başına biçim verme konusunda şaşalı bir giriş yaptıktan çok kısa bir süre sonra tekleyen, dünya kamuoyunu arkasına almaya çalışan, gücünün sınırlarını acı bir şekilde fark eden bir ülke durumuna geldi. Sınırının farkında olan ABD başkan adaylarının, propagandalarında "eski güzel günlerin" özlemini görebiliyoruz.

Cumhuriyetçiler açık bir biçimde eski günlerin söylemine sıkı sıkı sarılıyor. Bush döneminde ortaya atılan tezlerin arkasında durmaya çalışıyor. Bütün propagandalarının ana vurgusu asmak kesmek üzerine. Savunma bütçesinin arttırılacağından tutalım da İran'a saldırıya kadar ne ararsak mevcut.

Bu haliyle "Cumhuriyetçilerin kazanma şansı var mı?" sorusunun cevabı pek kestirilemeye de, 2000'in başından bu yana geçen süreci biraz irdelediğimizde bunun zor olduğunu görüyoruz. Elbette seçimlerde söylenenlerin kitleleri etkilemek üzere propagandadan ibaret olduğunu da unutmamak gerekiyor. Yani Cumhuriyetçiler başkanlık yarışını kazansa da esip gürlene durumları pek gerçekçi değil. Bu durum tersten Demo-

kratlar açısından da geçerlidir. Yani ABD'nin tek başına saldırmaktan sakınmasının Obama'nın kişiliğiyle yakından uzaktan alakası yok.

2007 yılında gerçekleşen ve atlatılmayan kriz ABD'nin bütün ezberlerini bozmuş durumdadır. Hatırlanacağı gibi Bush önleyici savaş doktrini ile ABD'nin tek başına dünyaya şekil verebileceğinden bahsediyordu. Ancak Neo-conların büyük bir umutla başladığı Irak ve Afganistan seferleri tam bir hayal kırıklığına yol açarken, Çin'in 2000'in başından itibaren dünya ekonomisi ve siyasetinde ağırlığını hissettirmesi ABD burjuvazisi açısından can sıkıcı bir durum oluşturuyordu. Tüm bunlar da yetmezmiş gibi 2007 yılında patlayan kriz, ABD'yi iyice köşeye sıkıştırmış durumda.

2007 yılına gelindiğinde gelişmeleri doğru yorumlayamayan Bush'a karşı herkes tepkiliydi. FED Başkanı Alan Greenspan'ın Bush için söylediği "*cumhuriyetçiler gibi düşünüyor ama yapamıyor*" vurgusu bir politika değişik-

liğinin gerekliliğini gösteriyordu. Hatta kendisine "*demokratlar gibi düşün işine çok yarar*" demişliği bile vardı. Greenspan'ın fikirlerinin özeti şuydu: "*ABD artık tek başına hareket edemez.*"

Bu gerçekliğin farkında olan Obama ekibi Bush'tan başkanlığı devralıyordu ve Obama'nın bütün pratiği de Bush döneminin "anti-tezi" gibiydi. Ancak yukarıda da vurguladığımız gibi, bunun Obama'nın kişiliğiyle yakından uzaktan alakası yok. Obama bu süreci yaşama geçiren bir aktördü.

Artık ABD burjuvazisi, her ne kadar dünyanın en gelişmiş burjuvazisi de olsa, tek başına hareket edemeyeceğinin farkında. Bugün kim seçilirse seçilsin, müttefiklerini ve uşaklarını sürece katmadan, dünyanın "efendiliğine" soyunamaz. Bunun için de Cumhuriyetçiler de kazansa Demokratlar da kazansa hemen hemen aynı şeyi yapacaklar. Seçimler neyi yapacakları belli olan burjuvazinin hangi kesiminin yapacağını netleştirecektir.

Pakistan'da yanarak ölen 300'ü aşkın tekstil işçisine dair

Emperyalist tekellerin siparişlerini düşük fiyata hızlı şekilde almak istemeleri ve rekabet tekstil işçilerine düşük ücret, uzun saat çalışma ve sağlıksız çalışma koşullarının dayatılmasına neden olmaktadır. Bu durum da büyük felaketlere sebep olmaktadır. Bunun Pakistan'da 300 tekstil işçisinin yanarak öldüğü faciadan anlamak mümkündür.

11 Eylül'de gerçekleşen fabrika yangınında ölenler için Pakistanlı sendikalar hükümeti ve patronu sorumlu tutmaktadır. Ayrıca Pakistan'da yılda 11 milyar dolarlık mal satın alan tekeller de bu felakette sorumluluk sahibidirler.

Aynı gün çıkan iki yangında 300'ü aşkın işçi yaşamını yitirmiştir. Pakistan Ulusal Sendikalar Federasyonu lideri Nasir Mansoor 11 Eylül gününün Pakistan işçi hareketinin en karanlık ve üzüntülü günü olduğunu ilan etmiştir.

Karaçi'deki fabrika (Ali İşletmesi) ka-

ytdışı-ilegal şekilde üretim yapmaktadır. O gün maaş ödeme günü olduğu için fabrikada diğer mesailerdekilerin de gelmesiyle bin civarında işçi olduğu tahmin edilmektedir. Son 2 yılda 4 kez işyerinde yangın çıkmıştır. Yangın, jeneratörden çıkmıştır ve fabrikada yangın söndürmeye yarar tek bir alet dahi yoktur. Ana çıkış kapısı kilitli, pencereler demir parmaklıklarla örülmüş, yollar ve merdivenler ise bitmiş ürünlerle doldurulmuştur. Acil çıkış kapısı yoktur. İşçilerin hiçbiri kadrolu değildir, taşeron işçisidir. Hemen hepsi sigortasızdır. Bu nedenle şikayet etmeleri de mümkün olmamıştır.

İşçilerin çoğu kayıtdışı olduğu için ölen işçilerin kimlik tespitini yapmak oldukça zordur ve ölü sayısının çok daha yüksek olabileceği tahmin edilmektedir.

Sendika Genel Sekreteri **Mansoor** Pakistan'da fabrikaları ölüm kapanlarına benzetmektedir. Çok büyük acılar yaşan-

madıkça işçilerin yaşadığı zorluklar gündeme dahi gelmemektedir. Ali İşletmesi kayıtsız olduğu halde sanayi bölgesinde üretimini sürdürebilmektedir.

Uluslararası tekeller iş sağlığı ve güvenliğine uygun firmalardan sipariş almak yerine en ucuz ürünü en kısa sürede verene gitmektedir. Aşırı sömürü ve kâr hırsı ise işçi ölümlerini ve trajedilerini çoğaltmaktadır. Pakistan'ın önde gelen ihracatçılarından olan Ali İşletmesinin patronunun yakın tarihlerde bir denetim firmasından sahte bir rapor aldığı ve müşterilerine sunduğu da belgelenmiştir. New York Times'a konuşan işçiler denetim firmasına yalan söylemeleri için baskı gördüklerini belirtmektedir. Çalışma Bakanlığı yetkililerinin denetimi ise patronun onayına bağlı olduğu için işe yaramamaktadır.

Pakistan'da işçilerin % 30'u tekstilde

çalışmaktadır. Çalışma koşulları her yerde benzerdir. Yasalar kesinlikle uygulanmamaktadır. Hükümetse sorumluluğu üstlenmemekte, konunun soruşturulacağını ilan etmektedir.

Sendika, patronun hapsedilmesini ve böyle büyük bir fabrikanın önceki dönemde çıkan yangınlara karşı yasadışı çalışmasına göz yumanların istifasını ve tutuklanmasını talep etmektedir. Ölenlerin ailesine ve yaralılara tazminat ödemesini istemektedir. Taşeron sistemine son verilmesini, tüm fabrikaların sendikaların katılımıyla denetlenmesini talep etmektedir.

Tekstil fabrikaları birer kimyasal bomba niteliğindedir. Tekellerin taleplerine yetişmek için kölece şartlarda çalıştırılan işçiler yangınlarda da yaşamlarını yitirmektedir. Birkaç işçinin öldüğü yangınlar kayda dahi geçmemektedir. Buna karşın örneğin Bangladeş'te 1990'dan bu yana yangınlarda 750'den fazla işçi ölmüştür. Pakistan'daki yangından bir gün sonra Moskova'da merdiven altı bir tekstil atölyesinde çıkan yangında ise 14 Vietnamlı yaşamını yitirmiştir.

"Küreselleşme" yangından ölen işçilerin kaderlerini de benzeştirmektedir.

Pakistan'da yangında yaşamını yitiren 300'ü aşkın kardeşimiz enternasyonal işçi sınıfını yasa boğmuştur. Acısı dünyanın dört bir yanında hissedilmiştir. Bu acı kölece çalışma şartlarına karşı öfkemizi ve sınıfsal kinimizi daha da bilemektedir. (DDSB)

İrkçi ve ayrımcı politikalara protesto

Zürih: İsviçre'de giderek artan ırkçı-ayrımcı yasa ve politikalara karşı, **Anti-Rasistische Platform CH** oluşturularak "İrkçi ve Ayrımcı Politikalara Son, Herkese Eşit Haklar" adlı bir kampanya örgütlendi. İçinde **İsviçre Türküyeliler Federasyonu (İTİF)**'in de bulunduğu platform, **15 Eylül** günü Helvetiaplatz'da bir miting gerçekleştirerek kampanyayı başlattı.

Mitingde platform adına konuşan temsilci, sözde dünyanın en "demokratik" ülkelerinden biri olarak lanse edilen İsviçre'de durumun sanıldığı aksine olduğunu vurgulayarak "*Gasp edilmiş temel haklarımızı geri alma mücadelesi ancak*

ortak, birleşik bir mücadele ile olacaktır" dedi. Kampanya hakkında bilgi veren konuşmacı "**suç işleyen göçmeni sınır dışı etme**", "**bir ailede suç işlendiğinde tüm ailenin sınır dışı edilmesi**" yasaının iptali için imza kampanyası başlatıldığını belirtti.

Son olarak da "*siyasi sığınma talebinde bulunan bir politik mültecinin geldiği ülkede muhalif bir faaliyet yürütmesi yasaklanıyor*" diyen temsilci, İsviçre'de bulunan tüm demokrat ve devrimci güçlerin bu gidişata dur demesi gerektiğini vurguladı. İsviçre'nin pek çok şehrinde milletvekilleri, sendikacılar ve yazarların katılımıyla imza stantları, paneller ve mitinglerle devam edecek kampanya 15 Kasım'da toplanan imzaların parlamentoya sunulmasıyla son bulacak.

TOHUM'u ve hayatı anlamak, yaratmak üzerine...

İnsan yaşamı birçok cümle ve tanım üzerinden kurulabilir. Ben “boş zaman” ve “dolu zaman” üzerinden bir tanımlama yapacağım.

Emekçi bir erkek, günlük işini, geçimini sağlamak için yaptığı işi bitirir ve “**boş zaman**”nda kahveye gider, oyun oynar. Ya da eve gidip ailesiyle zaman geçirir. Emekçi bir kadın, işini bitirdikten sonra eve döner ve ev işlerini yapar. Ev işçisi bir kadının genel uğraşısı evdir. Öğrenci gençlik, okulunu bitirdikten sonra arkadaşlarıyla vakit geçirir, internette gezinir, çeşitli sosyal aktivitelere katılır, “boş zaman”ını böyle değerlendirir. Devrimci bir insan zamanının çoğunu örgüte, faaliyete ayırır. “**Boş zaman**” kavramı yoktur, “**olmamalıdır**”. Onun boş zamanı da bir şekilde faaliyete hizmet etmelidir.

“**Boş zaman**” kavramı daha çok kişinin kendine ayırdığı zamandır. O süreç içerisinde kişi yapmak istediklerini yapar, rahatlamak ister. Peki bizim yapmak istediklerimiz gerçekten neler? Üretim ilişkilerini belirleyenler, tüketim ilişkilerini de boş zamanı da belirlemek isterler. Dolayısıyla bu belirleyici olan sınıflar için boş alan da bırakılmamalıdır. Her alan, egemen sınıfların ideolojisi ile doldurulmalıdır. Halk, bu doldurulmak istenen alanlar üzerinden yaşar hayatını.

Yaşam deyince aklıma gelen belli başlı temel şeyler oluyor. Bunlar; öğrenci olduğum için üniversiteye gitmek, belli başlı konular üzerine okumalar, çalışmalar yapmak, arkadaşlarımla/dostlarımla hayatı ortaklaştırmaya çalışmak, geleceğe dönük belli programlar çizmek ve bunları yerine getirmek gibi şeyler. Sonra fark ediyorum ki “boş zaman”ım bir hayli artıyor. Sonra bir farkındalık daha yaşayıp, “boş zaman” diye oturduğum kavramın aslında çok anlamlı, çok önemli bir dilimi kapsadığını anlıyorum. Çünkü insanın kendine ayırdığı zaman, kendisiyle uğraşması, ilişkilendiği birçok şeyle uğraşması anlamına geliyor. Yani ben kendimi ne kadar “doldurursam”, çevremi, çevremle ilişkilerimi, bakış açımı o kadar dolduruyorum. İçinde bulunduğum darlık-

tan çıkma fırsatını farkediyorum. Dolayısıyla kavram değişip anlam kazanıyor.

Camiamız açısından baktığımızda; birçok alana sahip olduğumuzu ve bu alanlar üzerinden insanlara etki etmeye çalıştığımızı söyleyebiliriz. Gençlik, işçi sınıfı, köy dernekleri, yurtdışı örgütlülükleri, basın-yayın, kadın, hapishaneler, hukuk vb. birçok alanda örgütlüyüz. Bakış açımız, toplumda yer alan bütün boşlukları doldurma, alanlaştırma çabasına denk düşüyor. Bu örgütlülükler üzerinden ideolojik, kültürel birçok değer yaratıyoruz. Ve diyoruz ki: “**Sizin yarattığınız çöküntülerin, hayatların alternatifi olarak, biz böyle değerler, böyle yaşamlar, böyle ilişkiler yaratıyoruz.**”

Biz aslında bu coğrafya içerisinde bambaşka bir dünya yaratıyoruz/yaratmaya çalışıyoruz. Biz “yeni kültür”ü, “**yeni insan**”ı, Türkiye devrimi sürdüğü sürece yaratmaya devam ediyoruz/edeceğiz. Milyonları kendi dünyamız sınırları içerisinde alma gibi bir derdimiz var. Fakat bu dünya nüfusunun artması için dünyamızın gösterişli, çekici bir hâl alması gerekiyor. Bunun için de hem bizim dünyamız dışında kalan insanlara dünyamızın güzelliklerini daha fazla anlatmamız gerekiyor hem de dünyamızı ve dünya

insanımızı güzelleştirmeye devam etmemiz gerekiyor. İki arasında sıkı bir ilişki olduğunu fark ediyoruz. Dünyamızın güzelliklerini insanlara daha yüksek sesle anlatmamız için daha fazla alandan, daha fazla çabayla dünyamızı güzelleştirmemiz gerekiyor. Tersinden baktığımızda, dünyamızı daha fazla güzelleştirmek için, sınırlarımız içerisinde daha çok insanı, daha çeşitli insanı katmamız gerekiyor.

Bu gerekliliklerin bugün için süreç ve gündemimiz açısından karşılığı: **Tohum**'dur.

Tohum, İfade Biçimidir

Hayat, anlayabildiğimiz, görebildiğimiz oranda var ediyor kendini. Ve biz, kendi ifadelerimiz üzerinden yaratıyoruz hayatı. Dönüp kendimize baktığımızda, ifadelerimizin sıradanlaşması, birbirine benzemesi, var olan boşlukları dolduramadığımız anlamına geliyor. Derine indiğimizde, hayatımızın istesek de istemesek de niteliksel olarak sınırlı kaldığını, bu oranda da hayatın tüm renklerine etki edemediğimizi fark ediyoruz.

“Boş zaman”ımızı dolduramıyoruz, dolayısıyla “dolu zaman”ımızı daha anlamlı hale getirme ve buna paralel olarak da “boş zaman”-“dolu zaman” mesafesini azaltma fırsatını kaybediyoruz. Sadece gülen ve ağlayan, sınırlı

mimiklere sahip suratlara benziyor yaşamlarımız. Genişletemiyoruz, var olan yüzlerce mimiği suratlarımızda yansıtamıyoruz. Çünkü o mimikleri yapmayı bilmiyoruz. Ve en iyi bildiğimiz, alışlagelen hayat formlarında yaşamaya devam ediyoruz.

Tohum; Hayat Damarlarımızı Açar, Sınırlarımızı Genişletir

Sınırsız bir dünya için mücadele etmek, özgür olabilmek, hayatlarımıza müdahale ettiğimiz oranda anlamlı hâle gelir. Özgürleşme, özgürleştirme çabası, hayatlarımızı sorgulamakla ve sınırlarımızı genişletmekle mümkün olur. Yaşamlarımızın üzerine gidelim. Korkmadan irdeleyelim kendimizi. Çünkü bu bizim yaşamımız ve bu yaşam her an anlam kazanma derdinde olmak zorunda. Kendimizi anlamamız, kendimizi anlatmamız, gerçekten neyi istediğimiz konusunda rahatlatır bizi.

Birey olarak hepimiz özgün olma çabasını gütmeliyiz. Kolektif bir yaşam, bireysel yolculuğumuzun özgünlüğüyle perçinlenir, çeşitlenir, özgürleşir.

Tohum, Yakıcı Bir İhtiyaçtır

Tohum'un gerekliliğini hissetmeliyiz. Tohum özümze dair olandır. Aşkımızı, nefretimizi, özlemimizi, beklentilerimizi, huzurumuzu, rahatsızlıklarımızı vb. yüzlerce hissi anlatacağımız yerdir Tohum. Yüzümüze katacağımız yüzlerce mimiğin yaratıcısıdır. Hayatımızın önemli bir kısmıdır. Yapabildiklerimizi, yaratabileceklerimizi gördüğümüz, boşluklarımızı tek tek doldurmaya çalıştığımız yerdir. Tohum, hayatı anlamaya, hayattaki çeşitliliği sağlamaya yönelik bir hamledir. Değerlerimizi yaşatmaya, ilerletmeye ve sorgulamaya yarayan bir okuldur. Sıradanlığımızı törpülediğimiz, düşlerimizi ve üretimimizi güçlendiren bir üretim yeridir. Kendi dünyamızı çeşitlendiren, genişleten, sınırlarımız dışında kalan milyonları dünyamıza almak için yarattığımız/yaratacağımız alanlardan birisidir Tohum.

(İstanbul'dan bir ÖG okuru)

Sıradanlıklarımızı törpülediğimiz, düşlerimizi ve üretimimizi güçlendiren bir üretim yeridir.

Kendi dünyamızı çeşitlendiren, genişleten, sınırlarımız dışında kalan milyonları dünyamıza almak için yarattığımız/yaratacağımız alanlardan birisidir Tohum.

"Bir değil, bin defa... İnadına... Tohumu büyütme gerek!"

İstanbul: Tohum Kültür Merkezi; bu ismi ne zaman duysak içimizde bir şeyler canlanır. Ve ne zaman birleriyle sohbet etsek bir şekilde Tohum Kültür Merkezi'nde yaşanmışlıklara değinilmeden geçilmez. Bu öyle bir tohum ki zamanında birçok insanın yüreğine serpilmiş ve şimdi onun ismiyle yapılan gecede binleri etrafında toparlayacak kadar etki yaratmış. Sadece Tohum Kültür Merkezi'nin açılma fikri bile onlarca insanı biraraya topladı. Sanatçıların bile bire bir bu süreçte yer alması ve "Umudu Tohumca Büyütüyoruz" şiarıyla örgütlenen etkinliğe bir şekilde katkı sunuyor olmaları Tohum Kültür Merkezi'nin geçmişte yarattığı değer ve bugüne bıraktığı mirasın göstergesi.

11 Kasım tarihinde "Umudu Tohumca Büyütüyoruz" şiarıyla düzenlenen etkinlikte sahne alacak ve aynı zamanda etkinliğin sunumunu yapacak olan **Pınar Aydınlar** ile kısa bir röportaj gerçekleştirdik.

- **11 Kasım'da "Umudu Tohumca Büyütüyoruz" şiarıyla düzenlenen etkinlik ve devamında Tohum Kültür Merkezi'nin yeniden açılma fikri hakkında ne düşünüyorsunuz?**

- Biliyorsunuz Tohum Kültür Merkezi kültür-sanat alanında pek çok önemli etkinliğe imza atmıştır. Uzun bir zamandan sonra Tohum Kültür Merkezi açılacak ve tohumu umutla büyüteceğiz. Umudu tohumca büyütüp yarınlara gerçekten doğru devrimci sanat anlayışı içinde, kültürel-müzikal çalışmalara yeni ürünler sunmayı hedefliyoruz.

Çünkü bizim Tohum Kültür Merkezi'ne çok ihtiyacımız var. Bugün bu kadar çok saldırının yapıldığı, sanatı ve sanatçıyı çevreleyerek özgürlüğünü belli alana sığdırmaya çalışan AKP politikaları ve devamı işbirlik-

çileri bizi dört bir yandan sarmışken kültürümüzü, değerlerimizi hapsedme çabasıdayken biz de inatla Tohum Kültür Merkezi'ni sahiplenmeliyiz.

- **Siz aynı zamanda bu etkinliğin basın komisyonundasınız. Genel olarak sanatçıların yaklaşımları nasıl?**

- Aslında kime gidilse Tohum Kültür Merkezi'nin adını duyduğu andan itibaren çok sevinerek karşıladı. **Agirê Jiyan**, Arzu, **Bajar**, Emre Saltık ve **İlkay Akkaya** gibi pek çok isim bir kere de olsa Tohum Kültür Merkezi'ne bir ziyaret etmiş ve oradaki etkinliklerin ne kadar olumlu olduğunun bilincindedir. Onun için Tohum Kültür Merkezi'nin açılma fikrine hep beraber çok heyecanlandık. Tabii ki mesele aslında neyi, ne için yaptığımızla ilgili, neyi hedeflediğimizle ilgili.

Bizler bugün kuşatılmış sanat anlayışına karşı devrimci sanatı ve devrimci sanatçı anlayışını yarınlara doğru taşımak için Tohum Kültür Merkezi'ni sahiplenmemiz gerektiğine inanıyoruz. Ve bu bilinçle hareket ediyoruz. Tabii kolay da değil bu, çünkü çok büyük bir etkinlik hedefimiz. 20 binden fazla insan gibi bir hedefimiz var.

Pek çok arkadaşımızla hep beraber taşın altına elimizi koyuyoruz ama diyorum ki ben bu kadar kuşatılmışlık içinde, kuşatma altına alınmış özgürlük anlayışı içinde; biz o kuşatmayı kırıp o sınırı aşmış, doğru müzikal yapılarla ve müzik anlayışı ile siyasetin yaşamın her alanında olması gerekliliği ile ürünlerimizi sunmak için Tohum Kültür Merkezi'ni büyüteceğiz.

- **Sanatçıların bu durumu çok olumlu karşıladığınızı söylediniz. Bunu neye dayandırıyor-sunuz? Tohum Kültür**

Merkezi'nin sanat cephesinde yarattığı değerlerin bunda bir etkisi olduğunu söyleyebilir miyiz?

- Tabii ki, sonuçta Tohum Kültür Merkezi yeni açılacak bir kurum değil. Geçmiş olan bir kurum. Tohum Kültür Merkezi halkın yeriydi. Orada hep beraber türkülerimizi, müzikal çalışmalarını, tiyatral çalışmalarını ve pek çok ürünü bir arada kolektif bir şekilde yapılandırmaya çalıştığımız bir merkezdi.

Bunun devamında bugün sanatçılarımız neden olumlu bakıyor; çünkü en çok ihtiyaç bugün özgürlüklere duyuluyor. Özgürce bir mücadele alanında müziğimizi, sanatımızı yapabilmemiz önemli. Bugün söylediğimiz türküler, tarihsel gerçeklikler politikacıları korkuturken, hapishanelerle terbiye edilmeye çalışılırken sanat ve sanatçıları tabii ki bir değil bin defa inadına umudu tohumca büyütme isteyecek.

- **Sizce alternatif bir kültür sanat merkezi nasıl olmalı?**

- Özgür anlayışları barındırmalı. Devrim ve devrimci yapıya paralel şekilde hareket etmeli. Sonuçta her tarih ve her dönem kendi devrimci anlayışını yaratır. Bugün yaşadığımız ülke koşulları, ülkedeki sosyal, ekonomi, politik sorunlar, katliamlar, kıyımlar, işçi katliamları; bunların hepsi bizim sanatımıza sanatçıya ve sanat anlayışına geliştirdiğimiz bakışta bir yoldur.

Bizler sonuçta halkın gerçekliğinden beslenen insanlarız. Bizim en büyük dayanağımız halk. Çünkü biliriz ki en büyük karar ve dayanak halktır. Onun için bu bir halk mücadelesidir. Ben Tohum Kültür Merkezi'nin açılmasının çok faydalı olacağına inanıyorum. Yeter ki kenetlenelim ve birbirimize bağlı bir şekilde mücadelemize devam edelim.

Tohum Kültür Merkezi yeni açılacak bir kurum değil. Geçmiş olan bir kurum. Tohum Kültür Merkezi halkın yeriydi. Orada hep beraber türkülerimizi, müzikal çalışmalarını, tiyatral çalışmalarını ve pek çok ürünü bir arada kolektif bir şekilde yapılandırmaya çalıştığımız bir merkezdi.

- **Buradan gazetemiz okurlarına söylemek istediğiniz bir şey var mı?**

- Hiç düşünmeyin, çıkın gelin. Orada biz biziz, dostlarımız ve dost sanatçılarımız olacak. Madem uzun bir aradan sonra bizler ağaçlarımızı köklerinden besleyerek umutla büyütecek ve yarınlara ışık tutacağız, bu yoz sistem içinde dimdik durmak için hep beraber tohumun gecesinde olalım 11 Kasım'da.

"Güçlü bir final ve yeni bir başlangıç için...."

İstanbul: "Umudu Tohumca Büyütüyoruz" şiarıyla 11 Kasım günü Sinan Erdem Kapalı Spor Salonu'nda düzenlenecek olan şölenin çalışmalarına start verilmesi amacıyla Okmeydanı'nda **16 Eylül Pazar** günü kitlesel bir buluşma gerçekleştirildi.

Buluşmada gerçekleştirilen açılış konuşmasında; şölenin kampanya açısından güçlü bir final olmasının tek başına yeterli olmadığı vurgulandı ve "Bu etkinlik, aynı zamanda bizim açımızdan yeni ve güçlü bir başlangıç olmalı" vurgusu yapıldı. "Salt konser yapmak istemiyoruz"

denilen konuşma şu şekilde devam etti: "Bizler bu konser çalışması sırasında ulaştığımız kesimlere düşüncelerimizi taşımalyız. Bunu yapabildiğimiz ölçüde etkinliğimiz gerçekten başarıya ulaşmış olur!"

Bu konserin sonucunda en büyük beklentilerden birinin de Tohum Kültür Merkezi'nin açılması olduğu, ama çalışmalarda esasın bu olması gerektiği vurgulandı. Bir kültür merkezinin her daim bir ihtiyaç olduğu vurgulanan konuşmada "Tohum Kültür Merkezi ve önce-sinde yarattığımız kültür konusunda aslında belli bir birikim ve

politikamız olmasına rağmen en büyük sorunumuz bu birikimimizi örgütlenmeye çevirememek olmuştur" denildi.

"Kampanyamızla birlikte Ocak ayından bu yana ciddi bir ivme yakalamış durumdayız" vurgusuyla başlayan konuşmada şölenin istenilen sonuca ulaşabilmesi için kolektif çalışmaya önem verilmesi gerektiği de belirtildi.

Çalışmalar başladığından bu yana gerçekleştirilen çalışmalardan söz edilerek; sanatçıların bir komisyon oluşturulması, şölen yerinin tutulmasından şölenin tanıtımı için rek-

lam şirketleri ve Biletix ile görüşmeye, bir site kurulmasına, irtibat bürosu açılmasına kadar birçok çalışmanın yapıldığı anlatıldı.

Etkinliğin bir şölen havasında geçmesi için daha yapılacak birçok hazırlığın olduğunun belirtildiği konuşmada kolektif çalışmanın önemi bir kez daha vurgulandı.

Konuşmaların ardından sanatçı **Pınar Aydınlar** ve **Mehmet Ekici** "Sadece müzik alanında değil, bu etkinliğin tüm çalışmalarında gönüllü bir şekilde yer almak istiyoruz" diyerek birer konuşma yaptılar. Buluşma Gazi, Sarıgazi, Gülsuyu, 1 Mayıs Mahalleleri ve Özgür Gelecek adına yapılan konuşmalarla ve birçok insanın söz almasıyla devam etti.

Pusula Eleştiri-özeleştiri

“Komünist partisi içindeki çelişme eleştiri-özeleştiri yöntemiyle çözümler.” (Mao Zedung)

Devrimci saflarda eleştiri-özeleştiri üzerine düşünceler sorulduğunda genel doğrulara yakın ifadeler alınır hep. Ağırlıklı yanıt “eleştiri-özeleştiri bir silahtır” denir. Ancak bu yanıtların devrimci yaşamdaki karşılığı her zaman bu kadar kolay olmaz. Özellikle bugün proleter saflardaki en ciddi sorunların başında özeleştiri kültürünün eksikliği gelir. Çok zordur insanların kendi gerçekliğiyle yüzleşmesi, kendi kendisiyle karşı karşıya gelip hesaplaşması. Bunun yarı-feodal toplumsal yapıyla ilişkisi olduğu da unutulmamalıdır. Çünkü yanılmalı, abartılı ve gerçek olmayan eğitim ve kültürel sistem içinde şekillenen insanlar, doğal ve zorunlu olarak kendilerini de doğru tanıyıp-anlayamazlar. Bu gerçeklik içinde eğitilen-şekillenen, yaşayan kişiler olarak bizler proleter devrimci saflara katıldığımızda kendi gerçekliğimizle yüz yüze gelmede sorunlar yaşıyoruz. Değerlendirilmeye tabi tutulan faaliyetlerde küçük burjuva devrimciler her zaman kendilerini bir kenara, dışarı koyarlar. Ve oradan devrimci faaliyete ve kendilerine bakmaya çalışırlar. Devrimci faaliyet içinde görev ve sorumluluklarına ilişkin eleştiri geldiğinde kolay kolay kabullenme içine girmezler. Hatta çok defa tepki-öfke- saldırı ve karşı koymayla tavır geliştirirler.

Oysa eleştiri, küçük burjuva düşünce ve davranışların devrimci temel ilke ve ölçüler ışığında düzeltilmesine açık bir davetiyedir. Yoldaşça bir devrimci uyarıdır. Hatırlatma-yol gösterme-devrimci temelde düzelmeye hizmet eden fikirlerdir. Ancak gerçeklik böyle anlaşılmaz, eleştiriler kolay görülmez ve özeleştiri de kolay verilmez. Ancak bu bakış açısını oturtamadığımızda eleştiri karşısında önce sınırlar gerilir, ses tonu ve yüz ifadesi değişir, bakışlar dostça olmaktan çıkar. Tepki, öfke ve kabullenmeme tutumu gelişir.

Bu durumun iki nedeni vardır. Birinci nedenin toplumsal ve sınıfsal olduğunu belirttik. İkinci neden ise devrimci eğitimden, iddia ve görev anlayışından uzaklıktan gelir. Eleştiriye devrimci faaliyetin zorunlu ve vazgeçilmez bir parçası ve unsuru olarak kabul etmeyen anlayış, eleştiri karşısında direnç gösterir. Düzeltme, devrimleşme için bir çıkış yolu, değişim için bir yöntem olarak görülüp anlaşılmayınca tepki ve öfke devreye girer. Bencillik ve bireycilik üzerinde temellenen ve şekillenen küçük burjuva cehaleti, kolay kolay düzeltme ihtiyacı duymaz ve değişim isteği göstermez. Bu tutumun temelinde kavrayışsızlık olduğu gibi ciddi bir iddiasızlık da vardır. Devrimci iddiası olan daha bilinçli-örgütlü bir şekilde kendisine yönelir, devrim davasına hizmet etmek için kendisini eğitmeye-değiştirmeye çalışır. Bunu bir görev olarak algılar.

Özeleştiri vermeyen, zaten eleştiri görevini de doğru dürüst yerine getiremez. Eleştiri-özeleştiri bir düzeltme/düzeltilme, değişim/değiştirme iddiası ve çabasıdır. Devrimci görevin başarıyla yerine getirilmesi için özeleştiri-eleştiri yaşamsal bir soluk gibi algılanır. Bunun olmadığı, yaşanmadığı bir örgüt ortamında ideolojik-politik-örgütsel sorunların (çelişmelerin) ortadan kalkması beklenemez. Sorunlu bir örgüt, bir komite ve militan, devrimin zorlu ve ağır görevini başarıyla yerine getiremez. Görevler yerine getirilmediğinde örgüt içi güven ve kitlelerin örgüte güveni de olmaz. Böylesi bir durumda örgüt içten içe yavaş yavaş bozulmaya, yozlaşmaya, yabancılaşmaya ve adım adım küçük-burjuva bir karakter kazanmaya başlar. Küçük burjuvazinin örgüt içinde kendisini var edip yaşadığı zemin bu zayıf ve güçsüz zeminidir. Proleter devrimci bir örgüt eleştiri-özeleştiri konusunda bilinçli-örgütlü bir irade koyamadığında süreç içine küçük burjuvazinin hakimiyeti altına girer ve devrim iddiasından uzaklaşarak, devrim biliminden sapmaya, halka yabancılaşmaya başlar.

Eleştiri-özeleştiri sorunu basit önemsiz sıradan bir konu, bir görev olarak algılanamaz. Böyle de bu soruna yaklaşamaz. **Eleştirmek devrimci bir görevdir. Özeleştiri vermek de devrimci bir görevdir.** Proleter devrimcilik bu iki ciddi görevi yerine getirmekle başarılır. Bugün ön plana çıkarılması gereken özeleştiri kültürünün, görevinin kavranması ve uygulanması olmalıdır. Çünkü hemen her alanda en çok sorun yaşanan konuların başında ciddi-tutarlı dürüst bir özeleştiri verme sorunu karşımıza çıkmaktadır. Kendisine dokunmayan, yüzleşip hesaplaşmayan bozulmaya mahkumdur. Halka, örgütüne hizmet ve özeleştiri kültürü, savaşa göre şekillenme görevi bugün ön plana çıkarılmamalıdır.

Her pratik-her adım her örgütsel faaliyetin, bakış açısının, düşünme yönteminin, bilgilenme tarzının, yoldaşlarla ve halka ilişkiler niteliğinin demokratik halk devrimine kilitleme (savaşa göre şekillenme) görevinin başarıyla yerine getirilmesi için ekme ve su gibi eleştiriye, oksijen gibi özeleştiriye ihtiyaç vardır.

Kavgada ölümsüzleşenler

Hasan Hakkı Erdoğan:

1960 Elazığ- Karakoçan doğumlu Hasan Hakkı Erdoğan (Ozan) 1976 yılında Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanıştı. Elazığ, Dersim, Malatya, Maraş, Mersin, İzmir ve İstanbul'da görev yaptı. 18 Eylül 1980'de Proletarya Partisi'ne yönelik gerçekleştirilen operasyonda tutsak düştü. İhanetin diz boyu olduğu ortamda düşmanı kendi kalesinde yenilgiye uğratma şiarıyla işkencehanede ölümsüzleşti.

Kemal Özgül, Salih Kaynar ve Abdullah Yıldır:

Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanışan Kemal Özgül, Salih Kaynar ve Abdullah Yıldır 10 Ekim 1984'te Fransa'da ırkçı faşistler tarafından katledildi.

Osman Özcan Doyuranlar:

Proletarya Partisi'nin birçok alanında çalışma yürüten Osman Özcan Doyuranlar, Haziran 1982'de gözaltına alınarak işkenceye katledildi.

Amutka Şehitleri:

26 Eylül günü Dersim-Hozat'ın Amutka mezarında Ali Karadağ komutasındaki bir TİKKO gerilla birliği, düşman birlikleri ile çatışarak destansı bir direnişe imza attı. Silahlarının son mermisine karşı savaştan birlikte, fedakarlıkların ihanetin çemberini yarıldığı günde, öfkenin bilinçli bir muzaffere dönüştüğü anda Ali Karadağ, Aziz Süre ve Murat Diri ölümsüzleşti.

Dumanlı Şehitleri:

27 Eylül 1989'de Tokat Almus'a bağlı Varzıl Köyü yakınlarında, Dumanlı Dağı TİKKO gerillalarıyla kolluk güçleri ara-

sında şiddetli bir çatışmaya tanıklık ediyordu. Dağ sümüş ihanet çember atmış ve öfke patlamaları ve sloganlar eşliğinde yoldaşlık sıcaklığının anı harmanlanırken emekçi kudretini bilinciyle harmanlayan **Bahattin Günel**, kadına vurulan pranganın parçalama kudretini ajitasyon yapan **Leyla Karakoç**, kendini savaşın içinde çelikleştiren **Ümit Güner** ve irade savaşımını bilgiye dönüştüren **Zeynel Çalpar** ölümsüzlüklerini yoldaşlarına birer intikam yemini olarak bıraktılar.

Pülümür şehitleri:

1990 yılında Ortadoğu'da savaş rüzgarları esmesi sonucu TC, Irak sınırına yığınak yapmış ve İncirlik Havaalanı'ndan kalkan savaş uçakları Irak'ta katliam provaları yapıyordu. Bu süreçte Proletarya Partisi sürece hazırlıksız yakalanmamak için güçlerini daha yoğun bir şekilde gerillada toplamaya başladı. Bu çağrıya yanıt veren **Medet Hoşafçı, Yılmaz Talayhan, Halil Erçiyas** ve **Ayhan Altunbaş** bir gerilla birliği ile buluşmak üzere konakladıkları yerde bir ihbar sonucu düşman güçleri tarafından katledildiler. Halk düşmanı ihbarcı daha sonra TKP/ML tarafından cezalandırıldı.

Cuman Polat:

Urfa Siveerek'te çalışma yürüten Cuma Polat, Siverek Lisesi'nde sosyal faşistlerle girilen çatışmanın ardından 2 Ekim günü sosyal faşistler tarafından katledildi.

Kahraman Ailesi:

1993'te PKK'nin zorunlu askerlik dayatması sonucu zorla gerillaya alınan Murat Kahraman'ın gerilladan

kaçmasının ardından PKK gerillaları tarafından Kahraman'ın evi 9 Ekim günü basılır. Baskın sırasında evde bulunan **Veli Kahraman, Zeynep Kahraman** ve **Meral Kahraman** katledilir.

Halil Türker:

Gılgıj'ın bıçkın delikanlısı Tokat'ın solmaz çiçeği, 1973 doğumlu Halil Türker 1993 yılında Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanıştı. Yeni olmasına rağmen disiplinli duruşu, örgütçü yaklaşımları ile kısa sürede gelişim kaydetti. Tek başına kaldığında da irade bütünlüğünü aşma çabasıyla tek başına parti oldu. Birçok parti militanını sınıf mücadelesinin bağrında çelikleştirilen Türker, Özgür Kemal Karabulut'un şehit düşmesinin ardından gerçekleştirilen operasyonda tutsak düştü. Tutsak bulunduğu Ulucanlar Hapishanesi'nde temsilcilik görevi yaptı.

Temsilcilik görevini 26 Eylül 1999'da Ulucanlar Katliamı'nda da layıkıyla yerine getirdi.

Cihan Fındık:

1979 Dersim Pertek doğumlu Fındık, Partizanların arasında büyüdü. İstanbul'a gittiğinde ilişki kurarak TMLGB içinde örgütlendi. Birçok görevi başarıyla yerine getiren Fındık, 2000'de gerillaya katıldı. Yoldaşı Sinan Günel'in ihbarcısını cezalandırma eylemine giderken düşman pususunda ölümsüzleşti.

Aslan Yıldız:

TKP/ML tarafı olan Aslan Yıldız, 1994 Temmuz'unda kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledildi.

DEVİRİNCİ SAVAŞ POLİTİK BİR EYLEMDİR - 1 -

Sömürü ve zulüm düzeninden bütünlüklü ve köklü bir şekilde kurtuluş programı **Demokratik Halk Devrimi**'dir. İşçi ve emekçiler ve tüm ezilenler ancak bu programla özgürlüğe ve kurtuluşa gidebilir. Bu kapsamlı programın gerçekleşmesi için bir yol göstericiye, öncüye, öndere, kılavuza ihtiyaç vardır. Zorlu, büyük bedel isteyen bu onurlu görevi başarıyla yerine getirecek olan da ancak komünist partisidir. Bu partinin ise çok sayıda feda ruhlu, eğitilmiş, bilinçli, cesur savaşçılara, yetkin kadro ve militanlara ihtiyacı vardır.

Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo ekonomik yapıya sahip ülkelerde köklü toplumsal değişim ve dönüşüm, gerçek kurtuluş programı bir devrimle gerçekleşecekse bunun bir askeri stratejiye ihtiyacı vardır. Halk savaşı olarak adlandırılan kurtuluş stratejisinin günümüzde alacağı mücadele biçimi ise **gerilla savaşıdır**. Bu bir devrimci savaştır.

Devrimci savaş yani gerilla savaşı kendisinden daha güçlü-donanımlı bir düşmana karşı savaşmak kadar sürece ve gelişmelere örgütlü ve iradi bir şekilde müdahale etme eylemidir. Hem de en etkili, en ayırıştırıcı, en eğitici öğeleri içinde barındıran güçlü bir politik nitelik taşıyan bir müdahale eylemidir. Bu müdahale aynı zamanda hem kendi içine hem de kendi dışına yönelik bilinçli, örgütlü ve kapsamlı bir değiştirme ve dönüştürme eylemidir.

Demokratik halk devriminin savaş stratejisi olan halk savaşı, öncelikle kendi içine müdahaledir. Yani devrimci savaş başlatacak, sürdürüp-yürütecek, geliştirip-sağlamlaştıracak, kitlelere mal edecek, ona önderlik edip, yol gösterecek olan Proletarya Partisi, öncelikle kendi içinde bir ideolojik netleşmeye gitmelidir.

Savaş bir politika ise, gerilla savaşı da politik bir eylemdir. Bu anlaşılmasa

“önce politik görevler, sonra savaş görevleri” gibi yanlış anlayışlar ortaya çı-

kabilir, keza bu anlaşılmadan **“önce parti örgütlenmesi, sonra ordu örgütlenmesi”** gibi tek yanlı bir bakış açısının yön verdiği düşünme sistematığıyla soruna-görevlere yaklaşırlar. Dolayısıyla **politika ve savaş, parti örgütlenmesi ile ordu örgütlenmesi ve inşası, bilme ve yapma, madde ve bilinç, özne ile nesne, parti ve kitleler, savaş ve kitleler** birbirinden kopartılarak tek başına ele alınmaz.

Tek yanlı olarak ayırıştırılmaya çalışıldığında ne parti ne kitleler örgütlenbilir ne de güçlü bir silahlı kuvvetler yaratılabilir. Türkiye gibi ülkelerde silahlı kuvvetler yaratılmadan toplumsal sorunları çözme gücü elde edilemez.

Gerilla savaşı politik bir eylem, savaş ve politik görevler iç içe geçmiş demektir. Partiyi örgütlemek gerilla ordusunu örgütlemekle birlikte, iç içe, beraber ele alınır. Bu görevler birbirinden kopartılıp ayırıştırılmaz.

Devrimci politikanın öncelikli görevi somutun kapsamlı tahlilidir. Politik eylem somut koşulların somut tahlili üzerinden yani halkın değişim ihtiyaçları, talepleri, sorunları bunun karşısında düşmanın durumu, politikaları, konumlanışı, örgütlenmesi üzerinden bir değerlendirilmeye gidilerek sürece etkin ve örgütlü bir tarzda müdahale edilir.

Devrimci politika somutu analiz

etmek ise, politika bu görevlerle anlaşılır, öyleyse gerilla savaşından bahsedildiği yerde de somutun tahlilinden bahsediliyor demektir. Somut, mevcut olan gerçeklik yani kitlelerin ve düşmanın durumu somutluk üzerinden analiz edilerek, müdahale ve örgütlenme politikaları belirlenir ve yerine getirilecek görevler tespit edilir. Somutu değerlendirmeler üzerinden belirlenen politikalarla emekçilerin, ezilenlerin durumu değiştirilmeye, sürece etkili ve örgütlü müdahale edilmeye çalışılır.

Devrimci politikadan bahsedildiği yerde kitleleri ve partiyi örgütlemekten bahsediliyorsa gerilla savaşının bahsedildiği yerde de hem bir yandan düşmanı imha etme görevinden diğer

yandan kitleleri ve partiyi örgütleme görevinden bahsediliyor demektir. Buradan anlaşılmalıdır ki; **devrimci politikanın temel ve vazgeçilmez görevleri neyse gerilla savaşının temel ve vazgeçilmez görevleri aynıdır.** Gerilla savaşı aynı zamanda bir irade ve moral savaşıdır. Rakibi üzerinde psikolojik üstünlük sağlama mücadelesidir.

Gerilla savaşı haklı ile haksız, yanlışla doğruyu birbirinden ayırıştırır.

Fark edilemeyi fark ettirir, anlaşılamayana anlaşılır

hale getirir, sahte örtüleri ve sözleri fırlatıp bir kenara atar, gerçekliği en yalın haliyle ortaya çıkarır. Gerçek dostla sahte dostu, gerçek kurtuluş yoluyla sahte kurtuluş yolunu apaçık ortaya çıkarır.

Gerilla savaşı aynı zamanda politik iktidarı teşhir etme mücadelesidir. Kitleler tarafından anlaşılması en açık olan politik teşhir mücadelesidir. Kitlelerin kendi gerçekliğinin farkına varıp

aydınlanması, bilinçlenip safını belirlemesi açısından da en etkili ve sarsıcı ajitasyon ve propaganda çalışmasıdır. Gerilla savaşı aynı zamanda parti kadro ve militanlarını eğitip, yetiştirme, örgütleyip sürece etkin bir şekilde hazırlama aracıdır. Gerilla savaşı bir dizi politik-askeri görevleri iç içe geçirme, tamamlama aracıdır. Devrime ait bütün görevlerin başarıyla yerine getirilmesinin yolu gerilla savaşından, onun süreklilişip, kitlelere mal edilmesinden geçer. Bu görev ve sorumluluk yerine getirilmeden kitle mücadelesi ve örgütlenmesi güçlü ve etkin bir güce dönüşmez.

Gerilla savaşı istikrarlı ve sürekli bir gelişim çizgisi tutturdukça örgüt içinde küçük burjuvazinin var olma, yaşamını sürdürme şansı o kadar azalarak, etkisiz hale gelir. Gerilla savaşının yürütüldüğü, geliştirildiği yerde ideolojik sorgulama, hesaplaşma, mücadele, çatışma ve saflaşma daha kapsamlıdır. Bu mücadele daha etkin ve derin yürütülür.

Küçük burjuvaziye karşı mücadele sürekli, irili ufaklı sayısız çatışmalar ve mücadeleler sonucunda ondan kopuş gerçekleşebilir ve ileri doğru devrimci sıçrama yapılabilir. Gerilla savaşı aynı zamanda kendi içinde küçük burjuvaziye karşı örgütlü bir mücadele yürütme kadar partiyi ve savaşçıları eğitme ve dönüştürme mücadelesidir.

Gerilla savaşı **evrimle/devrim, reformla/devrim, uzlaşmazlık/uzlaşma, savaşla/barış, gerçekle/sahte, proleter devrimcilikle/küçük burjuva devrimciliği, idealizmle/materiyalizm, diyalektikle/metafizik, örgütsüzlükle/örgütlülük, bilinçle/bilinçsizlik** arasındaki farklılıkları ayırıştırarak, farklı iki sınıfa ait çizgileri netleştiren büyük bir uyanış ve büyük bir bilinçlenme ve özgürleşme hareketidir. Devrimci savaşın, hareketin olduğu yerde bilginin hareketi ve gelişimi de beraber yaşanır. Proleter ideoloji gerilla savaşı içinde olduğu kadar hiçbir yerde kendisini örgütlenmez, sınıyıp yenilemez.

Gerilla savaşı içinde bilgi-birikim gerçekleşir. Devrimci bilgide gelişme, derinleşme ve sıçrama yaşanır. Gerilla savaşının süreklilik kazanmasının önemli bir unsuru da küçük burjuva ideolojisiyle hiçbir konuda ve zeminde uzlaşmamaktır. Uzlaşmaya gidildiği anda gerilla alanında ciddi bir duraklama, gerileme ve çürüme başlar. Bundandır ki **düşmanla/dost, proleter ideoloji ile küçük burjuva ideolojisi, proleter yaşamla küçük burjuva yaşam ve pratik** arasında muazzam ölçüde uzaklık ve farklılık çizgileri vardır. Gerilla alanında her pratiğin ve tutumun ideolojik sorgulanmaya, hesaplaşmaya ihtiyacı vardır. Bu görevler layıkıyla yerine getirildiği oranda gerilla savaşı süreklilik kazanabilir.

(Dersim'den bir Partizan)
(Devam edecek)

Yıkım ve Rant Projelerine Karşı Mücadelemiz Sürecek

“Kentsel dönüşüm” adı verilen yıkım ve rant projesi uzun zamandır egemenlerin ve halkın gündemini işgal ediyor. Ekonomik ve siyasal olarak kapsamlı bir saldırı olması, egemen sınıflar nezdinde zamana yayılan bir hazırlık sürecini beraberinde getirdi. Önceki yıllarda çeşitli adlarla “kentsel dönüşüm” projeleri uygulanmış olsa da bu sefer “dört dörtlük” yapılmaya çalışılan bir yıkım planı söz konusuydu. Bunun için öncelikle yerel yönetimler alanında ve yasal mevzuatta yeni düzenlemelere gidildi. Herkesin bildiği gibi TOKİ sürecin ana aktörü haline getirildi ve ardı sıra ise yıkım ve rant saldırıları için Çevre ve Şehircilik Bakanlığı kuruldu. “Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun”un çıkarılmasıyla birlikte sözkonusu yasal ve kurumsal hazırlık tamamlanmış oldu.

Bir yandan ise ideolojik bir hegemonya yaratılmak istendi. Şirketler medyada ve mahallelerde daha fazla görünür oldu. Bu sırada kimi yıkım uygulamaları gerçekleştirildi. Hatta özenti oluşturmak için “cazip” uygulama ve anlaşmaların propagandası yapıldı. Hükümet nezdinde dönüşüm propagandasına paralel meselenin “zor uygulama” yönü sürekli vurgulanırken, CHP nezdinde ise halkın mağduriyetine karşı çıkma gibi bir söylem altında “anlaşma” öne çıktı. Ancak egemen kliklerden hiçbirinin bu projelere karşı olmadığı, aksine projeleri destekledikleri biliniyor. Onlar nezdinde sorunun esası hangi klik veya sermaye çevresinin ne kadar kâr, ekonomik ve siyasal rant sağlayacağına düğümleniyor.

Öteden beri bu süreç işletilirken devrimci güçler, birçok meslek örgütü, DKÖ ve halkın geniş kesimleri nezdinde de gündem oluşturma çabası oldu. Birçok mahallede yeni dernekler kuruldu; devrimci-demokrat mimarlar, şehir plancıları çeşitli çalışmalar gerçekleştirdi ve bu kapsamda halkla buluştu. Bu çabalar yıkımlara karşı kamuoyu oluşturma ve halkın bilinçlendirilmesinde belli bir rol oynadı. Yine az sayıda devrimci gücün yıkım planlarına karşı çalışmaları gerçekleşti. Belediye görevlilerinin, şirketlerin, çeşitli komisyonların cirit attığı belli mahalleleri saymazsak bugüne kadar yıkımlara karşı mücadelenin çok canlı ve somut bir görünümüne kavuştuğu söylenemez.

Pratik sürecin ağırdan işlediği bir dönemde bu biraz da doğal bir durumdu. Bu durumda yapılan çalışmalar, hem faaliyetçilerin hem de halkın bilinçlenmesine yönelik bir işlev kazanıyor,

belli bir tanışıklık ve hazırlık zeminini yaratıyordu. Önemli bir yan olarak da devrimci güçler ve belli oranda halk, yıkımlara karşı direneceklerini egemen sınıflara ilan etmiş oluyordu. Tek başına dahi bu ilanın belli bir anlamı olmakla birlikte, Suriye meselesi ve Kürt ulusal sorunu cephesinde zorlayıcı gelişmelerin yaşanmasının yıkım planlarında da iktidarı daha temkinli hareket etmeye zorladığı söylenebilir. Bu tabloya asgari ücret, kıdem tazminatı, sendikalar kanunu gibi işçi sınıfı hareketinde önemli karşı koyuşlara yol açabilecek saldırı planlarını eklediğimizde, sorunun, bütün bu parçaların nasıl bir denklemin içerisinde hayata geçirilmek istendiği ile ilgili olduğu görülüyor.

Deneyimlerimizle Daha Büyük Görevlere Hazırlanalım

“*Talanın, Rantın, Sömürünün Adı: ‘Kentsel Dönüşüm’ / Yıkımlara Karşı Birleşelim, Örgütlenelim!*” şiarıyla gerçekleştirdiğimiz iki aylık kampanya çalışması yıkım ve rant saldırılarına karşı mücadelenin bir parçası olarak hayat buldu. **Daha baştan çalışmanın içeriği ve amacı bilinçlenme, bilinçlendirme, halkla ilişkilerin güçlendirilmesi ve yıkımlara karşı hazırlık kapsamında değerlendirilmiştir.** Geçen sürede faaliyet yürüttüğümüz alanlarda bu amacın önemli oranda gerçekleştiği söylenebilir. Çalışmalarımızın gerçekleştirildiği bu iki aylık dönemde önemli bir yoğunluk gerektiren başka çalışmalarımızın da olması süreci belli aralıklara bölmüş oldu. Ancak bu öngörülen bir durumdu ve daha fazla yoğunlaşmayı görev olarak önümüze koyuyordu.

Diğer yandan bu dönemde genel olarak “kentsel dönüşüm” saldırıları geri planda kalırken, Suriye ve T. Kürdistanı’ndaki büyük boyutlu çatışmalar gündemi daha çok belirler olmuştu. Buna karşın yıkım saldırılarına maruz kalması muhtemel bölgelerde halkla doğrudan muhatap olunması, yoğunluğu farklılaşsa da bu saldırı planlarının halkın gündeminden çıkmadığını göstermiştir. Burada asıl olan tek başına bu konuya ilgi duyulmasından ziyade saldırının ne kadar bilindiği ve buna karşı mücadele ve örgütlenmeye ne kadar ilgi gösterildiğiyle ilgiliydi. Bu konuda somut gelişmeler sınırlı olsa da genel ilgi ve yaklaşımın olumlu olduğu söylenebilir.

Çalışma kapsamında İstanbul’un her iki yakasından onlarca mahallede yaygın bir biçimde afiş ve sticker yapılmış,

pazarlarda ve merkezi yerlerde bildiri ve broşür dağıtımları gerçekleştirilmiştir. Özellikle kapı kapı dolaşarak hem broşürlerimiz halka ulaştırılmış, sohbetler gerçekleştirilmiş hem de ilişki zemini yaratılmıştır. 1 Mayıs, Sarıgazi gibi mahallelerde devrimci ve demokratik kurumlarla mahalle festivallerini de kapsar şekilde ortak toplantı ve paneller örgütlenmiş, çalışmalarımızın yoğunlaştığı alanlardan Gülsuyu’nda ise Yeni Demokrat Kadın ile ortak şekilde verimli bir ön çalışmayla başarılı bir kitle etkinliği gerçekleştirilmiştir.

Görsel materyaller ile genel anlamda “kentsel dönüşüm” saldırılarına karşı koymaya ve örgütlenmeye dikkat çekilmiş, Partizan olarak bu mücadelenin merkezinde olacağımız ortaya konmuştur. **Ancak daha önemlisi olumlu tepkiler aldığımız halkla doğrudan temas edilmesi ve ilişki zemininin güçlendirilmesi olmuştur.** Diğer yandan hem kendi yoldaşlarımız hem de halka yönelik olarak bilinçlenmeye hizmet eden bir çabadan söz etmek gerekir. Bilinçlenmeden kast edilenin basitçe yıkımlara karşı çıkmakla sınırlı olmadığı, egemenlerin izlediği yol ve yöntemlerin bilinmesi, bunlara karşı hazırlıklı olunması ve alternatifler üretilmesiyle ilgili olduğu açıktır. Bütün bu adımların bizim açımızdan çıktığı tek bir kapı vardır, o da devrim mücadelesidir. Doğal olarak bu çalışmanın gösterdiği ve ifade ettiği şey, her yoldaşın yıkım saldırılarına karşı daha fazla hazırlıklı olması, halka öncülük edebilecek seviyeye gelmesi ve pratikte bunu layıkınca yerine getirebilmesidir. Eğer bunu başarabilirsek çok daha geniş alanlarda

ve çok daha nitelikli bir direniş süreci örmemiz de mümkün olacaktır.

Çalışmalarımızın iki aylık bir süreci kapsayan yoğunlaşmış “hazırlık” kısmı sonlandırılmış olmasına karşın “kentsel dönüşüm” ve yıkımlar sorununun halkın gündemini daha uzun süre işgal edeceği görülmektedir. Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar’ın Ekim ayında yıkımların başlayacağını ilan etmesi, yıkım girişimlerinin artacağını göstermektedir. Doğal olarak sorunun örgütlenişimizin görevlerinde kapladığı yer de önemini koruyacak, çelişki ve ihtiyaca göre şekillenmek esas olacaktır. Ancak önümüzdeki süreçte bu şekillenişini sağlayabilmek o kadar da kolay olmayacaktır. Yıkım saldırıları da dahil olmak üzere belli sınıfsal çelişkiler etrafında bu süreçte yürüteceğimiz çalışmaların, 11 Kasım’da Bakırköy Sinan Erdem Spor Salonunda düzenlenecek şölen boyutundaki merkezi etkinlik çalışmalarıyla paralel yürüyebilmesi gerekmektedir. Eğer bu başarılabilsen birbiri zayıflatan değil güçlendiren bir süreç örülebilecektir. **Kitlemizle ve daha geniş kesimlerle buluşmamıza hizmet eden bir etkinlik çalışması, somut çelişkiler etrafında yürüteceğimiz çalışmalara ve en önemlisi örgütlenmeye de hizmet edebilmelidir.** Tersinden her alanda belli somut çelişkiler etrafında yürüteceğimiz çalışmalar geniş bir kitleyi 11 Kasım’da şölenimizde buluşturmamıza ve daha güçlü mesajlara hizmet edebilmelidir. Bu ise ancak iyi bir planlama, nitelikli bir önderlik, iki kat çaba ve güçlü bir yaratıcılıkla mümkün olabilecektir.

Rantsal dönüşüme karşı mücadele çağrısı

İkitelli’de “kentsel dönüşüm” adı altında rantsal dönüşüme karşı başlatmış olduğumuz, “Yıkımlara karşı birleşelim, örgütlenelim” kampanyamız devam ediyor. Kentsel dönüşüm saldırısının hedefinde bulunan yerlerden birisi de İkitelli’dir. Bizler de burada kentsel dönüşüm saldırısına karşı pazarda bildiri dağıtımı ve sesli ajitasyonla devam ediyoruz. (İkitelli ÖG okurları)

Acele kamulaştırmalarla HES'in yolu açılıyor!

İzmir: Padişah fermanı gibi çıkan Kanun Hükmünde Kararnameler ile nam salan AKP hükümeti; jet hızda çıkardığı kamulaştırma yetkisi ile HES projelerini hızlandırıyor. Son olarak; Bakanlar Kurulu kararı ile; Isparta'nın Sütçüler ilçesine bağlı Kasımlar Beldesi ile Darbükü, İbişler ve Çukurca köylerinin yanı sıra Antalya'nın Manavgat ilçesine bağlı Değirmenözü ve Yeşilbağ köylerinde yaklaşık 500 parsel arazinin acele kamulaştırma yetkisi, hazine adına tescil edilmek üzere Enerji Piyasası Düzenleme Kurumu'na devredildi.

Bakanlar Kurulu'nda alınan 2012/3466 Sayılı karar, 28375 Sayılı Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girdi. Kararda, "Isparta İli, Sütçüler İlçesi ile Antalya İli, Manavgat İlçesinde tesis edilecek Kasımlar Barajı ve Hidroelektrik Santralinin yapımı amacıyla ekli listede buldukları köy ile ada ve parsel numaraları belirtilen taşınmazların hazine adına tescil edilmek üzere Enerji Piyasası Düzenleme Kurumu tarafından acele kamulaştırılması; Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığının 11/7/2012 tarihli ve 739 sayılı yazısı üzerine, 2942 sayılı Kamulaştırma Kanununun 27 nci maddesine göre, Bakanlar Kurulu'nca 16/7/2012 tarihinde kararlaştırılmıştır" denildi.

Yukarı Köprüçay Koruma Platformu

konu ile ilgili açıklama yaparak; kararı devletin 6 köye "el koyma" kararı olarak nitelerken; Kamulaştırma yetkisinin EPDK'na devrinin köylülerin bir avuç toprağına ve herkesin ortak malı olan orman arazilerine "**şirketler adına el koyma**" anlamına geldiğini savundu.

Egemenler eliyle yürütülen HES projeleri; son dönemde dört bir yanı sararak sürüyor. Devlet eliyle sürdürülen projeler köylülerin yaşam alanlarını bir avuç sermayedara peşkeş çekmek, su kaynaklarını ticarileştirerek şirketlere rant alanı yaratmak temelinde sürdürülüyor. Özellikle T. Kürdistanı'nda süren projeler ise; daha derinlikli ele alınarak gerilla ile halkı birbirinden kopartmak ve bölgeyi insansızlaştırmak gibi saldırıları da içeriyor.

Başbakan'ın "**su akar Türk bakar devri bitti**" söylemi ile hızlanan ve artan HES projeleri; havanın, suyun ve yaşam alanlarının ticarileştirilmesi, son süreçte emperyalizmin yaşadığı uluslararası kriz ortamı göz önünde bulundurulduğunda daha bir anlamlı hale geliyor. Emperyalizm ve uşaklarının bu çabası; krizin derinliği ve Suriye, Irak, Mısır vb. ülkelerde süren pazar ve rant arayışının ne boyutta olduğu, adeta kâr edilecek her noktaya hırsla saldırma durumunun da göstergesi. Bu nedenle de, bir anda geçen yasal düzenlemeler; hiçbir engele ta-

kılmadan; planlanan peşkeş sürecinin sorunsuz sürdürülmesine yarıyor.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nca 26 Temmuz tarihinde "ÇED Olumlu Kararı" verilen Kasımlar Barajı için kamulaştırılacak alanların büyük çoğunluğu ise orman arazisi; yine bunun yanı sıra tarlalar, köyler, meyve bahçeleri de var. Yapılacak kamulaştırmalar köylülerin yaşam ve üretim alanlarına yönelirken; özellikle orman arazisi olması da ayrıca değinilmesi gereken bir konu.

Zira; devletin "**orman vasfını yitirdiği**" iddiası üzerinden 2B arazilerine yönelik çıkarttığı yasal düzenleme herkesin malumudur. Geçen sene çıkartılan "Orman köylülerinin kalınmalarının desteklenmesi ve hazine adına orman sınırları dışına çıkarılan yerlerin değerlendirilmesi ile hazineye ait tarım arazilerinin satışı hakkında kanun" ile; orman vasfını yitirdiği kisvesi ile; orman alanları rant alanı olarak peşkeş çekiliyor ve "kentsel dönüşüm" çerçevesindeki alanlar da buna katılarak yetki önceliği TOKİ'ye veriliyor.

Yani bütünlüklü anlamda egemenler; şehirde ve kırdaki yaşam alanlarımızı emperyalist şirketlere ve yerli komprador uşaklarının hizmetine sunmakta sınır tanımıyorlar. Siyanürlü altın aramaları ile

"kentsel dönüşüm" ile, HES projeleri ile, 2B yasası ile bütünlüklü bir saldırı üzerimize akın ediyor.

Böylesi bir süreçte, gelen saldırı dalgasını terse çevirmek için direnişten başka çare kalmıyor. Siyanürlü altın aramalarıyla, HES'ler ile "Kentsel Dönüşüm" saldırıları ile yaşam alanlarımıza saldıran egemenlere karşı; Tortum'da direnen köylüler, Köyceğiz'de, Allioni'de direnenler, geçmişte Bergama köylüleri, yine Gerze, Munzur ve Peri Suyu'nda yapılan köylü eylemleri ve LİMAK şirketine ait olan Pembelik Baraj şantiyesine yönelik yapılan eylemler sürecin alternatifi konumunda.

"Bunlar zaten Rum dölü, bu yüzden istemiyorlar HES'i!"

H. Merkezi: Trabzon'un Çaykara İlçesi Karaçam beldesindeki HES şantiyesinin basılarak iki aracın yakılmasının ardından olaya karıştığı iddia edilerek gözaltına alınan 4 HES karşıtı tutuklandı.

Trabzon'un Çaykara İlçesi Karaçam beldesindeki HES şantiyesini basan bir grup, güvenlikçileri etkisiz hale getirdikten sonra 2 iş makinesini ateşe vermişti. Bölge halkının karşı çıktığı HES şantiyesine yönelik

baskının ardından, mücadelenin önde gelenlerinden 4 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınan **Murat Sarı, Alaattin Sarı, Ahmet K. ve Mustafa G.** çıkarıldıkları mahkemece tutuklanarak Trabzon Bahçecik Hapishanesi'ne gönderildi.

Olayın ardından açıklama yapan Trabzon Valisi Recep Kızılcık'ın, "**Bunlar zaten Rum dölü, bu yüzden istemiyorlar HES'i**" dediği iddia edildi.

Peri Vadisi, devlet ve Limak tarafından gasp edildi

Dersim: Barajlarla, operasyonlarla, orman yangınları ve mantar gibi türeyen karakollarla devletin Dersim topraklarına ve Dersim halkına dönük imha ve inkar politikaları hız kesmeden devam ediyor.

Bu topyekun saldırılara direnen Dersim halkı direnişine direniş katmaktadır. TC devleti kurulduğundan bu yana Dersim toprakları sürekli bir saldırıya maruz kalmıştır ve şimdi de baraj yapımları ile sular altına gömülmeye çalışılmaktadır. Dersim halkının, saldırı-

lar karşısında sessizliğe boğulmayı kabul etmemesi üzerine devlet bölgeyi insansızlaştırmaya yönelmiştir. Ve devreye baraj yapımları girmiştir.

Devletin bu saldırıları karşısında birçok direniş örgütlenmiştir. Ancak son dönemlerin en direngen duruş Peri Vadisi'nde gösterilmiştir. Bilindiği gibi bir buçuk yılı aşkın süre içerisinde Limak şirketini acizleştiren güçlü bir direniş örgütlenmiştir. **Peri Suyu Özgür Köylü Hareketi** olarak Pembelik Barajı yapımına karşı topraklarını korumak için köylülerin içinde bulunduğu bir örgütlenme yaratılmıştır. Baraj yapımına karşı kurdukları çadırlarda nöbet tutarak, basın açıklamalarıyla ve şirketin tüm saldırılarına karşı gösterdikleri militan duruş ile güçlü bir ses olagelmiştir.

Bu duruş Dersim'de ve genelde baraj yapımlarına karşı geliştirilen örgütlen-

melerde bir etki yaratmıştır. Tabii bu direngen duruşa karşı devlet de sessiz kalmamıştır. En son bilindiği gibi Munzur Festivali öncesi Peri Vadisi'nde bir etkinlik düzenlenmiş ve bu etkinlik içerisinde **Peri Özgür Köylü Hareketi** önderliğinde birçok DKÖ'nün de bulunduğu yürüyüşle bir basın açıklaması gerçekleştirilmiştir. Gerçekleştirilen bu kitlesel etkinlik ve basın açıklaması, baraj yapım(lar)ı karşısında kitlenin kararlılığını göstermiş ve Limak şirketine geri adım attırmıştır. Ancak bu durum karşısında Bakanlar Kurulu çıkarttıkları istimlak (acil kamulaştırma) kararı ile Limak şirketinin baraj yapımının önünü açmıştır.

Ardından Limak ve devlet ortak bir şekilde baraj yapımına başlamış ancak öncelikle köydeki direnişi kırıp çalışmalara başlamayı hedeflemişler ki yaptıkları operasyonla kolluk kuvvetleri ve tüm gücü ile köyde bir yığınak gerçekleştirmiş hatta operasyon yapmış ve

köylüleri getirdikleri helikopterlerle gözaltına almışlardır.

Yedi köylünün tutuklanması üzerine köylüler üzerinde bir korku psikolojisi estiren devlet ve Limak şirketi, bu durumu fırsat bilip direniş çadırını yıkıp, köprü yapmış, ormanları yakmış ve baraj yapımına başlamıştır. Hatta Bakanlar Kurulu'nun istimlak kararını yayımlaması sonrası şirket özel güvenliğe dahi ihtiyaç duymamakta ve artık "güvenliği" Özel Harekatçılar tarafından sağlanmaktadır.

Tutuklu köylülerin bırakılması ile direnişin yeniden örgütlenmesi kararı alınmış ve Dersim'deki devrimci ve demokrat kurumların da nöbet çadırında köylülerle ortak nöbet tutması kararlaştırılmıştır. Bunun üzerine nöbet tutan köylüler gözaltına alınmış ve çadır yıkılmıştır. Limak şirketi, Bakanlar Kurulu'nun istimlak kararı ile köylülere ait toprakları gasp etmiş ve baraj yapımına devam etmektedirler. Devletin Dersim'deki ve bu dönem için özelde Peri Vadisi'ndeki saldırılarına karşı örgütlü güce ihtiyaç olduğu bir gerçektir.

Fotoğrafın anlamı, anlamın propagandası

Hayatın dijital kayıtlarla afişe edilen gerçekliği bugün birçok konuda toplumsal yaşantıyı göstermeye devam ediyor. Her şeyden önce fotoğraf bir propagandadır.

Tamamlanmamış hikayeler, yaşamdan kesitler bizlere paketler dolu anlamlar gönderiyor. **Ne kadar çok anlamı yaşamsallaştırıyoruz ve ne kadar çok üzülmüyoruz diyebilmenin ve bunun nedenlerini aramanın temeli, yaşama bakış açısında gizli.** Ancak garip olan şu ki dijital kayıtlardan bize gelen bütün acı şeyler elden ele dolaşıyor ama kimse bunun farkına varmıyor ve yaşam kaldığı yerden devam ediyor. Fotoğraflarda gizli olan duygu mu politikliğini yitirdi yoksa politik bakış açısından uzak çekimler mi bu aleme hükmetti?

Bu sorunun cevabının ayrıntısı elbette işin öznesinde, üretimi gerçekleştirirken gizli. Öyleki son süreçte çokça dillenen fotoğrafçılık söylemi bu konu üzerinden gelinen noktayı açıklıyor. Genel manada fotoğrafçılık stüdyo ortamlarında herhangi bir resmi işlem için yapılan iştir. Ancak bir kere elinizde fotoğrafla dışarıya çıktı mı artık mesele değişmiş demektir. Yaşamın politikliği -niteliği ayrı bir tartışma-içinde artık bir bireysindir. İşte tam da burada yaşamdan makineye yüklenenecek her fotoğrafın bakış açısı önemlidir. Bu açıdan bu bakış açısının devrimci olması bize çeşitli görevler yüklüyor. Biz bu anlamda bir gazeteci ve propagandistiz artık. Bir devrimci elindeki bir fotoğraf makinesi ile teorisine somutluk kazandırabilir, bu teoriye duygu katabilir.

Önemli olan duyguların yorumlanabilmesidir. Bizler açıdan bu duyguların örgütlenebilmesi önemlidir.

(Bir ÖG okuru)

7. Geleneksel Sarıgazi Festivali gerçekleştirildi

Kartal: Aralarında Partizan'ın da bulunduğu devrimci, demokrat ve yurtsever kurumların bir araya gelerek örgütlediği 7. **Geleneksel Sarıgazi Halk Festivali 15-16 Eylül** tarihlerinde gerçekleştirildi. Festival boyunca Umut Yayıncılık kitaplarının, Özgür Gelecek gazetesi, Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik dergilerimizin tanıtımını ve dağıtımını yaptığımız standımızda ayrıca 11 Kasım günü düzenlenecek "**Umudu Tohumca Büyütüyoruz**" etkinliğinin tanıtımını da yaptık.

"Kadını tecavüzcüsünden çocuk doğurmaya zorlayamazsınız!"

Festival öncesi 14 Eylül günü Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde kadın temalı bir fotoğraf sergisi açıldı. İlgi gören serginin yanı sıra bir de sokak tiyatrosu gerçekleştirildi. İlkel kominal toplumdan günümüze kadının yaşamı içerikli tiyatro ilgiyle izlendi. Tiyatronun ardından Üçler Market önünde bir araya gelen ve aralarında Yeni Demokrat Kadın'ın da bulunduğu kadın kurumları Demokrasi Caddesi boyunca bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Eylemin ardından kitle "**Kürtaj, Savaş ve Kadın Emegine Dönük Saldırıları**" konulu panele katıldı. Panelde ilk olarak konuşan Av. **Sevinç Sarıkaya** "Kürtaj ve Saldırıların Hukuki Boyutu"na değindi. "**Hiç kimse bir kadını tecavüzcüsünün çocuğunu doğurmaya zorlayamaz**" diyen Sarıkaya rakamlarla doğmamış çocuğun hakını koruyan devletin varolan çocuklara nasıl baktığını hatırlattı.

Ardından konuşma yapan THY direnişçisi **Deniz Eray**, THY'de kadına yönelik şiddet ve sömürüye değindi. Hemen her yolcu tarafından tacize uğradıklarını belirten Eray, bu saldırıların THY yönetimi tara-

findan görmezden gelindiğini ve tacizde dahi müşterinin daima haklı olduğunu ve buna uygun davranmaları istendiğini belirtti. THY direnişçisi **Özlem Altıok** ise konuya uygun açıklama ve örnekler vererek konuyu derinleştirdi.

Ardından sözü BDP İstanbul İl Başkanı **Asiye Kolçak** aldı. Kolçak önce THY işçilerini selamladı ve "**hiçbir hak savaşmadan kazanılmıyor**" dedi. Kürt kadınına yönelik saldırılara değinen Kolçak kadının özgürlük mücadelesinde kadının önemli bir yerde durduğunu söyledi.

1. GÜN: Festival konserlerle devam ediyor

Festivalin 1. gününde ilk olarak "**Ortadoğu'da Siyasi Durum ve Savaş**" konulu bir panel düzenlendi. İlk olarak konuşma yapan **Temel Demirer**, "**Ortadoğu'da yaşanan Arap Baharı ezilenlerin isyanıdır. Arap Baharı emperyalizmin bir oyunu değildir. Yoksul ve aç insanların ayağa kalkışıdır**" dedi. ABD'de geliştirilen yeni Ortadoğu politikalarına değinen **Av. Ahmet Hacıoğlu** ise, ABD'nin Ortadoğu'da kendi güçleriyle savaşlar çıkarma eğiliminde olmadığını ve çıkarlarını adım adım Uzakdoğu'ya kaydırma hedefinde olduğunu anlattı.

Panelin ardından Tiyatro Simurg tarafından "**Yaz ki Bahar Olsun**" isimli bir tiyatro gösterisi gerçekleştirildi. Tiyatro gösteriminin ardından festival konserlerle devam etti. Sahneye ilk olarak **Grup İsyen Ateşi** çıktı. Bu sırada havai fişek gösterisi gerçekleştiren Partizan kitle meşalelerle

alana girdi. Aynı anda festival alanına pankart asıldı. Marş ve türkülerle halkı coşturan İsyen Ateşi'nin ardından **Erdoğan Emir** ve **Rapzan Belagat** sahneye çıktı.

2. GÜN: "Tutsak öğrencilere özgürlük"

"**Aleviliğin Devletle Olan Sorunları**" başlıklı bir panel düzenlendi. İlk sözü PSAKD adına alan **Tayfun Budak** Alevilere karşı son dönemlerde yapılan saldırılara değindi. Panelde Hubyar Derneği Başkanı **Ali Kenanoğlu** Aleviliğin kimlik ve inançlar üzerinden geliştireceği politikaların önemine dikkat çekti. Panelde son olarak TV 10 Koordinatörü **Şükrü Yıldız** söz aldı.

Panelin ardından Demokrasi Caddesi üzerinde bulunan Üçler Market önünde "**Tutuklama terörüne son tutsak öğrencilere özgürlük**" pankartı arkasında bir araya gelen aralarında **Yeni Demokrat Gençlik**'in de bulunduğu gençlik örgütleri, tutuklu öğrencilerin serbest bırakılmasını talep eden bir yürüyüş gerçekleştirdi.

ÖYKÜ DURAKSAMA

Hayatın dijital kayıtlarla afişe edilen gerçekliği bugün birçok konuda toplumsal yaşantıyı göstermeye devam ediyor. Her şeyden önce fotoğraf bir propagandadır.

Okumak bilgilenme sürecinin bir parçası olduğu gibi irdelemektir aynı zamanda. İrdelemek, içindeki anlama çabasının pratikteki yansıması... Elindeki kitap da bu yansımanın bir göstergesi. Kitabın adı "**Sömürgeci ve sömürgeleştirilen insan**". Yazarı "**Albert Memmi**". Kitabın önsözünü Jean Poul Satre yazmış. Arka kapığında da yine ondan bir alıntı var.

Elindeki kitabı yaslanır vaziyette oturduğu ranzasının yanındaki taburenin üstüne bıraktı. Elini ensesinden birleştirip iyice yatağa yerleşti. Gözleri beyaza boyanmış tavan da gezindi. Satre'nin sözünü beli belirsiz bir sözle tekrarladı. "**Bu halkın felaketi onun cesareti olacaktır.**" Duraksadı bir an. Öyle miydi gerçekten, yoksa cesaretimiz felaketimiz miydi?! Gözleri dalgınlaştı aklındaki soruyla birlikte, bir süre beyaz boyalı betonda takılı kaldı. Evet ve hayır arasında savruldu, görecelilik durağında konakladı. Takılıp kalan gözlerini dalgınlıktan kurtardı.

23 saat tutulduğu kafesle eş hücreci, yazın yakan, kışın donduran duvarlarla çevrili

hali, akmayan sular, boğuculuk hissi veren havasızlık. Ve dahası en yakıcı olan da insansızlık. İnsansızlık! Tuhaf bir kendine hapislik hali. Susuzun suya hasreti. Yaşamın renklerini, görmeden, dokunmadan hıncı öfke ve nefretle karılmış beyinleri, çağın Dehak'larını şu kirlili boyalı duvarları gri telleri, kapıları aşarak paylaşma yaşama dâhil olama çabası... İnsanlığın sönüp giden dinmeyen derinleşen sancısı. Bunlar bir felaket olarak değerlendirilebilirdi. Derin bir nefes alma ihtiyacı hissetti. Ranzasından kalkıp havalandırma manzaralı açık pencerenin arkasında durdu. Bakışlarını insanda sıkıntılıymış hissi uyanıran bulanık bir maviye bürünmüş gökyüzüne çevirdi. Her hanenin bir ağıta dönüştüğü doğduğu toprakları düşündü. Yoksulluk gibi acı denizinin de sınırı yoktu halkından yana. Binlerce çift gözde yoksulluğu, çaresizliği ve açlığı gördü. Ama onu en fazla etkileyip sarsan bunları bir çocuğun gözlerinde görmek oldu. O an onları lanetleyen düzeni o da lanetledi. Değiştirmeliydi var olanı. Önce öğrenmeli, kavramalıydı olanı ve olması gerekeni. Öğrendi ve kavradı. Kavradıkça güçlendi. Kattıkça çoğaldı. Umutsuzluğun umuda nasıl dönüştüğünü gördü. Ölüm ve yaşam arasındaki ince çizgiden defalarca geçti. Yoldaşlarının halkının omuzlarında on binlerle bir ayrıcalık gibi uğurlanışlara tanıklıklar etti, gözleri dolu dolu yüreği onur ve acıyla.

Dillerindeki marşlar, sloganlar, zılgıtlar yarınlara müjdesi gibiydi. Mutluluğu kan revan içinde yaşam ve umudu savunarak bizleşmekte buldu. Bugün yalnızlığı da çoğaltabiliyorsa da yine umuttan yana tavır koymasındandı. Hayır, onun cesareti felaketi olmadı. Bugün burada reddime karşılık tutsaksam, güneşe ve sevdiğime hasret. Bunca eza reva görülüyorsa biraz da kendi adaylığındandır diye düşündü.

Koridora açılan kapının kilidine giren anahtar sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Gözleri önce kapağa sonra kolundaki saate kayd. Gülümsedi. Sabırsız bir hal aldı kalp atışları. Akrep ve yelkovan onu bir saatliğine havalandırmaya davet ediyor. Diğer hücrelerdeki tutsaklarla bir kapının eksilme vakti olduğunu söylüyordu. Kol döndü kapı açıldı. Sarıya boyalı saçları ilgisiz ve acele haliyle hücreye giren gardiyan bir yandan elindeki anahtarları karıştırıyor, bir yandan da daha kapıyı açmamışken kapatmaya geleceği saatten bahsediyordu. Üstüne de yarın üç aylık iletişim cezasının başlayacağını söyledi. O kabanar öfkesine karşılık dinginliğini korumaya çalışarak tek kelime etmeden gardiyanın işini bitirip çıkıp gitmesini bekledi. Gardiyanın hücreden çıkışı, sertçe kapatılan metal kapı ve anahtarın kilitte dönmesiyle taçlandı...

(Bir Partizan)

Doğru bir devrim stratejisi doğru bir çalışma tarzıyla başarıya ulaşabilir!

Mao yoldaş neden bir devrimci parti olmalıdır sorusuna verdiği cevapta özetle şunları söyler: Böyle bir parti olmadan halkın düşmanlarının zulmünü yok etmesi mümkün değildir. Biz komünistiz, düşmanı alt etmede halka önderlik etmek isteriz, dolayısıyla saflarımızı düzenli tutmalı, uygun adım yürümeli, birliklerimizi seçkin birliklerden silahlarımızı iyi silahlardan oluşturmalıyız. Bu koşullar sağlanmadan düşman yenilgiye uğratılamaz.

Peki safları düzenli tutmayı, uygun adım yürümeyi, seçkin birlikler kurup silahlarımızı iyi silahlardan oluşturmayı nasıl başaracağız? Bu konuda neler yapılmalıdır. Önümüzdeki engeller nelerdir?

Bu yazıda doğru bir çalışma tarzının önemi ve bununla bağlantılı olarak doğru bir çalışma tarzı izlenmesinin önündeki engellerden birkaçına değinmek istiyoruz. Ama önce "çalışma tarzı nedir?" sorusunun cevabını irdelemekte fayda var. Çalışma tarzını, önümüze

koyduğumuz ya da konulan bir işi, görevi yerine getirmek için yapacağımız ön hazırlıktan -olayı ya da olguyu tanıma safhası da dahil- sonuçlandırılmasına kadarki süreci ele alalım olarak ifade edebiliriz. Bu süreçte doğru bir incelemeyle birlikte geliştirilen çalışma tarzı yoksa o işin başarıya ulaşması tamamen tesadüflere bırakılmış demektir ki bu tarz bizim tarzımız olmamalıdır. Bu tarz terk edilmelidir, evet, ama nasıl?

Öznelci tutum bu konudaki bildik zafarlarımızdan biridir. Mao yoldaş öznelciği parti ruhunun saflaşp sağlanmasında ve zafere ulaşabilmesi

için alt edilmesi gereken zorlu bir düşman olarak ifadelendirmiştir. Öznelci tutuma sahip olan bir kimse gerçeği olgularda aramaz. Sorunu, olayı ya da olguyu sistemli ve ayrıntılı bir şekilde inceleyemez. Görünen ona yeterli gelir, ona öyle geliyorsa öyledir. Olayların tek ya da birkaç yanını öne çıkarır, parça-bütün ilişkisini doğru kuramaz. Bu tutuma en iyi örneklerden biri belki de çalışmalarını somutluktan uzak, günün ihtiyaçları doğrultusunda değil amaçsızca sırf inceleme yapmış olmak için yapanlardır.

Bilgi teorisi bize, pratik-teori ve teorik pratik yani insanın üretim faaliyeti

içinde elde ettiği bilgiyi sentezleyip yeneden yaşama ya da pratiğe sunarak sürekli geliştirmemizi söylemektedir.

Bugün sınıf mücadelesi yürüten devrimciler için sarmalın ayaklarının birinin bu olmaması gerek. Bu bilginin eksik ve tek yanlı olması demektir. Sadece kendi pratiklerinden çıkan sonuçla yetinip hareket edenlerin yolu dar pratikçiliğe, sadece teorik çalışma yapanların yolu ise dogmatizme çıkar ki her ikisi de başarısızlığa götüren yanlış çalışma tarzlarıdır. Ancak devrimci teori ve pratiğin birliği ilkesi yaşama geçirildiğinde teori ve pratik öznelci tutuma karşı elimizde iyi bir

silaha dönüşebilir.

Yine doğru bir çalışma tarzını, MLM bir tutuma sahip olmadan kazanamayız. MLM düşünce tarzına sahip olmak bilimsel olmayı gerektirir. Faaliyet yürüttüğümüz alanı, genişletirsek bölge ya da ülkeyi bile ele alsak buranın dünnünü ve bugünkü koşullarını incelemek tahlile tabi tutup senteze vardırarak somut durumu bilmek için gereklidir.

Somut durumdan hareket edip bu doğrultusuda faaliyet yürütüp çözüm üretme yoluna gitmek doğru bir çalışma tarzı izlenmesi için yapılması gerekenlerdendir. Mao yoldaş "Somut

durumu bilmeden siyasette ustalaşamayız. Siyasetle ustalaşmadan dünyayı değiştiremeyiz. Değişim aynı zamanda hareket demektir" diyor. Duralamaksa şairinin dediği gibi "hayatın yaraları". Bizi durursak yaşamın yaraları her geçen gün daha da artıp derinleşecek. Renkleri soluklaşacak. Öyleyse doğru çalışma tarzını güne hakim kılmak için asla durmamalıyız. Sistemin hücrelerimize dek işlediği hastalıkları atmak zorundayız. Okumayı, araştırma ve inceleme yapmayı hatta düşünme ve sorgulamayı yeniden öğrenmeliyiz. Baştan ayağa yenilenmek için eski ve köhne olanın yerine yeniyi bilimsel olanı koymak için oldukça sancılı ve zorlu süreçten kararlı bir yürüyüşle başarıyla çıkabilir, doğru çalışma tarzını yaşama hakim kılabiliriz. Başta da söylediğimiz gibi bu, en başta doğru bir devrim staretijisini başarıya ulaştırmak için gereklidir.

* Bu yazıda Mao Zedung Seçme Yazılar III. cildinden yararlanılmıştır.

(Bir ÖG okuru)

4+4+4'e karşı yüz binler sokakta

ANKARA

Eğitim-Sen'in "4+4+4'e karşı 4 koldan Ankara'ya yürüyoruz" şiarıyla organize ettiği miting, 15 Eylül günü on binlerce insanın katılımıyla gerçekleştirildi. Eğitim-Sen şubeleri ve tüm KESK bileşeni sendikalar, Hipodrom önünde buluşup miting alanına yürüyüşe geçerken, içlerinde HDK'nin de olduğu çok sayıda devrimci, demokratik ve yurtsever kurum da Gar önünde buluştu. Hipodrom'dan Sıhhiye'ye hareket eden Eğitim-Sen'li emekçilerin yürüyüş kolunun uzunluğu sarı bir nehri andırdı.

HDK bileşenlerinin ortak pankart arkasında kendi pankart ve flamlarıyla katıldığı yürüyüşte **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik** de "Saldırlara Karşı Birleşelim Örgütlenelim" pankartıyla yer aldı. **Yeni Demokrat Gençlik**'in de flamlarıyla katıldığı yürüyüş, Sıhhiye'de sona erdi.

AMED

Eğitim-Sen'in 15 Eylül'de Ankara'da yapacağı mitingün yerelde gündemleşmesi ve tanıtımının yapılması için **11 Eylül** günü Koşuyolu Parkı'na yürümek isteyen kitlenin önü zırlı araçlarla kesilince kitle Ofis'te oturma eylemi gerçekleştirdi. Bu, egemenleri çok kızdırmış olacak ki polis kalkanlarla, biber gazıyla kitleye saldırdı. Polis aralarında Eğitim-Sen Amed Şube Başkanı **Kasım Birtek**'in de bulunduğu 14 emekçiyi gözaltına aldı.

İSTANBUL

Eğitim-Sen İstanbul 7 No'lu Şube'nin çağrısı üzerine aralarında **Partizan**'ın da bulunduğu demokratik kitle örgütleri biraraya gelerek 4+4+4 sistemine karşı 13 Eylül'de bir yürüyüş gerçekleştirme kararı aldı. Avcılar Marmara Caddesi'nde düzenlenen eylemde sloganlarla yürüyen kitle, cadde sonunda basın açıklamasını gerçekleştirdi.

(Avcılar ÖG okurları)

DEKŞİM

Eğitim-Sen Hozat'ta yaptığı bir eylemle 4+4+4'ü protesto etti. 11 Eylül günü Ziraat Bankası önünde toplanan kitle buradan Belediye Düğün Salonu önüne yürüdü. Eylem aralarında **Partizan**'ın da bulunduğu birçok kurum katıldı.

Antakya halkı, AKP'nin savaş politikalarına karşı ayakta

H. Merkezi: AKP hükümetinin Suriye ekseninde politikalarını protesto etmek isteyen İşçi Partisi tarafından düzenlenmek istenen "**Suriye-Türkiye kardeşlik buluşması**" Hatay Valiliği'nin fiili OHAL uygulamalarına takıldı.

16 Eylül günü Doğu Okulları önünde toplanan kitle, yürüyüşe geçmek istedi. Ancak bölgeye yoğun bir yığınak yapan polis, yürüyüşe izin vermedi.

Eylemi yasakladığını reklam panolarına ilan asarak duyuran polis, mitingün yasaklandığını ilan ederek kitlenin dağılmasını istedi.

Miting için çağrı yapan İşçi Partisi yasaklama kararını protesto eden bir

açıklama yaparak kitleye dağılma çağrısı yaptı. İşçi Partililerin alandan ayrılması sırasında polis kitleye saldırdı. Saldırıyla birlikte miting İşçi Partililerin inisiyatifinden çıkarak, bölge halkının polise, AKP'ye yönelik öfkelerini ortaya koyduğu bir eyleme dönüştü. Tazyikli su, gaz bombası ve coplarla kitleye azgınca saldıran polise karşılık veren kitle, çatışarak **Armutlu, Sümer, Akdeniz** mahallelerine çekildi ve burada barikatlar kurdu.

Hızını alamayan polis, balkonlara çı-

karak saldırıya tepki gösteren halkın üzerine gaz bombası attı. Akdeniz Hastanesi de gaz bombalarının hedefindeydi. Halk çatışmalar sırasında sık sık "**Tayyip istifa**", "**Vali istifa**" sloganlarını haykırdı. Mahallerde gençler yollara barikatlar kurarak ateşe verdi.

Antakya'nın Samandağ ilçesi ve Harbiye ile Adana ile bağlantısını sağlayan ana yollar polis tarafından kesildi. Yaklaşık üç saat süren çatışmanın ardından polis geri çekilmek zorunda kaldı. Çatışmalar sırasında polis çok sayıda insanı gözaltına aldı. Çevrede bulunan insanlar müdahale ederek birçok gözaltıyı da engelledi. Direniş karşısında geri çekilen polis, Armutlu ve Sümer Mahallerini tamamen abluka altına aldı. Gece yarısına kadar devam eden ve Antakya'da adeta polis işgalinin yaşandığı çatışmalar, polisin gözaltına alınanları serbest bırakacağını söylemesiyle duruldu. Halk evlerine ancak gece yarısı gözaltılar serbest bırakıldıktan sonra döndü.

Red Hack Hatay Valiliğini Hackledi

Son dönemde internet üzerinden yaptığı eylemlerle adını duyuran devrimci hacker grup Red Hack; Hatay Valiliği'nin internet sayfasına saldırdı.

16 Eylül günü yapılacak olan Türkiye-Suriye kardeşlik buluşması ile barış mesajları vermek isteyen gruba polisin saldırması nedeni ile yapılan saldırıda valiliğe ait sayfa çökertildi. Red Hack Twitter hesabı üzerinden bir açıklama yayımlayarak; "**Kim demiş hacker olmak zor diye? Onurlu olmak yeterli. Bakın Hatay halkı sokakları hackliyor. Hatay halkı ayakta...**" dedi.

“Madem ki ben bir insanım!”

Varlığını tek ulus, tek din, tek dil, tek bayrak vs. üzerine şekillendiren TC devletinin, hedefinde yer alan kesimlerden biri olarak Aleviliğe karşı, kuruluşundan bu yana Osmanlı'dan devraldığı mirasla oluşturduğu politikalar bugün de bir gerçeklik olarak yaşanmakta. Elbette bu durum sadece TC devletini tanımlamamakta, sömürü üzerine kurulu tüm sistemlerde din, tüm ezilenler, resmi din ise özellikle de ötekileştirilen azınlık din inancına sahip halklar açısından köleleştirme aracı olarak kullanılmıştır/kullanılmaktadır. Bu uğurda açılan cihadlarda halk kitleleri birbirine kırdırılmış, düşmanlaşma üzerinden sömürü ve baskı devam etmiştir. Bu resmi dinin hangisi olduğu ise hiçbir zaman önemli olmamıştır. Kimi ülkelerde Müslümanlar, nefret söylemleri eşliğinde sindirme politikalarının kurbanı olurken, kimi ülkelerde Yahudilik, kimi ülkelerde Alevilik vb. sürecin gereklerini yerine getirme adına baskı ve zulüm politikalarının başat unsuru olagelmıştır. Ülkemizde bu baskı ve zulüm politikalarına bazı zamanlarda ise kendi Kürdünü, kendi Alevisini yaratma çabaları eşlik etmiştir. Nitekim bu çabayı özellikle son yıllarda daha açık ve net bir biçimde gördük. Aynı zamanda bu politikanın başarısız olduğu durumda bütün o “demokrasi” safsatalarının bir yana bırakıldığını gördüğümüz gibi...

İşte ülkemizde Aleviliğin tarihi denildiğinde karşımıza en çok katliamların, kıyımların, yasakların çıkmasının nedeni de budur. “Yöneticilerinize itaat edin” fermanına karşı toplanan vergilerin, uygulanan zulmün karşısına saziyle sözüyle örgütlenen Pir Sultan Abdal'ı darağaçlarına çeken Hızır Paşalar durmaksızın ezber ettikleri bu onursuzluğu muhafaza etmişlerdir. Öyle ki Alevileri yanlarına yakınlarına çekmenin, o da olmadıysa katletmenin hesaplarıyla doludur icraat defterleri!

Cumhuriyetin ilanı ve Kemalizm'in sistemleşme süreci tamamlanmasıyla Alevilere yönelik rutinleşmiş anlayış korunmuş “tek”leyen devletin tek dininde Aleviliğin esamesi bile okunmamış, “kuyruk” hikâyeleriyle, “mum söndü” mavalılarıyla, “gavurluk”larla bezeli yaratılan mitlerde Alevileri düşman belletip, hedef tahtasına koymak için elden gelen arda konmamıştır!

Sözümüne laikleşen devlet “tekke ve zaviye” statüsünde değerlendirdiği Alevi ibadethanelerini kapatmış, Aleviliğin yaşanma biçimi gizliliğe mahkum edilmiş, kurulan Diyanet İşleri Başkanlığı ve Anayasada ifade edilen devletin resmi dini tanımıyla ise “laik” devletin esas niyeti ortaya çıkmıştır. Bu sayede dini daha iyi sömürmek üzerinden tekleştirip devletleştiren iktidarın Alevilik ile süregelen hasımlığının devam edeceği yedi düvele ilan edilmiştir.

Uygulanan yoğun asimilasyon politikaları ile Aleviliği dizginleyip kendi sularına çekmeye çalışan egemenlerin “başarılı” olamadıkları durumlarda katliamlara kalkışmaları mayalarıyla büyük bir uyum içindedir. Dersim'de '38'de

hem Kürt hem Alevi diyerek “en tehlikeli” gördükleri kesimi katledip bunu da allayıp pullarına basmakta bir beis görmeyen egemenlerin salvaları bu kadarla da sınırlı kalmamıştır. 1978'te Maraş'ta yine bir katliama soyunan faşist diktatörlüğün Maraş faili maşalara ödülleri ahırları olan parlamentoda ceylan derisi koltuklar olmuştur. '93 Sivas ise hoyratlığın sinir uçlarında kulaç attığı bir durumu ifade eder. Mide bulandıran, dimağ tırmalayan, gözlerimize getirip kinden kabarcıklar konduran bu vahşet, pespayeliğin resmi ideoloji ile raksını gözler önüne serer. “Galeyana gelip” insanları diri diri yakan “birkaç çapulcunun” kimlerin düğmeye basmasıyla harekete geçtiği aymazlıklarını yüzlerine tükürecek kadar aleni iken, bir de verilen zamanaşımı kararıyla “yargılama maskesine” dahi ihtiyaç duyulmadığı, kırmızı bültenle aradıkları “zanlıları” karakollara yüz metre yakınlıkta sakladıkları gerçeğini görmemize yol açıyor, daha doğrusu gözümüze sokuyorlar! 35 insanımızı diri diri yakanlara askerin müdahale etmemesi ve Çiller'in “otel dışındaki vatan daşlarımıza hiçbir şey olmamıştır” açıklaması yeterli değil midir?

Ve yine '94 Gazi olaylarında bir kahvehanenin taranmasıyla başlayan olaylar ve yapılan katliamda gözünü kan bürüyeyen anlayışın Yavuz'un zihninde dolaşandan, Sabiha Gökçen'in uçağından atılan bombaya yüklü olandan, Maraş'ta Ökkeşlerin silahının ucunda sallanan, Sivas'ta kibritin ucunda yanan alevden farklı olduğunu söylemek mümkün müdür?

Görülmesi gereken ilk nokta burasıdır. Tarihler, yöntemler değişse bile parçalı tablonun bir bütüne hizmet ettiği, hedefin ise bu bütün üzerine yoğunlaşması gerektiği ortadadır. Sürecin ihtiyaçlarına göre Aleviler karşısındaki konumlanışlarında kafalarında kırk tilki dolaştıran egemenlerin bilmem kaç kez açık ettikleri üzere esash gayeleri ortadadır. Çalıştay masallarıyla Alevilerin toplumsal desteğini kazanmaya ve dolayısıyla Aleviler ile devrimci mücadele arasında bulunan yakınlığa son vermeye çalışan AKP hükümetini de aynı bütünün parçası saymak boynumuzun borcu olmalıdır. Öyle ki, almış yürümüş arsızlıklarıyla açılım ve çalıştay balonlarını da bir kenara atıp, düşmanca ve nefret dolu söylemlere sarılmayı marifetten bellemeye başlıyalı oluyor hayli bir zaman!

Cemevlerine ucube diyerek inançlara ne kadar saygılı olduğunu gösteren AKP hükümeti, bir de üzerine Sultanbeyli Cemevine dair yıkım kararı aldırarak Alevilerin “yakasını bırakmayacağını” göstermiş oldu. Her işini bitirip şimdi de “ulemalığa” soyunan Başbakan Erdoğan'ın “Aleviliğin ne olduğunu Aleviler de bilmiyor. Eğer Alevilik Ali'yi sevmek ise en Alevi benim. Nedir bu bir düşünce biçimi mi? Din mi? Din ise sazlı, sözlü, danslı ibadet olur mu?” içerikli “fetvası” inanç biçimlerinden ne anladıklarını da su yüzüne çıkardı. Aleviliğin ne olduğuna

dair bir tartışmaya girmek bilimsel bir çalışmanın konusu olabileceken ve bu duruma dair farklı yaklaşımların var olması doğal iken bizi ilgilendiren kısım bu değildir. Hele ki Başbakan, bu şecere ile böyle bir sorgulamaya girmeyi, bu sorgulamayı resmi ideoloji adına yürütüp, buradan doğru Aleviler ile bir pazarlık payı haline getirmeyi zırnık kadar hak etmeyen bir anlayışın temsilcisidir. Kimin nasıl ibadet yaptığından, kimi sevip kimi sevmediğinden sana nedir? Neden insanlar bunu sana açıklamak zorunda olsunlar?

Yalan rıya parayla mı? Boşuna dememişler “dervişin fikri ne ise zikri de odur” diye! Başbakan'ın bu açıklamalarına kulak kabartanlar görevlerini ifa etmenin derdine düştiler. Malatya'nın Doğanşehir ilçesine bağlı Sürgü köyünde Ramazan'da oruç tutmadıkları için linç girişimine maruz kalan Alevi aile, Antep ve Adıyaman'da işaretlenen Alevi evleri, duvarlara yazılan “Alevilere ölüm” yazılamaları, İstanbul Zeytinburnu ve çeşitli yerlerde Alevilere dair katliam girişimleri, Alevi köyleri silahlanıyor söylentileri devletin yeni katliamlara soyunduğunu göstermektedir. Yargı da doğaldır ki kolaylaştırıcı bir etmen olarak halihazırdaki kanlı piyeste yerini çoktan yapmıştır. Sivas katliamı davasına dair verdikleri zamanaşımı kararı yetersiz gelmiş olacak ki şimdi de Sürgü'de yaşananlara dair açılan soruşturma ile arsızlığın dibine vurduklarını gösteriyorlar. Meğsem aileyi linç etmeye kalkanlar bu suçun “haksız tahrik” altında işlemişler. Bir de asli fail linç maruz kalan Evli ailesiymiş. Savcı, ailenin “varolan gizli örgütün korkutuculuğundan yararlanarak tehdit suçunu işledikleri” gerekçesiyle aile fertlerinin 8 yıldan 14 yıla kadar cezalandırılmalarını talep etmiş!

Artık illa ki öğrenilmesi gereken şaşırtılmaması gerektir! İktidar ses veriyor, karşılığımı da alıyor! Kanlı

senaryolar, katliam planları, asimilasyon politikaları etrafta kol geziyor! Egemenler “buncağzla” da yetinmiyor, 4+4+4 saldırı furyasıyla Sünnileştirme saldırılarını genişletiyor. Yeni eğitim modeliyle devletin tek dinini ezber etmiş, imam ya da hatip olmak noktasında kuyruğa girmiş bir nesil yaratılmak isteniyor!

“Yeni” müfredatta Alevilere ise hiç mi hiç yer ayrılmıyor! Sanırsız ki “Alevilik inanç mıdır, din midir? Kuyruklar nerdedir? Mum sönmüce ne olur? Ucubeler nasıl yıkılır” gibi “derin tartışmalara” dair karar vermek “ulemeye” bırakılıyor! Ulemanın bilmem kaç yıldır verdiği karar açık ortada iken, bu devletin farklı inançlara yaklaşımı belli iken, teklemekten zırnık kadar rahatsızlık duyulmazken Alevilere düşen bu zulme karşı mücadeleyi büyütme oluyor! “Pir Sultan ölür, dirilir” inatçılığına sarılmak anın en aciliyetli ihtiyacıdır. “İnançlara Saygı, Düşüncüye Özgürlük” şiarını haykırarak egemenlere cevap vermek gerekmektedir. Sol, devrimci, ilerici, yurtsever kesimlerin yüreği Alevilerin yanında atmaya devam etmektedir. Bu gerçekliği görüp egemenlerin düşman bellediği tüm ilerici kesimlerle kavga sahnesini ortaklaştırmak olmazsa olmazımızdır! Adımlarımızın birini de Ankara'da Alevi Mitinginde atalım! “Madem ki biz bir insanız” gelin 7 Ekim'de Ankara'da Gar önünde buluşalım!

